

MIERCURI 11 NOIEMBRIE 2009

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

(Ședința solemnă fost deschisă la ora 15.05)

1. Ședință solemnă - A douăzecea aniversare a schimbării democrației în Europa centrală și orientală

Președintele. – Înainte de a începe, aș vrea să spun că am avut un schimb de opinii cu președintele Havel și pot să vă asigur că nu ne-am fi putut imagina așa ceva acum 25 de ani!

(Aplauze)

Doamnelor și domnilor, aceasta este o ședință plenară solemnă prin care aniversăm 20 de ani de la schimbarea democratică din Europa Centrală și de Est.

Dle președinte Havel, dle președinte în exercițiu al Consiliului, dle prim-ministru al Suediei, dle președinte al Comisiei, stimați deputați, doamnelor și domnilor, onorați oaspeți, astăzi este o zi foarte specială și avem ca oaspete în Parlamentul European un om care a avut o influență deosebită asupra istoriei Europei.

Acum două zile am urmărit pentru a doua oară căderea Zidului Berlinului, de astă dată, sub forma simbolică a unor piese de domino. Astăzi, Parlamentul joacă rolul de gazdă pentru un om care, acum douăzeci de ani, s-a numărat printre cei care au declanșat căderea pieselor de domino – un scriitor, un intelectual și o persoană extraordinară. Prietenul tuturor celor care luptă pentru libertate și pentru drepturile omului acolo unde acestea sunt suprimate – președintele Václav Havel. Dragul meu Václav, bine ai venit!

(Aplauze)

Nu trebuie să uităm că oamenii de rând au fost cei care au dus la căderea comunismului: lucrători și intelectuali; milioane de oameni din spatele Cortinei de Fier, care nu au cedat niciodată opresiunii. Singurele lor arme împotriva tancurilor au fost inimile puternice și dârzenia. Au riscat foarte mult de-a lungul zecilor de ani de subjugare, însă au triumfat până la urmă, pentru că visurile oamenilor sunt mai puternice decât zidurile de beton, decât sistemele politice criminale. Cu toate acestea, un rol important l-au jucat și cei care i-au ajutat de partea cealaltă a Cortinei de Fier, prin faptul că i-au asigurat pe cei din Est că nu sunt singuri. Datorită tuturor acestor oameni a fost posibilă reconcilierea istorică dintre est și vest, reunificarea Europei. Václav Havel a fost și rămâne un erou pentru toți aceștia.

În 1989, studenți din țara mea au ieșit în stradă pentru a cere eliberarea lui Václav Havel. La puțin timp, Václav Havel a devenit președintele Cehoslovaciei libere; a devenit președintele cehilor și al slovacilor și un erou pentru ambele națiuni.

În urmă cu 20 de ani, în 1968, odată cu proclamarea independenței Cehoslovaciei, eroul comun al slovacilor și al cehilor era slovacul **Predseda**. – Alexander Dubček.

Dle președinte, dragul meu Václav, în 1987, o tiparniță clandestină a tipărit două dintre piesele dumneavoastră de teatru. Coperta mi-a rămas întipărită în minte, cu schița unui om mărunț, trist, care arată nefericit și slab pregătit să înfrunte viața. Ține două degete în sus în semn de victorie. Un om mărunț, neînsemnat. Această imagine transmite mesajul puternic și clar că fiecare ființă umană se naște liberă și are dreptul să trăiască în libertate. Aceasta este provocarea principală a Parlamentului nostru – un parlament care reprezintă europenii liberi.

Permiteți-mi să introduc o scurtă prezentare. Acesta este un film care ne va aminti ce se întâmpla în Europa acum 20 și mai bine de ani.

Doamnelor și domnilor, îl avem în fața noastră pe Václav Havel.

A început să scrie la o vârstă foarte fragedă și nu s-a oprit niciun moment, nici în timpul celor patru perioade de încarcerare, care însumează în total cinci ani. Stilul său de a scrie a fost întotdeauna direct și sincer, sensibil și frumos.

Carta 77 s-a născut ca un mijloc de cooperare între mișcarea cehoslovacă și cea poloneză de opoziție și, mai târziu, între cele ale altor țări din blocul est-european. Václav Havel a fost principala forță motoare din spatele mișcării. A căutat adevărul cu curaj și cu mare modestie, ca și Zbigniew Herbert, poet care s-a opus regimului și care scria: „Noi aveam o fărâmbă din curajul necesar, însă era practic o problemă de gust.”

Te felicit, Václav, pentru că niciodată nu ți-a lipsit bunul gust!

Doamnelor și domnilor, președintele Václav Havel.

(Aplauze)

Václav Havel, *fost președinte al Republicii Ceh.* – (CS) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, aș vrea să vă mulțumesc pentru invitație și pentru ocazia de a mă adresa domniilor voastre în cursul zilelor care marchează cea de-a douăzecea aniversare a bruștei străpungeri a granițelor ermetice, a tăierii sârmei ghimpate și a dărâmării zidurilor dintre națiunile europene și, în cazul Germaniei, a zidului care separa una și aceeași națiune. A fost sfârșitul unei divizări bipolare, nu doar a Europei, ci și a întregii lumi, într-o mare măsură. A fost o mișcare de o importanță istorică atât de însemnată, încât multe persoane simțeau că din acel moment lumea putea doar să prospere.

Acest lucru nu s-a întâmplat. Desigur, istoria nu s-a sfârșit. Este cu atât mai important să acceptăm această aniversare nu doar ca un îndemn la meditație asupra prezentului, ci, în primul și în primul rând, ca un îndemn de a gândi la viitor. Aș vrea să contribuie la acest îndemn cu cinci comentarii pe tema unificării Europei.

Niciunul dintre noi nu eram întrutotul pregătiți pentru căderea surprinzător de rapidă a Cortinei de Fier și nici nu puteam fi. Ar fi fost nefiresc. Așadar, a urmat o perioadă de dileme specifice, de analiză a diverselor alternative și de incertitudine. În cele din urmă, NATO a făcut un pas curajos, permițând includerea de noi membri și garantând astfel securitatea acestora și permițându-le să se concentreze asupra pregătirilor pentru aderarea la Uniunea Europeană. Apoi, Uniunea Europeană și-a deschis cu adevărat porțile noilor democrații ale Europei Centrale și de Est. Din când în când, apar diferite dificultăți legate de aceste țări. Este de înțeles. O cultură politică democratică nu poate fi creată sau reanimată de la o zi la alta. Acest lucru ia timp și există o seamă de probleme neașteptate care trebuie rezolvate pe parcurs. În perioada istorică modernă, comunismul a avut pentru prima și, să sperăm, pentru ultima oară o mare influență și am fost deci primii care s-au confruntat cu fenomenul post-comunismului. Am fost nevoiți să facem față consecințelor unui regim prelungit de frică și tuturor riscurilor aferente unei redistribuții a bunurilor nemaîntâlnită în istorie. Au existat și încă mai există multe obstacole, iar experiența noastră în ceea ce privește această situație este încă insuficientă.

Cu toate acestea, consider că Vestul a făcut ceea ce trebuie. Oricare altă alternativă ar fi implicat mult mai multe probleme și ar fi fost chiar mai costisitoare, nu numai pentru Vest, ci, de fapt, pentru noi toți. Nu numai că am fi fost martorii evoluției periculoase a unei noi înclăștări pentru sfere de influență sau pentru dominare directă a uneia dintre tabere de către cealaltă însă, de asemenea, statele excluse de Vest ar fi devenit un teren de joacă pentru diverși naționaliști și populiști și milițiile armate ale acestora și posibil chiar o regiune cu conflicte locale periculoase, cu atât mai periculoase din cauza faptului că, din motive bine cunoscute, al Doilea Război Mondial nu a fost urmat de o adevărată conferință pentru pace care ar fi putut stabili relațiile europene post-belice într-un mod obligatoriu, exact și durabil. În opinia mea, mulți dintre cei care au agitat steaguri cu secera și ciocanul până de curând nu ar sta prea mult pe gânduri înainte de a apuca un steag național. Am văzut la ce conduce acest lucru în fosta Iugoslavie. Se știe foarte bine, desigur, că demonii trezesc întotdeauna și mai mulți demoni. Prin urmare, nimeni nu poate spune dacă partea de vest a Europei ar fi fost molipsită. Trăim într-o epocă în care – datorită globalizării – orice conflict local se poate transforma ușor în unul mondial.

Abordarea aleasă a fost, deci, cea mai firească din punct de vedere istoric și cea mai oportună din punct de vedere practic. Mai mult decât atât, a fost o abordare care ar putea fi interpretată ca o expresie a responsabilității partajate pentru evoluțiile istorice, ale căror începuturi își află rădăcinile în parte în politica îngustă de împăciuire practică de lumea democratică.

Aș vrea să rezum spunând că dificultățile considerabile cu care se confruntă UE în privința noastră astăzi merită asumate, deoarece oricare alte direcții de acțiune alternative ar fi fost în mod evident mult mai nocive și mai periculoase. În această situație, tot ceea ce putem cere Europei este răbdare și înțelegere.

Desigur, întrebarea este ce putem oferi Europei. Am considerat mereu că, după tot ce am îndurat în epoca totalitarismului, ar fi trebuit – pentru că suntem direct vinovați – să explicăm experiența noastră celorlalți în mod convingător, transformând tot ceea ce a rezultat din aceasta în inițiative concrete. Aceasta nu este o misiune ușoară și nu sunt sigur că am reușit să o îndeplinim până acum. Formele totalitare sau autoritare de guvernământ au adesea începuturi foarte discrete și metode foarte rafinate de control social. Abia acum, odată cu trecerea timpului, își dau seama mulți dintre noi cât de iscusit am fost atrași uneori în plasele totalitarismului. Toate acestea ne fac să fim extrem de circumspecți. Aceasta ar trebui să fie contribuția noastră pentru a garanta că nu se va mai repeta situația prin care am trecut noi.

De ce anume este nevoie? În primul și în primul rând, este nevoie de o solidaritate clară și explicită cu toți cei care se confruntă astăzi cu regimuri totalitare sau autoritare de oriunde în lume. Solidaritatea în cauză nu ar trebui să fie stânjenită de interese economice sau de alte interese particulare. Chiar și compromisurile mici, neevidente și bine-intenționate pot duce – deși indirect și cu oarecare întârziere – la consecințe nefaste. Răul nu poate fi împăciuit, întrucât este în natura răului să exploateze orice împăciuire în favoarea scopurilor sale. În plus, Europa are propria sa experiență nefericită legată de împăciuirea politică. Sprijinul nostru se poate dovedi de mai mare ajutor decât ne-am putea imagina pentru persoanele cu vederi liberale sau pentru martorii deschiși ai condițiilor din Coreea de Nord, Birmania, Iran, Tibet, Belarus, Cuba sau de oriunde altundeva. De asemenea, ne-am ajutat pe noi înșine. Ne-am ajutat pe noi înșine să construim o lume mai bună și să ne tratăm unii pe alții mai bine, cu alte cuvinte, să fim mai fideli conținutului real al valorilor la care subscriem la nivel comunitar.

Parlamentul European a acordat recent Premiul Saharov organizației ruse Memorial care monitorizează respectarea drepturilor omului în Rusia. Consider că acesta a fost un act important. Îmi aduc aminte cât a fost de important în țara mea faptul că, împotriva dorințelor guvernului, președintele francez ne-a invitat o dată pe noi – opoziția – la un mic dejun de lucru în timpul unei vizite de stat. Aceste lucruri sunt doar aparent superficiale. Sub regim totalitar, se știe bine că un mic dejun sau o demonstrație a studenților înăbușită poate schimba istoria în împrejurările potrivite.

Identitatea fiecărei ființe umane, cu excepția a ceea ce este înăscut și ne individualizează, este creată din mai multe niveluri a ceea ce poate fi descris ca fiind identitatea noastră colectivă. Fiecare dintre noi, în mai mică sau mai mare măsură, își creează propriul sentiment de apartenență la familie, comunitate, regiune, firmă, biserică, societate sau partid politic, națiune, lumea civilizată și, în cele din urmă, la populația acestei planete. Toate acestea arată că avem anumite tipuri de patrie, fie geografică, ideologică, lingvistică, etnică sau de altă natură, și noi înșine împreună creăm aceste patrii. Diversele noastre tipuri de patriotism, obiectivele, afinitățile, înclinațiile, mândria, trăsăturile, tradițiile, obiceiurile și obișnuințele noastre au, de asemenea, un rol în aceasta. Pe scurt, lumea este ca un mozaic, ca și umanitatea și fiecare dintre noi.

Suveranitatea colectivă se naște în mod firesc din acest sentiment de apartenență colectivă. Suntem, într-o anumită măsură, suverani peste toate nivelurile identității noastre, însă nu suntem deplin suverani și nici nu am putea fi deplin suverani peste vreunul. Există totuși o condiție de bază pentru ca aceste suveranități să se completeze unele pe altele și, dacă este posibil, pentru ca acestea să nu intre în contradicție.

Sunt sigur că ați ghicit că ridic această problemă acum deoarece dezbaterile privind Constituția Europeană și Tratatul de la Lisabona se concentrează în mare parte pe tipul de relație care ar trebui să existe între suveranitatea națională și suveranitatea europeană. Răspunsul este clar: ar trebui să se completeze una pe alta. Dacă eu mă simt ca fiind european, acest lucru nu înseamnă că încetez să mai fiu ceh. De fapt, este valabilă situația contrară: în calitate de ceh sunt și european. Îmi place să spun, într-un fel poetic, că Europa este patria patriilor noastre.

În același timp, sunt sigur că suveranitatea europeană va deveni treptat mai puternică în viitor. Nu știu cât de repede sau cât de lent și nu știu ce întorsături și schimbări vor exista în cale, însă știu că procesul de integrare trebuie să continue. La urma urmelor, aceasta este în interesul esențial și chiar existențial nu numai al europenilor, ci al tuturor. Motivele sunt evidente: trăim în spațiul unei civilizații globale unice în care proprietarul unei companii de pescuit din Groenlanda poate trăi în Taiwan și poate deține, de asemenea, o parte dintr-o bancă din Brazilia sau proprietarul unei mine din Cehia își poate administra compania din Islanda, cu ajutorul computerului. Într-un astfel de spațiu, diverse comunități supranaționale, suprastatale sau continentale vor juca un rol din ce în ce mai important. Ceea ce nu reprezintă și nu va reprezenta niciodată sfârșitul statului-națiune, însă statele-națiune se grupează și vor continua să se grupeze și să acționeze împreună în multe domenii. Doar progresele tehnice și economice luate separat fac din această grupare o necesitate absolută. Pe de altă parte, într-un moment în care lumea tinde către o formă de unificare de rău augur, constituirea diverselor comunități mai mici de state și națiuni care sunt apropiate unele de altele

într-un fel sau altul pot avea un rol esențial în oferirea unei protecții mai eficiente a identității naționale sau regionale.

Gruparea treptată și pașnică a statelor va consolida și coexistența pașnică, desigur. Sau majoritatea războaielor din ultimele secole nu au fost oare războaie între state-națiuni? Cum am putea domestici mai bine diverșii demoni naționaliști decât prin cooperarea practică între națiuni? Aderarea la principiul suveranității multistratificate va fi posibilă, desigur, doar într-un context de sprijin civic și politic. Am observat că în țara mea – și posibil în multe alte țări – oamenii vorbesc adesea de „noi” – în cazul meu cehii – și de „ei”, referindu-se la adunătura de străini imorali de la Bruxelles. Totuși noi nu suntem tot în Bruxelles? Această diviziune între un „noi” morali *a priori* și un „ei” puțin imorali, care caută să ne facă rău cu orice preț, indică puțină înțelegere a principiului real al integrării. Și acest fenomen trebuie abordat cu răbdare.

Suntem cu toții în aceeași barcă, iar barca se îndreaptă în direcția bună. Va continua să se îndrepte în direcția bună dacă toți pasagerii au simțul responsabilității partajate și nu joacă doar propriile jocuri pentru a-și îndeplini propriile obiective. Nu stabilim importanța sau caracterul unic al unei comunități nou create strigând sus și tare interesele noastre naționale vag definite, ceea ce maschează pur și simplu o lipsă de încredere în sine, ci printr-o conviețuire deliberată și prin participarea la efortul comun.

Timp de secole, Europa a fost principalul centru de civilizație de pe această planetă și, fără îndoială, s-a considerat astfel chiar dacă a fost o greșală. Prin urmare, s-a simțit îndreptățită să își exporte cultura, religia și invențiile în toată lumea, fie că le dorea cineva sau nu. Exportarea acestor valori a fost adesea însoțită de violență. S-ar putea spune chiar că întreaga civilizație modernă – nu doar elementele pe care lumea le consideră remarcabile, ci și îngustimea prezentului – poate fi urmărită în decursul istoriei până la Europa. Europa ar trebui să învețe din toate acestea și să își reia rolul într-o nouă manieră. Adică, nu va mai forța lumea să facă nimic, ci va căuta doar să inspire. Va oferi doar un exemplu, din care alții pot lua ceva fără a fi obligați să facă acest lucru.

Ar fi dificil de găsit o regiune pe Pământ în care să fie concentrate atâtea naționalități sau grupuri etnice în diverse țări, atâtea minorități și minorități în cadrul altor minorități. În ultimele decenii, Europa a reușit totuși să creeze ceea ce reprezintă poate cea mai consistentă grupare supranațională din toată lumea în prezent. Ceea ce este mai important însă e faptul că gruparea nu a apărut ca produsul violenței exercitate asupra celor slabi de către cei puternici, așa cum s-a întâmplat întotdeauna în trecut. Dimpotrivă, a apărut ca produsul unor acorduri practice. Integrarea s-a mutat deci de pe câmpul de luptă în sala de conferințe. Dacă nu poate servi altui scop, aceasta poate reprezenta astăzi o provocare majoră pentru restul lumii.

Am menționat importanța crescândă a structurilor supranaționale în lumea actuală. În opinia mea, cel mai bun aranjament politic pentru deceniile următoare ar fi o formă de cooperare creativă bazată pe parteneriat între aceste mari entități supranaționale sau continentale, pe baza standardelor sociale minime specifice, care ar trebui să fie mai degrabă morale decât politice. Dacă vrem să fie logice, desigur, aceste relații trebuie să fie bazate pe două principii fundamentale: egalitatea reciprocă deplină și cât mai multă deschidere posibil. O relație nu este un parteneriat atunci când, din motive practice precum teama că alimentarea cu petrol sau cu gaz va fi întreruptă, se ignoră și se uită asasinatele jurnaliștilor cu vederi liberale sau când se petrec rele similare care ar fi dezvăluite în alte împrejurări. O astfel de relație se bazează pe falsitate. Partenerii adevărați trebuie să poată vorbi unii cu alții despre orice gândesc, cu alte cuvinte, spunând adevărul complet, și trebuie să poată asculta întregul adevăr.

Integrarea europeană, datorită căreia a trăit în pace atât de mult timp cea mai mare parte a continentului nostru, este de fapt o încercare unică de realizare a unei confederații democratice de state. Aceasta nu este și nu va deveni brusc o federație în adevăratul sens al cuvântului sau o confederație tradițională. Este pur și simplu ceva nou. Numai dacă această încercare ar fi un exemplu pentru alții! Însă nu acesta este ideea principală. Cred că Uniunea Europeană are ocazia să inspire restului lumii ceva mai profund decât modelul său de cooperare între națiuni. Prin aceasta mă refer la o ocazie de a încerca să modifice modurile discutabile în care Europa a determinat sau a influențat întregul caracter al civilizației contemporane. Este posibil ca această mișcare să fie deja în plină desfășurare.

Mă refer la respingerea cultului profitului cu orice preț, oricare ar fi consecințele ireversibile și pe termen lung, respingerea cultului creșterii cantitative și a creșterii permanente, respingerea idealului imatur de a ajunge din urmă și de a depăși America sau China sau oricare altă țară, respingerea unei colonizări periculoase și neplanificate a Pământului și exploatarea irațională a planetei fără a ține cont de mediu sau de interesele generațiilor viitoare. Mă refer, de asemenea, la economisirea inteligentă a energiei în cadrul căreia succesul unui stat nu este măsurat prin creșterea consumului, ci dimpotrivă, prin reducerea consumului.

Desigur, toate acestea sunt posibile doar presupunând că va începe să aibă loc o schimbare în sufletul europeanului contemporan. Acesta ar trebui să fie – confruntat cu ultimele descoperiri ale cosmologiei – puțin mai umil, ar trebui să se gândească la ceea ce se va întâmpla când va muri și ar trebui să se încline în singurătate în fața misterului universului; pe scurt, ar trebui să înțeleagă mai bine, încă o dată, eternitatea și infinitul, așa cum a făcut-o la începutul dezvoltării europene. Ar trebui să reflectăm serios asupra faptului că nimic din ceea ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut, că totul este memorat undeva – chiar dacă doar sub forma luminii zburătoare – și că nimic nu este deci iertat întotdeauna.

Totuși, ca să ne întoarcem la Europa în calitate de partener al celorlalți, majoritatea războaielor din istoria speciei umane au avut drept mobil granițele, cu alte cuvinte teritoriul. De aici învățăm o lecție importantă: nu numai statele-națiune, ci și comunitățile supranaționale ar trebui să știe exact unde încep și unde se sfârșesc. Granițele neclare sau în legătură cu care există neînțelegeri sunt o sursă frecventă de dezastră. Uniunea Europeană ar trebui să țină cont și de acest lucru și să fie foarte clară în privința granițelor sale externe. Dacă dorește să desființeze o graniță, trebuie să știe exact până unde se întinde respectiva graniță. Astfel, ar adopta ideea de autoidentificare geografică la o scară mai largă, adică planetară. De asemenea, astfel ar putea face o contribuție semnificativă și concretă la ceea ce râvnim cu toții, adică pace între popoarele și națiunile acestei planete.

Subiectul suveranității partajate apare în dezbaterile europene mai ales în legătură cu aranjamentele instituționale ale Uniunii. Salut faptul că Uniunea a dedicat atât de multă energie acestui subiect în ultimii ani și salut succesele pe care le-a avut. Tocmai din acest motiv îndrăznesc să privesc mai departe în viitor la această problemă. Parlamentul în care vă aflați este ales direct și se fac eforturi pentru ca numărul de reprezentanți din diversele state să corespundă mărimii acestora. În opinia mea, Parlamentul European, în calitate de unic organ ales direct de toți europenii, ar trebui să aibă ceva mai multă putere decât are de fapt astăzi. Funcția de legislator ar trebui să treacă, în consecință, mai explicit de la puterea executivă la autoritatea legislativă. Parlamentul European nu trebuie să pară nimănui ca fiind doar o decorațiune scumpă a Uniunii.

Din punctul meu de vedere, ar putea fi înființat în cele din urmă un alt organ mai mic, pe lângă Parlament, iar membrii acestuia ar fi aleși de parlamentele naționale din rândul membrilor acestora, toate statele membre având același număr de membri. În acest mod sau într-un mod similar, ar fi posibil să se rezolve două probleme în același timp. Mai întâi, ar elimina sentimentul de excludere din procesul european de luare a deciziilor care apare în diferite parlamente naționale. În al doilea rând, ar asigura existența a cel puțin unui organ al Uniunii aici, care să garanteze egalitatea absolută pentru toate țările membre. Un astfel de organism s-ar întâlni doar rar, desigur, când un anumit număr de membri ar solicita acest lucru și doar în legătură cu probleme care necesită un consens. Această soluție ar însemna, de asemenea, că nu ar fi necesar să se facă numirile în Comisie într-un mod atât de complex, în conformitate cu naționalitatea, iar Consiliul European nu ar fi nevoit să facă aranjamente atât de complicate pentru numărarea voturilor. Recunosc, personal consider că este mai important să am comisari care sunt cu adevărat profesioniști eminenți în domeniul lor, decât să-i am concetățenii mei sau chiar colegi membri de partid cu orice preț.

Consiliul European este în prezent o combinație ciudată de autoritate executivă și reprezentativă. Chiar și poziția acestuia trebuie clarificată. Cred că ar trebui să fie ceva asemănător funcției de șef de stat într-o democrație parlamentară, implicând, deci, un fel de conducere colectivă a confederației de state, parțial în umbră, parțial vizibilă, al cărei reprezentant vizibil, clar pentru toți, ar fi o persoană, desigur, adică un președinte, a cărui existență este deja preconizată prin Tratatul de la Lisabona și care este o persoană foarte importantă, ținând cont de faptul că oriunde apare o formă de conducere colectivă a statului, de obicei aceasta prevestește dizolvarea statului. Nu spun că acest lucru se poate întâmpla și în cazul unei comunități supranaționale, însă cu toate acestea, simt că ar trebui să existe o singură figură umană undeva în vârf, care să reprezinte întreaga mașinărie complicată și datorită căreia aceasta ar fi mai bine înțeleasă în întregimea sa.

Deja am afirmat de multe ori că eu consider că ar fi excelent dacă undeva în viitor ar putea exista o Constituție Europeană concisă, inteligibilă și ușor de citit, care ar putea fi înțeleasă chiar și de copii și dacă toate celelalte – care acum însumează mii de pagini – ar putea fi simple anexe ale acesteia. Carta drepturilor fundamentale, ca text care formulează valorile sau idealurile pe care se bazează Uniunea, cu care se străduiește să se conformeze și de care ține cont în luarea deciziilor, ar forma în mod firesc o componentă organică sau practic un prim capitol al unei astfel de Constituții.

Doamnelor și domnilor, aș vrea să fac un comentariu final care mă va aduce, într-o oarecare măsură, înapoi la punctul de la care am pornit. Privită din exterior, Uniunea Europeană arată ca un mare organism tehnocratic, preocupat doar de economie și de bani. Eterna târguială privind bugetul, cotele, taxele vamale, impozitele,

reglementările referitoare la întreprinderi și diverse alte reglementări sunt poate necesare și nu le condamn în vreun fel. Cred chiar că faimoasele recomandări sau standarde privind gătirea gulașului – o țință obișnuită pentru ridiculizarea eurosceptică – vizează protejarea unui produs de origine cehă sau ungară și nu reprezintă un atac împotriva statului membru în cauză și împotriva identității acestuia.

Cu toate acestea, consider că Uniunea ar trebui să se concentreze mai mult și mai vizibil asupra lucrurilor care sunt de fapt cele mai importante, adică bazele sale spirituale și cele legate de valori. Uniunea reprezintă o încercare fără precedent de a constitui o comunitate supranațională mare și originală pe baza respectării libertăților umane și a demnității umane, fundată pe o democrație adevărată și nu doar aparentă sau formală și pe crezul în bunul simț, decență și în capacitatea de a stabili un dialog egal în cadrul comunității și cu oricine altcineva. Desigur, se mai bazează pe respectul față de națiunile individuale, pentru tradițiile și realizările acestora, pentru teritoriile pe care le ocupă, casele și peisajele în care se găsesc acestea. Și, de asemenea, bineînțeles, se bazează pe respectarea drepturilor omului și pe solidaritatea umană.

Bogata istorie culturală și spirituală a Europei – fondată pe o combinație de elemente clasice, iudaice, creștine, islamice și mai târziu renașcentiste și iluministe, a creat o sumă de valori incontestabile, pe care Uniunea Europeană le-a susținut poate verbal, însă pe care adesea le vede ca fiind doar un ambalaj atractiv pentru lucrurile care contează cu adevărat. Însă oare nu aceste valori sunt cele care contează în primul și în primul rând și oare nu sunt aceste valori, dimpotrivă, cele care dau o direcție tuturor celorlalte?

Nu susțin nimic revoluționar, epocal sau radical aici. Susțin doar o meditare mai profundă asupra bazei reale a unificării europene, o cultivare mai emfatică a europenității noastre și o referire articulată la un cod moral care se întinde mai departe de lumea beneficiilor noastre imediate, o lume care nu duce nicăieri și care utilizează doar indicatori cantitativi pentru a determina prosperitatea.

Sunt douăzeci de ani de când s-a acoperit fisura Europei. Cred cu tărie că acest continent nu își va mai permite niciodată să fie divizat și că, dimpotrivă, va fi un spațiu și o sursă de solidaritate și de cooperare din ce în ce mai profundă. Numai dacă Odă bucuriei a lui Schiller ar putea deveni pentru noi și pentru urmașii noștri mai mult decât un poem care omagiază prietenia între popoare, transformându-se într-un simbol evocator al eforturilor noastre comune pentru o lume mai umană.

(Ovaționare în picioare)

Președintele. – Doamnelor și domnilor, dacă Premiul Saharov ar fi existat acum treizeci de ani, dle Václav, ați fi fost candidatul cu cele mai mari șanse pentru noi. Din fericire, nu mai aveți nevoie de acest premiu astăzi, întrucât nu mai există o Europă veche și alta nouă. Există o singură Europă. Astăzi este de datoria noastră, în calitate de politicieni, să respectăm valorile reconcilierii și solidarității pe baza cărora a crescut Uniunea. Deci haideți să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că acestea nu sunt uitate.

Vă mulțumesc foarte mult încă o dată, dle președinte Havel. Vă mulțumesc, dle prim-ministru, dle ministru, dle președinte în exercițiu al Consiliului, dle președinte Barroso și dnă comisar pentru că ați fost cu noi.

Dle Václav, vizita dumneavoastră la Parlamentul European este foarte importantă pentru noi. Ușile noastre sunt întotdeauna deschise pentru eroii noștri europeni. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit. Ne vom aduce aminte de discursul dumneavoastră. Toate cele bune.

(Aplauze puternice și prelungite)

PREZIDEAZĂ: DL PITTELLA

Vicepreședinte

(Ședința a fost deschisă la ora 15.50)

2. Reluarea sesiunii

Președintele. – Declar redeschisă sesiunea Parlamentului European întreruptă joi, 22 octombrie 2009.

3. Omagiu postum

Președintele. - Am aflat cu mare tristețe de decesul din data de 17 octombrie al fostei noastre colega din Parlament, Lady Diana Elles. Lady Elles a fost deputat european din 1973 până în 1989 și a deținut funcțiile

de vicepreședintă a Parlamentului European între anii 1982 și 1987 și de președintă a Comisiei pentru afaceri juridice. Vă rog să ne ridicăm și să ținem un minut de reculegere în memoria colegei noastre decedate.

(Deputații s-au ridicat și au ținut un minut de reculegere)

4. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal

5. Cereri de apărare a imunității parlamentare: consultați procesul-verbal

6. Componența comisiilor și delegațiilor: consultați procesul-verbal

7. Întrebări orale și declarații scrise (depunere): consultați procesul-verbal

8. Transmiterea de către Consiliu a textelor acordurilor: a se vedea procesul-verbal

9. Continuări ale avizelor și rezoluțiilor Parlamentului: a se vedea procesul-verbal

10. Transferuri de credite: a se vedea procesul-verbal

11. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

12. Ordinea lucrărilor

Președintele.-A fost distribuită versiunea finală a proiectului de ordine de zi întocmit de Conferința președinților în cadrul reuniunii sale de joi, 22 octombrie 2009, în conformitate cu articolul 137 din Regulamentul de procedură. Următorul amendament propus a fost depus cu acordul grupurilor politice:

Miercuri:

Titlul declarației Comisiei asupra situației politice din Honduras în vederea alegerilor din 29 noiembrie 2009 va fi modificat după cum urmează: „Declarația Comisiei - Situația politică din Honduras”.

Ioannis Kasoulides, din partea Grupului PPE.- Dle președinte, Grupul PPE nu este de acord cu modificarea numelui care era în ordinea de zi cu privire la Honduras, nici nu sugestia ca titlul care face referință la alegerile din 29 noiembrie să fie șters. Data alegerilor este o parte extrem de importantă a întregii dezbateri și considerăm că aceasta trebuie să rămână așa cum era.

Ulrike Lunacek, din partea Grupului Verts/ALE. – (DE)Dle președinte, doresc să mă pronunț în favoarea păstrării noii propuneri pentru că, până la urmă, este clar că negocierile din Honduras au eșuat. Nu există nici o propunere comună pentru această alegere. Alegerea este lipsită de legitimitate, deoarece deținătorul funcției de președinte a preluat puterea printr-o *lovitură de stat*. Tocmai de aceea indemn plenul să fie de acord cu sugestia Biroului de a înlătura alegerile.

Alojz Peterle. – (SL) Personal sunt în favoarea păstrării ordinii de zi neschimbată. Am fost unul din membrii delegației Partidului Popular European care au mers în Honduras și au avut posibilitatea de a se familiariza cu situația de acolo. Nu este adevărat că alegerile din 29 noiembrie au loc ca urmare a evenimentelor din iunie. Alegerile au fost convocate cu șase luni înaintea acestor evenimente și nu au nici o legătură anume cu evenimentele politice ulterioare, aceasta neavând nici o contribuție la apariția altor candidați noi. Consider, de asemenea, că alegerile din 29 noiembrie reprezintă o parte a soluției, nu o parte a problemei. Totul ne sugerează că trebuie să menținem ordinea de zi așa cum este și că trebuie să sprijinim progresele democratice ale acestei țări în viitor.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Dle președinte, aș vrea să ridic o problemă de procedură: Nu am cu mine buletinul de vot deoarece nu era planificat niciun vot acum și de aceea vă rog să luați notă de opțiunea mea de a vota în favoarea neschimbării ordinii lucrărilor. În această situație un dispozitiv nu mă poate înlocui.

Președintele. – Doamnelor și domnilor, menționez tuturor celor care aveți aceeași problemă: vă mulțumesc, dar vă rog să nu interveniți. Putem înregistra dorințele fiecăruia dintre dumneavoastră, dar în vederea votului și a numărării voturilor, aceste dorințe nu pot fi luate în considerare. Acestea sunt luate în considerare doar în procesele-verbale, dar nu în numărarea voturilor. Îmi pare rău, dar trebuie să aveți mereu buletinul de vot cu dumneavoastră pentru că votarea poate avea loc în orice moment.

(Parlamentul a respins propunerea)

(Ordinea lucrărilor a fost în acest fel stabilită)⁽¹⁾

(Ședința a fost suspendată la ora 16.05 și reluată la ora 16.15)

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

13. Concluziile Consiliului European din 29-30 octombrie 2009 inclusiv mandatul și atribuțiile președintelui Consiliului European și ale Înaltului Reprezentant al Uniunii Europene pentru politică externă și securitate comună/vice președinte al Comisiei și structura noii Comisii (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct de pe ordinea de zi este raportul Consiliului European și declarația Comisiei privind concluziile Consiliului European din 29-30 octombrie 2009 inclusiv mandatul și atribuțiile președintelui Consiliului European și ale Înaltului Reprezentant al Uniunii Europene pentru politică externă și de securitate/vicepreședinte al Comisiei și structura noii Comisii.

Fredrik Reinfeldt, *președinte în exercițiu al Consiliului.* – Dle Președinte, am plăcerea de a mă întoarce aici și de a vă prezenta rezultatele a ceea ce s-a dovedit a fi o reuniune foarte complicată și plină de provocări a Consiliului European.

Permiteți-mi să explic situația din ajunul Consiliului European. Am fost în permanență în legătură cu Praga și cu alte capitale. Cum urma să soluționăm solicitarea Cehiei privind Carta drepturilor fundamentale? Au existat multe puncte de vedere diferite, precum și solicitări privind diverse excepții și considerații speciale din partea altor câteva state membre.

Pe de altă parte, am primit un mesaj mai clar privind schimbările climatice – celălalt subiect principal al reuniunii. Mesajul transmis de unele state membre a fost acela că ele nu erau pregătite să se angajeze cu sume pentru finanțarea măsurilor de combatere a schimbărilor climatice, adică cum să fie finanțate eforturile de adaptare și de atenuare în țările în curs de dezvoltare.

Având în vedere aceste împrejurări, sunt mulțumit de rezultatul reuniunii. Permiteți-mi să prezint punctele principale.

Obiectivul nostru în cadrul Consiliului European a fost – având în vedere apropierea Conferinței de la Copenhaga privind schimbările climatice din luna decembrie – cel de a rămâne în continuare în fruntea acțiunilor legate de schimbările climatice. Să nu ne creăm iluzii. Negocierile au fost atât lungi, cât și dificile, dar, în cele din urmă, discuțiile au condus la aprobarea de către Consiliul European a sumei estimate de Comisie la 100 miliarde de euro anual până în anul 2020 și s-a apreciat că nivelul sprijinului internațional public ar trebui să se încadreze între 22 și 50 de miliarde de euro până în același an.

Anul 2020 este doar peste 10 ani. Trebuie să acționăm mai repede decât până acum și astfel Consiliul a realizat că avem nevoie de o finanțare globală de 5 miliarde de euro pe an, între 2010 și 2012, pe lângă aceste sume.

O cifră finală va fi stabilită ca urmare a conferinței de la Copenhaga. UE și statele membre sunt pregătite să contribuie cu partea lor, dacă alți actori importanți fac eforturi comparabile. Sunt foarte mulțumit de faptul că în cadrul acestui Consiliu European am putut să ajungem un acord cu privire la un mandat puternic în această privință.

⁽¹⁾ Pentru modificări suplimentare privind ordinea lucrărilor: vă rugăm să consultați procesul-verbal

În urmă cu câteva zile m-am întors de la reuniunea la nivel înalt UE-India din New Delhi, unde am discutat cu prim-ministrul Singh, iar săptămâna trecută am discutat cu președintele Obama la reuniunea la nivel înalt UE-SUA de la Washington.

Datorită acordului din cadrul Consiliului European, UE a putut negocia de pe o poziție foarte puternică. Unitatea noastră ne-a oferit credibilitatea pentru a-i încuraja pe ceilalți. Am fost în măsură să ne prezentăm angajamentele. Am avut posibilitatea de a ne exprima așteptările. Și am putut încă odată să ne aflăm în frunte într-un domeniu care este vital pentru toți cetățenii.

Reuniunea de săptămâna trecută a fost axată și pe situația economică și financiară. Deși economia mondială oferă semne de ameliorare, Consiliul European a subliniat că nu este loc pentru delăsare. Anul viitor, toate statele membre, cu o singură excepție, riscă să depășească pragul de 3 % al deficitului, iar PIB-ul nostru comun s-a redus de la începutul anului 2008 cu 4,7 %. Ambele sunt motive serioase pentru care nu ar trebui să retragem măsurile de sprijin până când nu ne vom fi asigurat redresarea. Între timp trebuie să inspirăm mai multă încredere și să continuăm să lucrăm la strategiile noastre de ieșire din criză.

În cadrul Consiliului European am făcut progrese semnificative privind intensificarea controalelor financiare. Am obținut un acord larg privind înființarea unui Comitet european pentru riscuri sistemice.

Președinția va începe acum să discute propunerile cu acest Parlament. Dorim să obținem un acord asupra unui pachet privind o nouă structură de supraveghere. Vrem să fim siguri că nu vom trece din nou printr-o criză financiară precum cea cu care tocmai ne-am confruntat.

Toate acestea fiind stabilite, trebuie să ne concentrăm atenția asupra protejării locurilor de muncă. Peste cinci milioane de europeni și-au pierdut deja locurile de muncă și prea mulți se vor confrunta în continuare cu somajul. De noi depinde să schimbăm această tendință.

Când am prezentat prioritățile Președinției suedeze, la 15 iulie, am afirmat că UE trebuie să iasă mai puternică din criză. V-am spus că gestionarea crizei economice și financiare va fi una din cele mai importante sarcini ale noastre. Și a rămas așa. Din acest motiv, intenționăm să revenim la aceste probleme importante în cadrul reuniunii Consiliului European din decembrie.

Un alt rezultat important al acestei reuniuni a fost adoptarea Strategiei UE pentru regiunea Mării Baltice – o strategie care este bazată pe o inițiativă a acestui Parlament. În legătură cu această strategie, avem ambiția de a aborda provocările climatice urgente legate de Marea Baltică și de a contribui la succesul economic al regiunii. Sunt convins că această inițiativă va avea, de asemenea, un efect pozitiv asupra altor părți ale Europei, unind regiunile și contribuind într-un mod pozitiv la competitivitatea UE în ansamblu.

Am mai discutat, de asemenea, aspecte privind justiția și afacerile interne. Am salutat progresele realizate în punerea în aplicare a măsurilor privind migrația ilegală din regiunea Mării Mediterane și am solicitat să se acționeze în unele domenii specifice.

Știu că doriți să discutăm și probleme instituționale în această după-amiază. Ele au constituit, desigur, un element important al discuțiilor.

Într-adevăr, unul din aspectele-cheie a fost reprezentat de asigurarea intrării rapide în vigoare a Tratatului de la Lisabona, care este hotărâtor dacă dorim să putem face față împreună provocărilor viitoare.

Consultările au fost numeroase și au fost foarte complicate, dar, în final, am reușit să obținem acceptarea solicitării formulate de Republica Cehă.

Obținând acest acord, președintele Václav Klaus a fost pregătit să semneze tratatul și – după cum ați observat cu toții – a făcut în cele din urmă acest lucru acum o săptămână. Ultimul instrument de ratificare este depus acum de Republica Cehă la autoritățile italiene. Ceea ce înseamnă că Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare la 1 decembrie. Știu că cei mai mulți dintre dumneavoastră îmi împărtășiți astăzi, aici, satisfacția și sentimentul de ușurare în legătură cu faptul că, în cele din urmă, acest capitol îndelungat al pregătirilor pentru reforma instituțională se apropie de sfârșit.

Consiliul European a mai evaluat și alte acțiuni pregătitoare privind tratatul. A aprobat liniile directoare ale Serviciului european pentru acțiune externă și l-a invitat pe viitorul Înalt Reprezentant să prezinte o propunere privind organizarea și funcționarea serviciului.

Acum, cu privire la problema numelor. Trebuie să ocupăm posturile înființate prin Tratatul de la Lisabona. Trebuie, împreună cu dumneavoastră, să numim o nouă Comisie. Intenționez ca, la 19 noiembrie, să convoc

o reuniune a șefilor de stat sau de guvern pentru a-i numi pe președintele Consiliului European, pe Înalțul Reprezentant și pe Secretarul General al Consiliului.

Permiteți-mi să subliniez că numirea Înalțului Reprezentant va trebui să aibă loc înainte ca noua Comisie să fie numită, iar acest lucru ar trebui precedat de discuțiile corespunzătoare cu acest Parlament. După cum știți, întrucât această persoană va fi și vicepreședinte al viitoarei Comisii, el sau ea va fi, de asemenea, supus/ă votului de aprobare al Parlamentului.

Nu voi specula cu privire la cine vor fi aceste persoane, dar aș vrea să spun că nu este important doar numele, ci și ceea ce vor face și cum o vor face.

Consiliul European de săptămâna trecută ne-a permis să facem progrese semnificative, nu doar cu privire la o singură problemă importantă, ci și în ceea ce privește câteva probleme vitale pentru viitorul Europei și pentru viitorul planetei noastre.

Le sunt recunoscător colegilor mei pentru atitudinea lor constructivă față de provocările cu care ne confruntăm împreună. Totuși, știu cu toții că rămân multe de făcut. Vă pot promite că săptămânile viitoare vor fi foarte încărcate. Aștept cu nerăbdare să ne continuăm cooperarea strânsă cu acest Parlament în privința multor aspecte importante.

Mai rămân doar 25 de zile până la reuniunea de la Copenhaga. Criza economică este departe de a se fi terminat, dar avem un mandat puternic cu care ne putem prezenta la negocierile privind mediul. Suntem hotărâți să continuăm să lucrăm împreună pentru a genera noi surse de creștere și o mai mare ocupare a locurilor de muncă.

Sunt recunoscător pentru sprijinul continuu primit din partea acestui Parlament. Aștept cu nerăbdare să răspund comentariilor dumneavoastră.

José Manuel Barroso, președinte al Comisiei. – Dle Președinte, vă rog să-mi permiteți să completez evaluarea prim-ministrului Reinfeld privind Consiliul European comentând în legătură cu două aspecte, unul legat de politici și unul privind probleme instituționale.

Cu privire la politici, rezultatul principal scontat a fost acordul foarte important privind acțiunile noastre în vederea combaterii schimbărilor climatice. Știm cu toții că acestea sunt probleme dificile. Atunci când sunt atât de multe în joc, drumul nu va fi niciodată ușor. Sincer, rezultatele Consiliului European mi-au depășit așteptările inițiale. Am obținut aprobarea cifrelor propuse de Comisie, însoțită de condiții stricte.

Mesajul este clar: Uniunea Europeană este pregătită pentru Copenhaga și pentru a ne urma acțiunea de reducere a emisiilor cu o ofertă puternică privind finanțarea eforturilor de combatere a schimbărilor climatice, așa cum a propus Comisia în luna septembrie, atât pe termen lung, cât și în privința finanțării „disponibile imediat”.

Dacă dorim ca țările în curs de dezvoltare să vină la masa negocierilor cu angajamente serioase privind atenuarea, atunci trebuie ca țările dezvoltate să pună bani pe masă. Noi estimăm că, până în anul 2020, țările în curs de dezvoltare vor avea nevoie de o sumă suplimentară de circa 100 miliarde de euro pe an pentru a aborda problema schimbărilor climatice, iar acest lucru a fost pe deplin susținut de Consiliul European, ca și contribuția probabilă a finanțării publice internaționale în această cifră, precum și acordul prin care Uniunea Europeană va plăti partea ei din contribuție.

Este la fel de clar: și alți parteneri trebuie să arate că au aceleași intenții serioase ca și noi. Politica noastră nu constă în faptul că Uniunea Europeană înaintază pe calea sa în speranța vagă că ceilalți o vor urma. Este vorba despre utilizarea influenței noastre pentru a obține maximul posibil în ceea ce privește efortul global de reducere a emisiilor.

Săptămâna trecută, aflat în vizită la Washington și New Delhi, mi s-a reamintit cât de departe au ajuns acești doi parteneri în ultimul an și ceva. Același lucru este valabil și pentru alții, cum ar fi China. Desigur, vom continua să respectăm cerința importantă a responsabilității comune, dar diferențiate în ceea ce privește schimbările climatice însă după cum am afirmat de multe ori în ultimul timp, suntem cu toții implicați în această problemă, iar noi, cei din Uniunea Europeană, vom continua să solicităm contribuții reale din partea tuturor celorlalți actori. Nu trebuie să pierdem din vedere scopul final – reduceri de emisii ambițioase, serioase, verificabile, care să asigure că rămânem fideli obiectivului de limitare a creșterii temperaturii cu mai puțin de 2 °C.

Prin urmare, care sunt perspectivele pentru Copenhaga? Acum se pare că este probabil ca la Copenhaga să nu se obțină acordul asupra tratatului integral pe care l-am promovat și pe care vom continua să îl promovăm. Dar acesta nu este un motiv pentru a se mulțumi cu altceva decât un progres decisiv al acestor negocieri. În cele din urmă, conținutul este mai important decât forma. În opinia mea, ar trebui să încercăm să ajungem la un acord complet operațional, bazat pe angajamente politice reale, care să intre repede în vigoare și care să implice toți actorii importanți atât în ceea ce privește reducerea emisiilor, cât și finanțarea. Și ar trebui să continuăm să luptăm pentru acordul final asupra unui tratat – un tratat cu caracter obligatoriu. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să ne unim toate forțele în săptămânile care au rămas până la conferința de la Copenhaga.

Tocmai am arătat că, prin acțiune comună fermă, putem să cădem de acord asupra unui tratat care s-a dovedit a fi greu de concretizat pe o perioadă foarte lungă de timp. Acesta a fost celălalt rezultat important al Consiliului European: a ridicat ultimul obstacol politic din calea ratificării finale a Tratatului de la Lisabona. Acum putem privi înainte cu încredere pentru că, după cum a afirmat prim-ministrul Reinfeld, Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare la începutul lunii viitoare. De fapt, Comisia lucrează la punerea sa în aplicare. Comisia a lansat astăzi o consultare privind inițiativa cetățenilor, ca un prim pas concret.

Aș dori să îi mulțumesc prim-ministrului Reinfeld pentru manevra sigură cu care a adus această navă în port. Președinția suedeză a obținut un rezultat remarcabil prin obținerea acestui consens final în cadrul Consiliului European. Dar acum trebuie încheiem cu bine procesul de tranziție. Atenția este îndreptată în mare măsură, desigur, asupra ocupării posturilor noi.

Nu este treaba mea să comentez în privința candidaților la președinția Consiliului European dar, în calitate de președinte al Comisiei și având în vedere problemele instituționale, sper din tot sufletul că șefii de stat sau de guvern vor alege personalitatea care poate conduce în mod eficient Consiliul European – un președinte cu un puternic angajament european care poate oferi în timp consecvență activității Consiliului European, atât pe plan intern, astfel încât prioritățile să poată fi stabilite pentru o perioadă de timp mai îndelungată, nu doar pentru șase luni, cât și pe plan extern, astfel încât în politica externă și de securitate comună să transmitem mesaje coerente partenerilor noștri internaționali.

Sunt hotărât să lucrez în tandem cu acest președinte al Consiliului European, pentru că acest parteneriat va face toată diferența. Trebuie să cooperăm la nivelul șefilor de stat sau de guvern în materie de politică externă și de securitate comună, prin care președintele Consiliului European va reprezenta Uniunea Europeană la acest nivel. De asemenea, trebuie să concentrăm toate competențele Comunității – de la economie la comerț, de la extindere la dezvoltare, de la energie la justiție – în domenii în care președintele Comisiei Europene reprezintă Uniunea Europeană, conform Tratatului. Sunt hotărât să fac ca acest parteneriat să funcționeze în interesul unei Uniuni Europene mai puternice și mai eficiente, atât în plan intern, cât și pe plan mondial.

Acest lucru este valabil, în mod evident, și în ceea ce îl privește pe Înalțul Reprezentant. Aici mărturisesc că am un interes deosebit, pentru că Înalțul Reprezentant va fi și unul dintre vicepreședinții Comisiei Europene. La un nivel foarte pragmatic, pentru că numirea vicepreședintelui/a Înalțului Reprezentant și celelalte propuneri ale statelor membre pentru Comisie îmi vor permite să trec la etapa finalizării următorului colegiu și la atribuirea portofoliilor. La un nivel politic, pentru că sunt convins că acest Înalț Reprezentant/vicepreședinte, sprijinit de un Serviciu puternic pentru acțiune externă care reunește expertiza europeană în diplomatie interguvernamentală și competențele noastre comunitare, poate însemna o schimbare reală în ceea ce privește eficiența acțiunii noastre externe.

Ceea ce mă duce cu gândul la Comisie ca întreg. Doresc o Comisie alcătuită din europeni competenți și dedicați, o Comisie pregătită să își asume integral dreptul la inițiativă. Mă aflu în faza discuțiilor finale cu statele membre pentru a mă asigura că așa stau lucrurile. Am cerut statelor membre să propună nume, inclusiv de femei. Apoi îmi va reveni mie decizia cu privire la portofolii. Portofoliile nu sunt atribuite țărilor, ci persoanelor dedicate proiectului nostru european.

Doresc, de asemenea, să am o Comisie cu un mandat democratic puternic. Din acest motiv sunt hotărât să respect pe deplin procedurile de audiere din acest Parlament. Întârzierile ocazionate de Tratat ne-au supus unei provocări comune. Nu trebuie să întârziem sosirea unei noi Comisii, dar nu putem scurta audierile. Sunt nerăbdător în legătură cu discutarea felului în care am putea rezolva această problemă în cadrul Conferinței președinților de săptămâna viitoare.

Tratatul de la Lisabona ne va permite să răspundem mai bine așteptărilor cetățenilor, dar, dacă vom utiliza oportunitățile pe care el ni le oferă aceasta va fi, în primul rând, o chestiune de voință politică. Tratatul ne oferă capacitatea de a acționa, dar avem nevoie de voința de a acționa împreună.

Ceea ce mă întoarce la cele discutate la începutul după-amiezii noastre. Europa reprezentată astăzi aici – o Europă unită în libertate și solidaritate – nu ar fi fost posibilă fără angajamentul și dedicarea persoanelor care au făcut să se întâmple lucruri extraordinare în urmă cu 20 de ani. Trebuie să reaprimem această flacără. Trebuie să avem spiritul anului 1989. Dacă dăm dovadă de aceeași dedicare și angajament, sunt convins că vom reuși.

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, Tratatul de la Lisabona a fost ratificat de cele 27 de state membre ale Europei și are obligația de a produce rezultate.

Are obligația de a produce rezultate cu privire la instituții și, mai ales, cu privire la crearea rapidă a posturilor de răspundere. Are obligația de a produce rezultate cu privire la schimbările climatice și energie. Și, în cele din urmă, dar nu mai puțin important, are obligația de a produce rezultate cu privire la redresarea economică.

Odată cu semnarea de către președintele Cehiei, procesul ratificării Tratatului de la Lisabona s-a încheiat în sfârșit. Mulțumirile mele dlui Reinfeldt.

Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat), care și-a pus amprenta în foarte mare măsură pe acest tratat, este mulțumit, desigur, de această evoluție, însă acum este timpul să încetăm monopolizarea dezbaterii publice europene privind instituțiile, care nu reprezintă decât un instrument în serviciul ambițiilor politice, și să ne concentrăm, în schimb, asupra acestor ambiții.

Iată de ce grupul meu vă cere, dle Reinfeldt, să faceți tot ceea ce trebuie pentru a obține un acord cât mai rapid cu puțință privind numele pentru postul de președinte al Consiliului și de Înalt Reprezentant și iată de ce grupul meu vă cere, dle Barroso, ca, de îndată ce statele membre și-au numit candidații, să le atribuiți responsabilitățile cât mai rapid cu puțință înainte ca ei să fie chestionați de către Parlamentul European în cadrul audierilor, care dorim, de asemenea, să fie cât mai detaliate cu puțință.

Nu vă voi spune nimic nou, dle Reinfeldt, dle Barroso, când afirm că dezbaterea privind profilul acestor candidați prezintă interes doar pentru microuniversul de la Bruxelles.

Încă odată, ce doresc concetățenii noștri? Ei doresc ca problemele lor legate de șomaj, credite și formare să fie rezolvate; ei doresc ca la reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga privind schimbările climatice să aibă parte de surprize plăcute; și doresc ca noi să garantăm că iarna 2009-2010 nu este marcată de întreruperi ale furnizării de gaz, care pun jumătate din continent într-o situație imposibilă.

Prin urmare noi, instituțiile europene, prezente aici în timp ce vorbesc și mai ales dumneavoastră, dle Reinfeldt, avem o obligație de a pune trenul european în mișcare cu mare viteză, nu de a continua să-l mai oprim în fiecare gară!

Toată lumea cunoaște, în acest Parlament, dificultățile pe care le implică această sarcină, echilibrul dificil pe care trebuie să îl găsim între tendințele politice, originea geografică, grija pentru egalitate și receptivitatea candidaților. Cu toate acestea, este de datoria dumneavoastră să finalizați un acord la Consiliu cât mai repede cu puțință, după cum este și datoria Parlamentului și a grupurilor parlamentare de a se pronunța asupra acestor decizii într-un mod responsabil și în conformitate cu interesul general european. Încă odată, sper că aceasta va fi una din poveștile de succes ale Președinției suedeze, dar pentru ca lucrurile să se prezinte astfel, trebuie să acționăm repede, foarte repede.

Dlor președinți, doamnelor și domnilor, o problemă chiar mai urgentă decât cea a instituțiilor este cea a schimbărilor climatice, reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga urmând să se desfășoare peste doar câteva săptămâni. Doresc în primul rând să felicit atitudinea responsabilă a Consiliului European care, concomitent cu reafirmarea angajamentului său de face din combaterea schimbărilor climatice și din reducerea CO₂ un obiectiv cuantificat și planificat, se așteaptă ca partenerii noștri să se angajeze ei înșiși cu aceeași determinare.

Ar fi de departe cea mai greșită abordare tactică ca Europa să își pună toate cărțile pe masă înainte de reuniunea de la Copenhaga și să îi lase pe partenerii săi din SUA, China, India și alții să preia comanda. Statele Unite, China și India sunt astăzi puteri globale care trebuie, de asemenea, să își asume responsabilitățile. Europa își asumă responsabilitățile, dar nu poate să facă de una singură acest lucru pentru întreaga planetă. Un acord politic la Copenhaga nu va fi suficient. Ceea ce contează sunt angajamentele cuantificate făcute de state.

Doamnelor și domnilor, am început prin a vorbi despre obligația de a produce rezultate. Aceste obligații privesc, în primul rând și cel mai important, redresarea economică și ocuparea forței de muncă. Cele două sunt interconectate. Chiar dacă începem să vedem semne ale reluării creșterii la scară mică, totul constă în a ști dacă redresarea economică va fi însoțită de locuri de muncă și dacă această redresare este construită pe

baze solide și, în special, pe o piață care este în același timp deschisă, reglementată și care nu se caracterizează prin protecționism.

Acestea sunt preocupările reale ale europenilor și aceasta trebuie să fie prima preocupare a Europei și a statelor sale membre, dincolo de problemele administrative zilnice. După cum am văzut astăzi, cei care au reușit să dărâme Zidul în urmă cu 20 de ani au fost persoane hotărâte. Cer același lucru de la dumneavoastră, dle Reinfeld: scoateți-i din amorteală pe șefii de stat sau de guvern!

Hannes Swoboda, în numele Grupului S&D. – (DE) Dle Președinte, dle președinte în exercițiu al Consiliului, dle Barroso, poate este o coincidență – deși o coincidență fericită – că această dezbatere are loc imediat după discursul lui Václav Havel, o persoană care ne-a reamintit cât de important a fost acest proces în urmă cu douăzeci de ani. M-am născut doar la câțiva kilometri spre vest de Cortina de Fier, dar la fel de bine aș fi putut să mă nasc în cealaltă direcție. În acea vreme eram în zona de ocupație sovietică și i-am văzut pe refugiații maghiari din 1956, pe refugiații Primăverii de la Praga din 1968, precum colegul meu deputat, Libor Rouček. Văd în Tratatul de la Lisabona o prelungire a acestui proces care reunește Europa.

Probabil nu a fost intenția lui Václav Klaus să finalizeze ratificarea chiar în luna în care sărbătorim a 20-a aniversare a căderii Zidului Berlinului, dar este o coincidență fericită că acest tratat obține validarea *de facto* acum, chiar dacă încă nu are valabilitate legală.

Acum trebuie să luăm decizii care privesc oamenii. Nu vă invidiez pentru această sarcină, dle Reinfeldt. Cu toate acestea, am pentru dumneavoastră o solicitare sau o întrebare: sunteți pregătit ca, în cadrul convorbirilor cu șefii de stat sau de guvern din zilele următoare, să asigurați că în această Europă obținem și ceva care se apropie de un echilibru geografic, reprezentativ pentru noua Europă? Sunteți pregătit, de asemenea, să asigurați, poate, o mai puternică reprezentare a femeilor? Nu spun acest lucru doar cu privire la dna Malmström și dna Wallström, care se află aici. Europa își poate permite astăzi să aibă posturi de vârf – mă adresez și grupului meu – în care sunt reprezentate atât de puține femei? Aceasta este imaginea reprezentată de Europa astăzi pentru cetățenii ei? Președintele Parlamentului a menționat deja acest lucru. Desigur, nu este vina dumneavoastră că se întâmplă acest lucru, dar vă solicit ca cel puțin în timpul convorbirilor să subliniați că avem nevoie de un mai mare echilibru geografic și, în primul rând, de un mai mare echilibru de gen Europa, pentru a arăta că reprezentăm întreaga populație a Europei.

L-ați menționat pe Înalțul Reprezentant. Sunteți pregătit, dle Reinfeldt, să garantați, de asemenea, că s-a clarificat faptul că, atunci când numiți un Înalț Reprezentant, el sau ea nu își vor asuma atribuții depline până când nu va avea loc ratificarea sau va decide acest Parlament? Știu că va exista, desigur, un decalaj în timp, dar trebuie să fie clarificat faptul că, în calitate sa dublă de vicepreședinte al Comisiei, Înalțul Reprezentant are nevoie de aprobarea Parlamentului. Va trebui să fim foarte atenți și conștiincioși când vom aproba acest lucru. Trebuie să lăsăm clar faptul că, mai ales în acest domeniu, ne vom îndeplini atribuțiile și, dle Barroso – cred că vă putem promite acest lucru – deși dorim să derulăm aceste audieri în mod corect și atent, dorim, de asemenea, să luăm deciziile cât se poate de repede, pentru că cetățenii Europei ne cer să lucrăm și să luăm decizii rapid în loc să discutăm luni întregi diferite persoane.

Ultimul punct despre care aș dori să vorbesc este criza financiară, pe care ați menționat-o, deoarece reprezintă un subiect care ne preocupă, de asemenea. Ați menționat pe bună dreptate șomajul, despre care s-a stabilit că va crește în continuare, de asemenea. Ați mai spus că nu putem retrage măsurile de sprijin cât timp ne aflăm în fața unui șomaj de o asemenea amploare, deoarece și cetățenii se așteaptă ca să nu acceptăm o rată a șomajului atât de ridicată ca cea pe care o avem acum în această Europă nouă.

Mai este și dezbaterea cu privire la taxa pe tranzacțiile financiare. Știu că a fost deja atribuită altora de cinci ori, dar este probabil și o dezbatere importantă pentru a arăta că avem intenții serioase cu privire la control, nu pentru că dorim acum poveri fiscale grele. Cu toate acestea, trebuie să lăsăm clar faptul că dorim să utilizăm toate instrumentele pentru a ajuta la oprirea speculațiilor și că, înainte de toate și pentru a preveni o nouă criză, sunt disponibile resurse pentru a ajuta acele bănci care, în pofida acestui lucru, ajung încă în dificultate. Trebuie să transmitem mesaje clare în această privință.

Șeful Goldman Sachs a afirmat recent – și trebuie să ne analizăm fără grabă aceste cuvinte – „Sunt doar un bancher care face lucrarea lui Dumnezeu”. Aceasta este fără îndoială o declarație cinică și probabil blasfematoare, însă arată tipul de mentalitate pe care îl au mulți din acești oameni. Ei speculează în numele lui Dumnezeu, ca să zicem lucrurilor pe nume. Nu dorim să pretindem că este lucrarea lui Dumnezeu ceea ce facem cu reglementarea noastră financiară, ci mai degrabă este o lucrare pentru oameni, pentru a-i proteja pe locuitorii acestui continent de șomaj și speculații și asta este ceea ce trebuie să facem. Sper că veți mai putea transmite semnale clare prin aceste canale, pe perioada rămasă Președinției suedeze.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle Președinte, aș dori să încep prin a-l felicita pe dl Reinfeldt și pe dna Malmström, desigur, pentru ratificarea Tratatului de la Lisabona. Ar trebui să se sublinieze că acest lucru a fost posibil datorită determinării dumneavoastră; am reușit, în cele din urmă, datorită simțului compromisului care vă caracterizează. Pentru că au existat mulți pesimiști, inclusiv în acest Parlament, care credeau că trebuia să așteptăm alegerile din Regatul Unit sau chiar să nu mai așteptăm deloc ratificarea acestui tratat. Prin urmare, această realizare vi se datorează dumneavoastră și vă mulțumesc în numele tuturor pentru efortul depus. Acesta înseamnă că aproape 10 ani de muncă sunt astfel încununați de succes.

Doresc, de asemenea, să vă mulțumesc pentru dezbaterile de astăzi, pentru că ați fost de acord cu o dezbatere cu președinții grupurilor cu privire la profilul Înalțului Reprezentant și cel al președintelui Consiliului și cu privire la structura Comisiei, pentru că aceasta va fi singura dezbatere referitoare la aceste probleme. Trebuie să spun că nimic altceva nu se face într-un mod cu adevărat transparent! Citim multe în presă și este bine că mai avem încă presa pentru a afla câte ceva din ceea ce se întâmplă, dar cred că în viitor va trebui să ne gândim la cum am putea face ca un proces extrem de important pentru Uniunea Europeană să fie mai transparent.

Îmi voi exprima opinia asupra diferitelor numiri, abordând diferitele subiecte într-o ordine ușor diferită.

Dle Barroso, voi începe cu structura Comisiei, deoarece reprezintă cel mai important aspect în ceea ce privește Parlamentul. Este responsabilitatea noastră, ei bine, este responsabilitatea dumneavoastră, dar trebuie să luăm decizii împreună cu dumneavoastră. Noi suntem cei care supraveghează, în timp ce acest lucru nu este valabil pentru președintele Consiliului.

Ceea ce vă cerem să faceți pentru prima dată, în propunerile dumneavoastră, este să folosiți categorii atunci când clasificați responsabilitățile. Ceea ce vă propunem este să creați de fapt patru categorii sau grupuri de portofolii ale Comisiei: acțiune externă, evident, apoi inovare, schimbări climatice și durabilitate urmate de tot ceea ce ține de justiție economică și financiară și, în cele din urmă, afaceri interne.

Acest lucru este absolut necesar. De ce să nu instalați vicepreședinți care ar prelua într-adevăr conducerea, care și-ar asuma responsabilitatea pentru fiecare din aceste grupări care par să rezulte din bunul simț de care a dat dovadă Comisia? Acest model de organizare ar avea avantajul unei viitoare îmbunătățiri a activității Comisiei sub președinția dumneavoastră. Pe de altă parte, trebuie să existe și un echilibru în privința reprezentării femeilor în cadrul Comisiei. Cred că trebuie să vă preocupați, de asemenea, să aveți candidați care să ofere această posibilitate.

Cu privire la cel de-al doilea punct, dle Președinte, mai precis postul de Înalt Reprezentant, cel mai important lucru este să avem pe cineva care are voința de a conduce o politică PESC coerentă și politici comunitare coerente, cineva care apără, de asemenea, drepturile omului și care face din această misiune o parte a fiecărei sarcini pe care el sau ea o duce la îndeplinire. Și, în cele din urmă, trebuie să avem pe cineva care crede într-un Serviciu european pentru acțiune externă puternic. Acestea sunt cele trei elemente-cheie care caracterizează persoana pentru acest post. Avem nevoie de cineva care crede într-adevăr că politicile PESC și cele comunitare trebuie să fie integrate – ceea ce este perfect logic, având în vedere că acea persoană va fi și vicepreședinte al Comisiei.

Trec acum la cea de a treia numire, cea despre care s-a vorbit cel mai mult, cea care este, trebuie să spunem, cea mai atractivă dintre toate, și anume cea de președinte al Consiliului. Dle Reinfeldt, grupul meu are trei opinii de exprimat pe această temă. Ele sunt simple opinii, întrucât Consiliul este cel care va decide. Din fericire, totuși, Parlamentul poate exprima opinii și poate face acest lucru în mod deschis.

În primul rând, acest rol trebuie să fie mai degrabă cel al unui coordonator, decât cel al unui președinte, pentru a folosi aceste două cuvinte englezești. Apoi, el trebuie să fie îndeplinit de cineva care crede în integrarea europeană. La urma urmei, pentru a fi ales Papă, candidatul trebuie să fie catolic! Prin urmare, dacă alegem acum un președinte al Consiliului, trebuie să alegem pe cineva care crede în integrarea Europeană, nu un sceptic, așa cum se întâmplă uneori...

În ultimul rând, pentru a ne asigura de credința fermă a persoanei în integrarea europeană, el sau ea trebuie să creadă în metoda comunitară. Metoda comunitară este cea care propulsează Europa înainte, nu guvernamentalismul! Guvernamentalismul este un concept al țărilor mari, chiar dacă există, din fericire, țări mari care nu cred în această metodă interguvernamentală. Președintele Consiliului trebuie să apere metoda comunitară.

Drept concluzie, vreau să subliniez un ultim aspect, dle Președinte: Solicit, în mod firesc, ca dl Reinfeldt să obțină un consens în cadrul Consiliului, iar coaliția proeuropeană care există în acest Parlament să fie reflectată în numirile și atribuirea diferitelor roluri. Prin urmare, ceea ce dorim este într-adevăr un compromis, dar

unul care să reflecte și componența acestei alianțe pro-europene care propulsează Europa înainte în cadrul acestui Parlament European.

Rebecca Harms, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle Președinte, dle Reinfeldt, dle Barroso, cred că tocmai rememorarea evenimentelor istorice de acum 20 de ani ne-a permis să privim disputa privind modul de aplicare a opțiunilor după ratificarea Tratatului de la Lisabona într-o lumină critică. Pe de o parte, cuvintele splendide ale lui Václav Havel și ideile sale despre Europa și, pe de altă parte, disputele mărunte cu privire la ocuparea posturilor, care s-au desfășurat în culise în timpul ultimului Consiliu, nu se prea potrivesc.

În opinia mea, se pare că sentimentul de ușurare legat de ratificarea Tratatului de la Lisabona după aproape zece ani este în acest moment înlocuit de îngrijorarea legată de posibilitatea ca totul să fie subminat de guvernele statelor membre. Totuși, având în vedere mai ales cât de puternic am aplaudat discursul dlui Havel, trebuie să ne luptăm de fapt și trebuie să obținem de fapt un acord asupra faptului că avem nevoie de bărbați puternici și femei puternice care să fie numiți/numite în posturile politice de vârf din Uniunea Europeană și că interesele individuale, inclusiv interesele țărilor care sunt în realitate împotriva unei integrări mai puternice, ar trebui să facă un pas înapoi.

Dle Reinfeldt, nu pot încă să vă felicit pentru că, deocamdată, nu există niciun semn convingător privind acești bărbați puternici și femei puternice din fruntea politicilor europene.

Din nefericire, nu pot fi de acord nici cu aprecierile deosebite exprimate de diverși vorbitori în legătură cu ceea ce am obținut în perioada premergătoare conferinței de la Copenhaga. Tocmai m-am întors de la ultima conferință pregătitoare a Organizației Națiunilor Unite de la Barcelona și, așa cum s-a confirmat la reuniunea la nivel înalt de aici, de la Bruxelles, mergem la Copenhaga cu tot mai puține așteptări.

Este greșită punctul de vedere al europenilor conform căruia noi am făcut deja tot ceea ce puteam, iar acum este rândul celorlalți. Dacă ne uităm la ceea ce au făcut de fapt europenii până în acest moment în privința unei politici eficiente de mediu în vederea reducerii emisiilor de CO₂, la ceea ce s-a obținut de fapt, la obiectivele de reducere pe care le-am stabilit, la legislația din pachetul de măsuri privind schimbările climatice, niciuna dintre acestea nu este suficientă pentru a atinge obiectivul de două grade despre care se vorbește în mod constant. Cu toții știm acest lucru, chiar la nivel internațional.

Dacă europenii încep acum să pună sub semnul întrebării dacă dorim într-adevăr un acord obligatoriu din punct de vedere juridic, acest lucru va pune în discuție un proces care, sub egida Organizației Națiunilor Unite, a fost sprijinit de mulți europeni timp de mulți ani. Cred că trebuie să vă gândiți cu atenție la anunțurile pe care le faceți având în vedere că mergeți la Copenhaga. Există întotdeauna o îngrijorare în mintea mea: se afirmă frecvent în acest Parlament că strategiile privind durabilitatea, eficiența utilizării resurselor și protecția climei ar trebui să fie noile paradigme ale politicilor economice și industriale europene. Și dl Havel a primit numeroase aplauze pentru aceasta. Am impresia că, în timpul crizei economice, europenii – oricât de mult ar sublinia acest lucru și oricât de mult le place să îl aplaude – și-au pierdut toată încrederea în aceste locuri de muncă orientate spre viitor și că, prin urmare, exact în timpul acestei crize economice, resping strategiile de succes pentru crearea de noi locuri de muncă și a piețelor viitorului. Aceasta îmi provoacă îngrijorări serioase. Criza economică este cea mai nepotrivită justificare pentru a nu adopta măsuri ambițioase pentru a proteja clima. Protecția climei și dezvoltarea economică sunt de fapt cele două fețe ale aceleiași monede. Totuși, acest lucru nu este deloc evident în hotărârile europene pe care le ia Consiliul European.

Timothy Kirkhope, în numele Grupului ECR. – Dle Președinte, aș dori în primul rând să felicit Președinția suedeză pentru progresele înregistrate în cadrul recente reuniuni la nivel înalt în ceea ce privește elaborarea poziției Uniunii Europene în domeniul schimbărilor climatice. Abordarea schimbărilor climatice este una din prioritățile noastre cele mai mari și reprezintă genul de problemă în legătură cu care ne așteptăm și dorim ca Uniunea Europeană să preia conducerea în mod ferm. Acordul echilibrat și cumpănit cu privire la aranjamentele financiare este foarte binevenit și plasează Uniunea pe o poziție puternică în timp ce ne îndreptăm eforturile către reuniunea de la Copenhaga.

Dar trebuie să menționez dezbaterile care pare să domine acum ordinea de zi europeană: numirea președintelui Consiliului European și a Înaltului Reprezentant. Ar trebui să începem prin a defini în mod clar scopul și natura lor și apoi ar trebui să stabilim calitățile și experiența persoanelor care trebuie să ocupe aceste posturi. Desigur, este logic ca, înaintea luării deciziei, Consiliul European să solicite numiri oficiale și să audieze candidați, incluzându-l poate pe dl Verhofstadt.

În schimb, discuția degenerază într-o dezbatere meschină între liderii guvernelor care par a fi interesați doar de împărțirea posturilor între ei, indiferent dacă provin din țări mari sau mici, din nord, sud, est, vest, stânga sau dreapta, și nu dacă cineva este de fapt cel mai bun candidat pentru a-și asuma responsabilitățile.

Ce este și mai rău, unii au încercat chiar să dividă Uniunea Europeană în două clase de cetățeni, spunând că doar persoanele provenite dintr-un stat membru situat în spațiul Schengen și în zona euro ar trebui să fie eligibile. Aceasta, mă tem, este discriminare și este inacceptabilă, iar acest lucru are loc într-o zi istorică în care ne aducem aminte de toți cei care au căzut în războaie și într-o săptămână în care ne-am amintit de ororile Kristallnacht și de evenimentele tragice care au urmat și în care am sărbătorit succesul tuturor celor care au contribuit la căderea comunismului în Polonia, unde a început, în Ungaria, în Țările Baltice, în țări din toată Europa Centrală și de Est și, desigur, în cele din urmă în Berlin.

Este just să luptăm pentru libertate și valori pentru toți, nu pentru posturi mari pentru câțiva norocoși.

Lothar Bisky, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle Președinte, Tratatul de la Lisabona a fost ratificat de toate cele 27 de state membre. Mulți vor sărbători acest lucru ca pe un mare succes, însă grupul meu nu se va alătura acestor celebrări. Am prezentat motivele acestui refuz de multe ori în acest Parlament și nu intenționez să o fac din nou.

Din nefericire, faptul că prevederile Cartei drepturilor fundamentale nu vor fi aplicate cetățenilor a trei state membre mă face să am îndoieli cu privire la marile progrese ale UE în apărarea drepturilor fundamentale. Menționez acest lucru având în vedere chiar reuniunea noastră aniversară de astăzi și discursul lui Václav Havel. Totuși, tocmai deoarece stânga din Europa dorește o integrare europeană socială, pașnică și durabilă din punct de vedere al protecției mediului, vom continua, de asemenea, să utilizăm cadrul pus la dispoziție de tratat în acest scop. Am făcut acest lucru până acum și vom continua să procedăm astfel.

În această privință, nu pot decât să salut faptul că Parlamentul European va avea mai multe drepturi acum. În mijlocul tuturor sărbătoririlor, șefii de stat sau de guvern au fost, de asemenea, bine sfătuiți să utilizeze recenta lor reuniune la nivel înalt pentru politici mai concrete. Cea mai mare provocare cu care se confruntă lumea sunt schimbările climatice. În etapa pregătitoare a conferinței mondiale de la Copenhaga privind schimbările climatice, Uniunea Europeană a pierdut din nefericire rolul de conducere pe care și l-a stabilit singură. Unul dintre motive, conținutul angajamentelor de reducere a emisiilor de CO₂ nu corespunde nevoilor actuale. În plus, este inacceptabil că statele membre ale UE doresc în mod destul de clar să evite responsabilitățile financiare proprii, chiar dacă aceasta este o situație în care nu ne putem permite să ne amânăm acțiunea.

Nu este vorba dacă Suedia va deveni în curând o mare regiune viticolă – deși nu am nimic împotriva acestui lucru. Este pur și simplu vorba despre supraviețuire și întâmplător, și despre pace în lumea noastră. Schimbările climatice provoacă deja sărăcie și foamete și obligă milioane de oameni să își părăsească regiunile natale. Fiecare deputat din acest Parlament a vorbit cu siguranță într-un moment sau altul despre provocările globale care nu pot fi depășite la nivel național. Protecția climei, pacea și combaterea sărăciei sunt chiar astfel de provocări. Dacă Uniunea Europeană nu acționează într-o manieră coerentă și exemplară în această privință, nu va mai fi acceptat ca participant internațional.

William (The Earl of) Dartmouth, în numele Grupului EFD. – Dle Președinte, noul post de președinte al Consiliului, de care pare a fi obsedată toată lumea, este o numire pentru doar doi ani și jumătate și are foarte puține puteri definite. Prin urmare, cineva ar trebui să-i spună lui Tony Blair să nu se supere prea tare dacă nu îl primește!

După Lisabona, adevăratul Sfânt Împărat Roman al secolului 21 – Charlemagne al timpurilor noastre – a cărui autoritate se întinde mai departe decât cea pe care a avut-o vreodată împăratul, este, desigur, președintele Comisiei, Senhor Barroso al nostru. Și spun aceasta în pofida comentariilor lui Senhor Barroso privind parteneriatul.

Totuși, lucrurile stau altfel pentru noul Înalt Reprezentant. Există un buget mare pentru a deschide noi misiuni diplomatice și trebuie să subliniez că existența postului de Înalt Reprezentant al UE amenință și locurile permanente în Consiliul de securitate al ONU deținute de Regatul Unit și de Franța, dle Daul.

Totuși, marea problemă cu care se confruntă statele națiuni ale Europei nu sunt misiunile diplomatice prea puține, ci prea mulți șomeri. Deputații prezenți au celebrat cea de a 20-a aniversare a căderii Zidului Berlinului – și pe bună dreptate. Dar acum avem un nou Zid al Berlinului, nu pe frontierele națiunilor, ci în interiorul națiunilor. Acest zid este între politicienii de profesie ai sistemului politic și cetățeni.

Este puțin cam târziu să cereți transparență acum, dle Verhofstadt. Sunt aici unii dintre noi care vor continua să vorbească pentru cetățeni și să se pronunțe împotriva acestor instituții cărora, după cum a mai spus Grupul EFD în câteva ocazii și o va face încă o dată, le lipsește legitimitatea democratică.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle Președinte, democrația are nevoie de o revoluție și nu este niciodată greșit, dle Dartmouth, să ne pronunțăm în favoarea transparenței, dle Verhofstadt. Mai ales dumneavoastră, din Președinția suedeză, ați putea fi un exemplu excelent în acest sens și spuneți-ne de fapt ce se petrece în târguiala pentru funcțiile de conducere care este complet nedemnă de proiectul european și, de asemenea, – dl Barroso are putea să conducă discuția aceasta – ce se petrece cu privire la numirea comisarilor. Germania și Austria nu sunt un bun exemplu în această privință, dar din nefericire și alții sunt la fel.

Există oameni calificați în acest Parlament, dar ei nu au nicio șansă de a fi acceptați. Acum că Tratatul de la Lisabona a fost adoptat, vă rog să fiți curajoși și cinstiți și să admiteți că avem nevoie de structuri de luare a deciziilor mult mai clare, transparente, pentru Comisie și pentru funcțiile de conducere. Cu atât de multă expertiză, trebuie să fie posibil să găsim persoane competente în Parlamentul European, mai degrabă decât să-i adunăm dintr-o provincie sau alta.

Fredrik Reinfeldt, președinte în exercițiu al Consiliului. – Dle Președinte, le mulțumesc foarte mult distinșilor deputați pentru numeroasele comentarii și întrebări valoroase.

Așa cum a menționat cineva, a durat destul de mult până am obținut ratificarea în cele 27 de state membre. Am discutat acest tratat timp de mulți ani și sunt întotdeauna surprins să constat că mai primesc întrebări cu privire la cât de repede vom înceta să mai trăim după această constituție, pentru că trebuie să îmi bazez activitatea pe tratate. În acesta s-a stabilit că organismele decizionale pentru funcția de președinte a Consiliului sunt prim-miniștrii și șefii de stat ai Europei. Acest lucru este de fapt ceea ce s-a prevăzut în tratate.

Pe lângă aceasta, o problemă care mie mi se pare evidentă este că majoritatea persoanelor menționate sunt actualii prim-miniștri ai diferitelor țări europene. De fapt, este o problemă stresantă să te prezinți pe tine însuși drept candidat pentru o funcție pe care s-ar putea să nu o obții, trimițând oamenilor mesajul că pleci din țară, iar după aceea te întorci și să spui „Ei bine, sunt încă aici!”. Cred că ar trebui să luăm în considerare acest factor când discutăm problema respectivă.

În privința Înalțului Reprezentant, veți avea mult mai multă transparență, mult mai multe discuții, pentru că va face parte din Comisie, va fi parte a unei decizii luate după audieri, în cadrul Parlamentului. Deși, pentru a-i răspunde dlui Swoboda, în tratatul care intră în vigoare la 1 decembrie, este clar că Înalțul Reprezentant își preia direct noua sa funcție, dar el trebuie să fie membru al Comisiei aprobate de Parlament.

Acest lucru este complicat, desigur, dar așa cum am spus ultima dată, doar pentru a sublinia ceea ce este deja evident, nu s-a dorit niciodată ca lucrurile să ia turnura din prezent. Acest pas trebuia făcut deja înainte de Președinția suedeză. Este un proces mult mai lent decât s-a prevăzut.

În privința echilibrului, pentru că se menționează și acest aspect, chiar astăzi am avut prima rundă de consultări cu cei 26 de colegi ai mei. Problema este că, având în vedere că sunt doar două persoane, trebuie echilibrate foarte multe. Ați menționat geografia și genul, dar primul echilibru pe care îl aud este între centru-stânga și centru-dreapta. Există multe aspecte care trebuie echilibrate și mi-ar fi plăcut să existe mai multe posturi pentru a putea satisface toate criteriile care au fost menționate aici. Pentru a sublinia ceva ce este deja evident, noi încercăm să găsim cel mai bun echilibru posibil.

După cum am spus, marțea viitoare, în cadrul reuniunii noastre la nivel înalt voi da curs tuturor cerințele dumneavoastră în sensul unui proces cât mai rapid cu putință. Iată ceea ce am încercat să facem. Au fost comentarii cu privire la cine ia decizia. Durează ceva timp doar pentru a consulta pe toată lumea. Suntem acum UE-27. Consultarea deplină cu colegii mei implică o muncă de două zile – acest lucru este fantastic, însă consumă timp.

În privința climei, sunt de acord cu Rebecca Harms că Europa nu face destul. De asemenea, doresc să vă reamintesc că am prevăzut o situație în care trebuie să ne intensificăm eforturile în Europa, în cadrul obiectivelor obligatorii din punct de vedere juridic, dar este nevoie de condiționare. Acesta reflectă opiniile multora dintre colegii mei. Ei susțin foarte clar că, dacă vrem să progresăm și mai mult în Europa, avem nevoie de același angajament și din partea altor părți ale lumii.

Salut deciziile țărilor sau deciziile naționale care au mers mai departe. Avem multe exemple de acest fel. Țara mea, de pildă, Suedia, și-a propus ca obiectiv național o reducere de 40 % până în anul 2020, iar acest lucru este valabil și pentru Germania.

Trebuie să facem mai mult – și nu noi solicităm să fim mai puțin stricți în privința deciziei pe care trebuie să o luăm la Copenhaga – dar sunt multe lucruri de făcut pentru a-i determina pe alții să acționeze. După cum spuneam, m-am întors din călătoriile în India și Statele Unite și voi merge în China în cursul acestei luni și avem nevoie de un acord la nivelul liderilor pentru a realiza acest lucru. Aceasta este partea cea mai grea. Este o provocare globală într-o lume în care nu avem genul de conducere globală sau metoda de luare a deciziilor pe care le avem în Uniunea Europeană. Prin urmare, este mult mai greu să reușim, dar în același timp trebuie să o facem.

Uniunea Europeană, după cum știți, este responsabilă de doar 13 % din emisiile globale. Nu putem rezolva singuri această problemă: avem nevoie, de asemenea, de angajamente din partea altora, mai ales din partea emitenților majori, și se pare că tocmai aceștia ridică mâinile și spun că vor să fie excluși din acord. Acest lucru nu este posibil, pentru că nu vom atinge niciodată obiectivul de 2 °C.

În sfârșit, în timpul Președinției suedeze vom încerca să promovăm p supraveghere mai bună a pieței financiare, de care este nevoie pentru a avea în viitor piețe financiare mai funcționale.

De asemenea, vom iniția discuții care vor continua în timpul Președinției spaniole, cu privire la competitivitate, cu privire la cum am putea să avem piețe ale muncii mai funcționale și cum am putea să ieșim din criză din moment ce vedem semne clare ale redresării. Prin urmare, există un echilibru între a învăța din problemele pe care le-am avut și crearea piețelor financiare mai funcționale dar și între discuțiile și deciziile de care este nevoie pentru a avea o competitivitate mai bună și piețe financiare mai funcționale aici în Europa.

José Manuel Barroso, *președinte al Comisiei*. – Dle Președinte, aș dori să comentez pe scurt cu privire la câteva aspecte care au fost prezentate în timpul dezbaterii.

În primul rând, cu privire la schimbările climatice, să fim foarte clari. Uniunea Europeană se angajează în vederea unui tratat obligatoriu. Ne-am angajat în ceea ce privește protocolul de la Kyoto și l-am ratificat. Toate statele noastre membre au ratificat protocolul de la Kyoto și suntem în favoarea unui tratat obligatoriu pentru viitor. Uniunea Europeană nu este cea care nu dorește un tratat obligatoriu.

Dar adevărul este că unii din cei mai importanți parteneri ai noștri pur și simplu nu sunt pregătiți pentru așa ceva, prin urmare, există două posibilități. Una este să insistăm într-o direcție fără ieșire, cealaltă este să încercăm să obținem la Copenhaga rezultatul cel mai avansat și mai ambițios. Cred că încă este posibil și vom lupta pentru acest lucru. Să obținem acordul cel mai ambițios cu puțință la Copenhaga și – cel puțin pentru Comisia Europeană,, și sunt sigur că șefii de stat sau de guvern sunt de acord – vom susține în continuare un tratat obligatoriu care stabilește obiective clare pentru țările dezvoltate și acțiuni clare pentru țările în curs de dezvoltare, inclusiv economiile emergente mari, aflate în creștere rapidă, care trebuie să-și asume, de asemenea, partea lor de responsabilitate. Trebuie să oferim finanțare și țărilor în curs de dezvoltare – mai ales celor mai sărace și mai slab dezvoltate – pentru că știm foarte bine că, fără acest sprijin, ele nu vor fi capabile să depună eforturile de adaptare și de atenuare de care este nevoie.

președintele Comisiei.(FR) Cu privire la problema instituțională, să fim cinstiți în totalitate cu noi înșine. Ne aflăm acum în ajunul intrării în vigoare a unui sistem nou care este extrem de solicitant.

Cei mai mulți dintre noi au făcut eforturi mari pentru a avea acest tratat, timp de mulți ani, cel puțin nouă ani! După Nisa, am dorit un tratat mult mai ambițios și acum trebuie să îl punem în aplicare. Este complex, pentru că Uniunea noastră este complexă – este o uniune a statelor membre, o uniune a cetățenilor.

Cu toate acestea, cel mai important lucru este chiar respectarea tratatelor. Suntem o Comunitate întemeiată pe statul de drept, iar ziua în care nu ne vom mai onora angajamentul de a respecta pe deplin tratatul va fi cu siguranță ziua în care vom eșua în îndeplinirea sarcinilor noastre.

Iată de ce, în această tranziție, este vital – și când vom pune în aplicare noul tratat – să se respecte tratatele și competențele fiecărei instituții: competențele Parlamentului, desigur, competențele Consiliului și competențele Comisiei.

Eu însumi cred că Europa stă pe loc atunci când una din instituții își utilizează puterea și autoritatea împotriva celorlalte. Cred că este o greșeală să acționăm în acest mod. Cred că gelozia instituțională este o caracteristică a persoanelor mediocre. Dimpotrivă, cred că vom fi mai puternici dacă ne vom susține unul pe celălalt. Cred că este în interesul nostru deplin să avem un Parlament European puternic – și Tratatul de la Lisabona îi acordă competențe sporite –, dar să avem și un Consiliu European cu o conducere consistentă și coerentă în timp și o Comisie puternică.

În plus, în conformitate cu tratatele, și citez Tratatul de la Lisabona – pentru că vorbim despre el tot timpul, dar uneori trebuie să îl și citim – al cărui articol 17 prevede că tocmai Comisia este cea care „promovează interesul general al Uniunii și ia inițiativele corespunzătoare în acest scop. Aceasta asigură aplicarea tratatelor, precum și a măsurilor adoptate de instituții în temeiul acestora.” Cu alte cuvinte, Comisia are sarcina de a verifica dacă tratatele au fost aplicate sau nu, inclusiv în timpul acestei tranziții. Aceasta este o putere acordată Comisiei prin tratat și pe care Comisia o va exercita, desigur, în sfera responsabilităților sale.

Acestea fiind zise, este important să lucrăm pe o bază de parteneriat pentru a consolida instituțiile europene. Dacă nu avem instituții care să funcționeze, ce se va întâmpla? Statele membre – mai ales anumite state membre – vor înclina să ia propriile decizii în afara instituțiilor. Este oare ceea ce dorim? Nu cred. Dorim ca deciziile să fie luate în cadrul instituțional, în cadrul unei Comunități bazate pe statul de drept și aceasta este ceea ce aș dori să vă spun foarte direct și foarte sincer: să ne consolidăm reciproc instituțiile.

Am auzit astăzi discursul extraordinar al lui Václav Havel. Este extraordinar, dar așa cum a spus Jean Monnet, nimic nu este posibil fără oameni; nimic nu durează fără instituții. Acum trebuie să înființăm instituții puternice, iar aceasta se poate face doar în acest spirit de parteneriat. Iată de ce, printre alte lucruri, aș dori să vă mulțumesc pentru sugestiile privind organizarea și structura Comisiei. La fel ca dumneavoastră, sunt foarte atașat de metoda comunitară și de tratat, care oferă o diviziune clară a responsabilităților. Conform tratatului, responsabilitatea de a organiza Comisia îi revine președintelui acesteia și nu am nicio intenție să renunț la ea.

Prin urmare, atunci când voi prezenta Comisia, voi face ceea ce fac toți autorii modești: Le voi mulțumi tuturor celor care m-au sfătuit, în timp ce îmi voi asuma întreaga răspundere pentru rezultatul final. Astăzi am auzit unele sugestii bune și interesante, dar cel mai important lucru care trebuie înțeles este următorul: fiecare dintre noi trebuie să își îndeplinească responsabilitățile sale în mod coerent, împreună cu celelalte instituții, în timp ce manifestă, desigur, cea mai mare considerație posibilă față de interesul general european.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Dle Președinte, președintele Comisiei Europene a spus că l-a felicitat pe dl Reinfeldt pentru că a condus nava în port în siguranță, nava în discuție fiind Tratatul de la Lisabona.

În urmă cu doi ani, în acest Parlament, spuneam că mi-e teamă că Tratatul de la Lisabona ar putea sfârși precum peștele din romanul lui Hemingway, *Bătrânul și marea*, care, după o luptă îndelungată, a ajuns în port aproape ca o grămadă de oase. Ei bine, văd că Tratatul de la Lisabona nu a ajuns în port ca o grămadă de oase, ci că își păstrează încă esența. Vă mulțumesc, dle Reinfeldt; mulțumesc, Cecilia.

Cu toate acestea, trebuie să spun, că apreciez ceea ce ați făcut în căutarea unui acord cu președintele Republicii Cehe este corect. Mulți dintre noi, cei din acest Parlament, au fost deranjați de comportamentul președintelui Republicii Cehe, dar un poet spaniol spune: „după toate, totul a fost nimic”; în cele din urmă, este important că tratatul este în vigoare și că ne gândim acum la aplicarea sa.

Dle Barroso, nu este intenția mea nici să vă dau vreun sfat despre cum ar trebui să vă alcătuiți Comisia, printre altele pentru că respect autonomia și independența președintelui Comisiei, care a primit un vot substanțial prin care i se cere să facă acest lucru. Când vă veți prezenta colegiul comisarilor și atribuirea responsabilităților, vă vom spune dacă suntem pentru sau împotriva, dar astăzi aveți sprijinul nostru deplin.

Evident, nu intenționez nici să dau vreun sfat președintelui în exercițiu al Consiliului dar, dacă îmi veți permite, aș dori să comentez în legătură cu o întâmplare din timpul activității depuse la tratatul constituțional. În primul proiect, prin care s-a creat postul de președinte al Consiliului, a existat o propunere ca acest președinte al Consiliului să fie un prim-ministru care să fi deținut această funcție timp de cel puțin doi ani și jumătate (ca o glumă, dle Reinfeldt, am numit-o „clauza Bruton”, după John Bruton, pentru că John ne-a spus că el a fost prim-ministru timp de doi ani și șapte luni și, prin urmare, ar fi fost eligibil pentru ocuparea postului). Totuși, am eliminat această condiție mai târziu – dl Duff își amintește – și am eliminat-o pentru că în acest Parlament am fost întrebați ce se afla în ADN-ul unui prim-ministru și nu s-ar fi aflat în ADN-ul altor muritori? De ce trebuia ca președintele Consiliului să fie un prim-ministru?

Dle Reinfeldt, ar trebui să căutați mai degrabă persoana care să poată reprezenta cel mai bine autoritatea morală, care să poată fi negociatorul acordurilor în Europa. În acest sens, v-am pus la dispoziție un instrument, dle Reinfeldt: este faptul că alegerea acestui președinte al Consiliului nu trebuie să fie unanimă, ci poate fi făcută de către majoritatea calificată.

Prin urmare, consensul este dezirabil, dacă el este posibil; dacă nu, utilizați majoritatea calificată pentru a-l găsi pe cel mai bun președinte al Consiliului.

PREZIDEAZĂ: DL PITTELLA*Vicepreședinte*

Marita Ulvskog (S&D).-(SV) Dle președinte, mă bucur că Președinția suedeză a renunțat la dorința de a impune mișcări rapide pentru a renunța la strategii, fapt ce ar putea genera riscul ca ratele crescute ale somajului să devină o problemă permanentă în Europa. Totuși, sunt îngrijorată că din ce în ce mai multe persoane avertizează că reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga privind schimbările climatice nu va avea succesul pe care atât de mulți l-au sperat, iar acest lucru s-a reflectat în multe dintre discursurile rostite în cadrul acestei dezbateri și în întrebările adresate dlui Reinfeldt.

Acest pesimism este, de asemenea, evident în concluziile ultimei întruniri a Consiliului. Este adevărat, Consiliul confirmă faptul că lumea dezvoltată trebuie să își reducă emisiile cu 80-95 % până în 2050, însă dacă vrem să reușim în acest demers, este nevoie să se ia angajamente ambițioase în viitorul foarte apropiat și, pentru a face acest lucru, trebuie să rezolvăm problema finanțării măsurilor în țările în curs de dezvoltare. Tocmai țările care au contribuit cel mai puțin la modificările climatice vor fi cel mai mult afectate de acestea și dacă nu rezolvăm problema finanțării, nu vom obține nici un acord privind condițiile climatice.

Și atunci, ce promisiuni face Consiliul? Așa cum a spus astăzi dl Reinfeldt, UE a promis să aducă o contribuție rezonabilă. În opinia mea, acesta este un eșec. Ar fi fost posibil să se ia decizia ca UE să nu aducă nici o contribuție rezonabilă? După părerea mea, ar fi și când am începe să tricotăm o mănuașă și nu am reuși să facem decât degetul mare al acesteia. Comisia a propus acordarea unui ajutor de 5-7 miliarde de euro în regiune, în primii trei ani. Consiliul alege să ia în considerare această propunere și mie îmi vine foarte greu să consider acest lucru drept un angajament de valoare.

Cred că este îngrijorător. Sigur, există probleme legate de ambițiile Statelor Unite, ale Chinei și ale altor state, însă există probleme și mai mari legate de poziția UE și de propriile noastre ambiții. Ar trebui ca această situație să poată fi rezolvată, iar dacă dl Reinfeldt ar fi considerat de cuviință să rămână aici, ar fi vrut să îl întreb cum intenționează Președinția suedeză să obțină un mandat mai puternic înainte de reuniunea la înalt nivel de la Copenhaga, pentru că acesta nu trebuie să rămână fără nici un rezultat.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE).-(DE) Dle președinte, Tratatul de la Lisabona, care, din păcate, a intrat în vigoare, ne va oferi mai multă democrație și o procedură de audieri pentru Înaltul Reprezentant. Toți comisarii vin aici, în primul rând pentru ca noi să ascultăm ceea ce au de spus și apoi pentru ca noi să le prezentăm întrebări, pe bună dreptate. Cu toate acestea, acela care îndeplinește funcția de președinte al Consiliului nu este supus unei audieri aici și nici nu îl supunem unei examinări, nici noi și nici vreun parlament național.

Funcția lui este proiectată greșit din punct de vedere democratic. Nu poate fi președintele politic al Europei, ci trebuie să fie un simplu intermediar cinstit între diferitele interese ale statelor membre în cadrul Consiliului, iar cerința minimă pentru numirea sa este să existe un consens în Consiliu. Așa cum tocmai a spus dl Verhofstadt, atunci când alegem un papă, alegem un catolic, atunci când alegem un președinte al Consiliului Europei, alegem un european, cu alte cuvinte alegem pe cineva care crede în idealul european. Cred că este absolut corect. Avem nevoie de cineva care să readucă spiritul european în Consiliul European.

Dacă această dezbatere – solicitată de Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa – nu ar fi avut loc în Parlament, am fi discutat toți această chestiune numai în presă sau pe holuri. Cred că transparența este necesară pentru viitoarele întreveneri.

Aș dori să îi mai spun ceva dlui Reinfeldt:

– Aici nu este vorba numai de a crea un echilibru între centru-stânga și centru-dreapta; este vorba de a crea un echilibru între centru, stânga și dreapta.

Yannick Jadot (Verts/ALE).-(FR) Dle președinte, schimbările climatice au provocat deja 300 000 de decese și, pentru noi, lipsa de acțiune înseamnă o crimă împotriva umanității.

Știm că avem de-a face cu o urgență, știm că nu există un plan de rezervă și, cu toate acestea, negocierile se află într-un impas în prezent. Este ușor să spunem că este vina Statelor Unite, însă credem că și Europa poartă o mare parte din responsabilitate.

Din păcate, Europa nu mai este liderul negocierilor privind schimbările climatice, așa cum susține primul-ministru. Extinderea actualelor angajamente ale Europei la nivelul întregii planete ar însemna 4 grade de încălzire globală până la sfârșitul secolului, 4 grade de încălzire globală! Acest lucru este inacceptabil și

nu va mai fi suficient să ne ascundem numai în spatele caracterului legislativ al acestui angajament, după cum afirmă dl președinte Barroso.

Studii independente arată în prezent că Japonia, Norvegia și Elveția sunt gata să depună eforturi mai mari decât Europa. În ceea ce privește țările cu economie emergentă - China, Africa de Sud, Brazilia și Indonezia - și ele își iau angajamente pe plan intern, angajamente care depășesc cerințele impuse de comunitatea științifică.

Dacă e să tragem o învățătură din discursul dlui Havel, atunci ar trebui să învățăm cum să fim modești și cum să fim realiști. Haideți să încetăm să ne prefacem că în afara Europei nu se mișcă nimic, că lumea nu s-a schimbat de la Kyoto încoace și că Europa deține întotdeauna un avans față de comunitatea internațională. Refuzând să ia în considerare cerințele Parlamentului European și, în special, cerințele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, Consiliul și-a asumat responsabilitatea pentru o chestiune foarte serioasă: eșecul reuniunii la nivel înalt de la Copenhaga.

Nu este prea târziu; Europa își poate relua poziția de conducere crescând imediat obiectivul de reducere a emisiilor la 30 % și alocând ajutoare de cel puțin 30 de miliarde de euro țărilor din regiunea sudică. Procedând astfel, vom conduce țările din regiunea sudică și vom obliga americanii să semneze un acord.

Konrad Szymański (ECR)-(PL) Dle președinte, rezultatul Consiliului din octombrie este un bun punct de plecare pentru a impune restricții asupra măsurilor complet nerealiste pe care se estimează că Europa le va lua în domeniul schimbărilor climatice.

Măsurile pe care le luăm în domeniul schimbărilor climatice ar trebui să fie condiționate de eforturile făcute de China, America, India și Brazilia. Contribuția pe care o aducem pentru crearea de tehnologii curate în țările în curs de dezvoltare nu trebuie să ruineze propria noastră economie. Să ne aducem aminte că, de fapt, dezvoltarea economică ne oferă posibilitatea de a finanța schimbările tehnologice care sunt extrem de importante pentru protecția mediului.

Defalcarea în sine a contribuției în cadrul Uniunii Europene nu trebuie să dea naștere unei situații în care țările care folosesc mari cantități de carbon pentru a genera energie să plătească de două pentru aceste emisii - o dată în conformitate cu sistemul de comercializare a cotelor de emisii și a doua oară în cadrul acțiunilor de susținere a tehnologiilor curate din întreaga lume. Dacă nu luăm în considerare acest punct de vedere, vom slăbi poziția Europei în cadrul acestei dezbateri.

Mario Borghesio (EFD)-(IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, acum câteva zile, o hotărâre importantă a Curții de la Strasbourg a provocat o rană foarte adâncă - în privința căreia Comisia Europeană s-a exprimat cu mult prea multă prudență - interzicând statului italian să expună crucifixe în sălile de clasă. Această chestiune nu ține neapărat de principiul religiei, ci mai degrabă de principiul libertății: această hotărâre reprezintă o gravă încălcare a principiului subsidiarității.

Acum, dacă acest lucru arată ceea ce va urma, avem motive să ne facem griji în legătură cu felul în care evolua această chestiune odată cu adoptarea Tratatului de la Lisabona: suntem siguri că nu va fi urmată această cale periculoasă, a adoptării unei legislații europene care suprimă și nesocotește legile statelor membre? Acesta este un pericol de care trebuie să ne ferim. Comisia ar fi trebuit să reacționeze mult mai ferm, mai ales din cauza protestului unanim - astăzi a avut loc o reuniune transversală a partidelor politice italiene reprezentate aici - care reflectă sensul și sensibilitatea profundă a poporului nostru față de această apartenență, care este una metapolitică, metareligioasă și culturală, în sensul dat de un mare filosof, care ne-a învățat următoarele cuvinte importante, și anume că „nu putem spune că nu suntem creștini”.

Chestiunea numirilor este foarte importantă. Prin urmare, astăzi citim în presă zvonuri în legătură cu existența unor întruniri; nici măcar nu știm dacă va fi nevoie să se organizeze o întrunire extraordinară la Bruxelles. Și totuși, îmi pun întrebări în privința unui lucru: analizând numele care sunt vehiculate - de exemplu, Jan Peter Balkenende, David Miliband și Herman Van Rompuy, ca să menționez doar trei - este oare posibil ca nimeni să nu fi observat că toți trei participă în mod regulat atât la întrunirile Grupului Bilderberg, cât și la cele ale comisiei trilaterale? Cred că trebuie să stabilim principiile transparenței, despre care vorbesc atât de des instituțiile noastre, și trebuie să îi întrebăm pe acești oameni foarte clar dacă sunt candidați care își reprezintă țările și partidele politice sau dacă reprezintă grupuri secrete care se întâlnesc cu ușile închise și iau decizii fără să țină seama de opiniile popoarelor.

Francisco Sosa Wagner (NI)-(ES) Dle președinte, acum, că îngrijorările generate de aprobarea Tratatului de la Lisabona au fost depășite, consider că a venit momentul să ne gândim la felul în care ar trebui să abordăm

în viitor atitudinile naționaliste care pune atâtea obstacole în calea procesului de integrare europeană. Sunt de părere că aceste obstacole au un preț al lor. Ca să fim realiști, este momentul să ne gândim la posibilele măsuri care vor trebui luate în zilele și anii care vor urma.

Acest simplu deputat european vrea ca viitor președinte al Consiliului un bărbat sau, și mai bine, o femeie care să susțină federalismul european, care să folosească moneda euro, care să locuiască în spațiul Schengen și care să se identifice și să fie de acord cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

14. Urări de bun venit

Președintele. – Aș dori să vă informez, doamnelor și domnilor, în legătură cu prezența în tribuna oficială a unei delegații din partea Senatului Federației Malaiezia, căreia îi urez un călduros bun venit. Delegația este condusă de Excelența Sa Datuk Wong Foon Meng, președinte al Senatului.

Aș dori să subliniez faptul că Parlamentul European și parlamentul malaysian întrețin legături regulate și fructuoase. Malaiezia are o societate dinamică și o economie prosperă și joacă un rol important în cadrul Asociației Națiunilor din Asia de Sud-Est (ASEAN). Prin urmare, eu și întregul plen avem din nou plăcerea de a le ura bun venit prietenilor și colegilor din Senat: sperăm că vizita dumneavoastră va fi una foarte productivă.

15. Concluziile Consiliului European din 29-30 octombrie 2009 inclusiv mandatul și atribuțiile președintelui Consiliului European și ale Înaltului Reprezentant al Uniunii Europene pentru politică externă și securitate comună/vice președinte al Comisiei și structura noii Comisii (continuarea dezbaterii)

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este continuarea dezbaterii privind raportul Consiliului European și declarația Comisiei cu privire la concluziile Consiliului European din 29-30 octombrie 2009, inclusiv mandatul și atribuțiile președintelui Consiliului European și ale Înaltului Reprezentant al Uniunii Europene pentru politică externă și securitate comună / vicepreședinte al Comisiei, precum și structura noii Comisii.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Dle președinte, stimată Comisie, dnă președintă în exercițiu a Consiliului, discursul ținut de dl Borghezio a fost unul tipic - acești eurosceptici nu pot face diferența între Consiliul Europei și Uniunea Europeană - întrucât hotărârea privind crucifixe a fost luată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care funcționează sub conducerea Consiliului Europei. O astfel de hotărâre nu a putut fi luată în conformitate cu Carta drepturilor fundamentale.

Cu toate acestea, permiteți-mi să adresez câteva comentarii cu privire la această dezbatere. Cred că Președinția suedeză a dus procesul de ratificare la bun sfârșit cu o mare finețe și în mod bine orientat, într-un moment în care, bineînțeles, acest proces încă trebuie finalizat de patru state în timpul mandatului său. Aș dori să îmi exprim recunoștința pentru faptul că acest proces, care a durat nouă ani, a fost condus spre țintă. Cred că acest lucru ne va da totodată și ocazia să îl punem în practică pentru prima dată, întrucât ce se întâmplă în practică determină și realitatea constituțională. Din acest motiv, trebuie să fie foarte clar că un președinte al Consiliului European are numai legitimitatea dată de șefii de stat sau de guvern și, potrivit oricărei constituții, orice președinte operațional care nu este răspunzător în fața parlamentului este ales direct de către popor. Același lucru trebuie să fie valabil și pentru președintele Consiliului Europei. Numai cel care îndeplinește funcția de președinte al Comisiei are legitimitate completă.

Aș dori, de asemenea, să atrag atenția, așa cum a spus și dl Barroso citându-l pe Jean Monnet, asupra importanței pe care o au instituțiile pentru existența noastră durabilă. În ceea ce îl privește pe Înaltul Reprezentant / vicepreședinte al Comisiei, trebuie să fie clar că în momentul în care își va prelua funcția, va trebui să își asume imediat ambele roluri. Nu poate să preia întâi funcția de Înalt Reprezentant pe 1 decembrie și mai târziu să își înceapă mandatul de vicepreședinte. La fel ca și în cazul vicepreședintelui, nu poate prelua funcția decât după ce a fost aprobat de Parlamentul European. Nu trebuie să existe neînțelegeri în această privință, pentru că altfel vom avea probleme juridice.

Aș dori, de asemenea, să precizez faptul că Parlamentul European își va exercita drepturile în ceea ce privește Serviciul european pentru acțiune externă. Nu dorim ca Tratatul de la Lisabona să fie folosit pentru a transforma Europa într-un spațiu interguvernamental. Nu acesta este spiritul Tratatului. Serviciul european pentru acțiune externă va juca un rol decisiv în acest sens. V-aș ruga să luați în serios poziția Parlamentului

față de această chestiune, de care sunteți, cu siguranță, conștienți, și să nu faceți declarații în acest sens, sugerând că v-am distruge pentru că avem puterea să o facem.

Adrian Severin (S&D) - Dle președinte, intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona este într-adevăr un eveniment istoric. Ar trebui să salutăm acest eveniment. Ar trebui să fim fericiți în legătură cu acest lucru. Ar trebui să ne felicităm și cu siguranță ar trebui să felicităm Președinția suedeză pentru faptul că a obținut acest rezultat.

Totuși, un tratat nu este suficient. Chiar și cel mai bine elaborat tratat nu ar putea rezolva singur multe dintre probleme. Avem nevoie de oameni inspirați și competenți pentru a-i spori valoarea. În cazul Tratatului de la Lisabona, acest lucru este cu atât mai important cu cât acest tratat este rezultatul unor compromisuri nesfârșite și al unor lungi discuții și dezbateri. Prin urmare, în mod inevitabil, Tratatul conține foarte multe ambiguități și lacune.

Viitorii factori de decizie importanți vor avea misiunea de a clarifica lucrurile, de a face reglajul fin al regulilor, de a configura instituțiile, de a da o interpretare corectă tuturor prevederilor tratatului și de a defini sarcinile. Viitorul mandat, viitoarea legislatură va fi crucială pentru arhitectura Uniunii Europene din viitor. Dacă vrem ca această arhitectură să fie viabilă, ea trebuie să fie o sinteză a tuturor experiențelor istorice, sensibilităților culturale și tradițiilor politice ale tuturor regiunilor europene și ale tuturor cetățenilor europeni.

Prin urmare, avem nevoie de o echipă formată din ocupanții primelor trei funcții din Uniunea Europeană – președintele Consiliului, președintele Comisiei și Înalțul Reprezentant – o echipă care să includă toate sensibilitățile politice, toate regiunile și toate zonele geopolitice, culturale și geografice din Europa. Cred că se va obține acest lucru și cred că, dacă se obține, va fi de bun augur pentru viabilitatea arhitecturii și pentru eficiența instituției, dar și pentru credibilitatea Uniunii Europene în ochii tuturor cetățenilor noștri.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE).-(FI) Dle președinte, permiteți-mi să mulțumesc în primul rând presei. Fără o comunitate a mijloacelor de informare liberă și vigilentă, publicul ar fi în necunoaștință de cauză în legătură cu alegerea conducătorilor UE. Totuși, din fericire, există mijloacele de informare, care informează despre procesul de lobby și care a prezentat candidații probabili și pe cei cu mai puține șanse atât pentru funcția de președinte al UE, cât și pentru cea de Înalț Reprezentant. De fapt, chiar în cadrul acestei dezbateri s-a vorbit destul de puțin despre nume și doar câteva au fost menționate. Oricum, încercăm să îi informăm pe cei din afara UE în legătură cu importanța alegerilor democratice.

Cu ceva timp în urmă, am avut ocazia să vizitez Turcia și, pe când discutam despre alegerile care trebuiau făcute în apropierea Tratatului de la Lisabona, un membru al parlamentului turc prezent la discuții a întrebat când se vor face respectivele alegeri, iar membrii delegației Uniunii Europene au răspuns că nu știu cine sunt candidații și nici când se vor face alegerile, pentru că totul se desfășoară cu ușile închise. UE are multe de îmbunătățit în această privință, pentru a ne ajuta să acționăm mai transparent în astfel de chestiuni.

Ashley Fox (ECR). - Dle președinte, aș dori să comentez asupra discuțiilor neoficiale care, știm cu toții, au dominat cea mai recentă întrunire a Consiliului European. Bineînțeles, mă refer aici la alegerea următorului președinte al Consiliului și la rolul pe care acesta îl va juca.

Cred că persoana care va ocupa funcția de președinte ar trebui să fie un funcționar al Consiliului - mai degrabă un președinte decât un director. Prin urmare, este important ca cel care ocupă funcția de președinte să fie în același timp un coleg și o persoană în care oamenii au încredere și, având acest aspect în vedere, Tony Blair ar fi cel mai nepotrivit candidat posibil din ambele motive. Împărtășesc teama cancelarului Merkel că va trebui să îl ascult pe dl Flash în următorii cinci ani, în timp ce coloana sa de mașini se plimbă prin toată lumea.

Chestiunea încrederii este și ea importantă și de prea multe ori dl Blair s-a dovedit a fi o persoană care nu este deloc demnă de încredere. Nu este potrivit pentru o funcție publică și indemn Consiliul să nu îl numească pe el.

Bastiaan Belder (EFD).-(NL) Dle președinte, am citit cu mare interes documentul Președinției suedeze cu privire la Serviciul european pentru acțiune externă. Totuși, scepticismul meu față de acest proiect nu s-a redus deloc. Oricum, gestul Președinției suedeze a fost rezonabil, acordând mai mult timp pentru căutarea candidaților potriviți pentru noile funcții, întrucât Înalțul Reprezentant trebuie să fie o persoană de calibru excepțional, rar întâlnit în Europa.

Dle președinte, încă sunt foarte îngrijorat în privința impactului pe care le-ar putea avea aceste noi funcții asupra echilibrului interinstituțional. Colegii mei deputați trebuie să îmi împărtășească părerea. Spre deosebire de ei, eu sunt încântat că serviciul extern va rămâne în afara Comisiei. Politica externă este în primul rând o

îndatorire a statelor membre și, dacă ar trebui să fie europenizată, aş prefera climatul Consiliului în loc de cel al Comisiei. Exact acest lucru se întâmplă acum, în ciuda tuturor rezoluțiilor noastre bine intenționate.

Philip Claeys (NI). - (NL) Dle președinte, această ceartă pe tema numirii președintelui Consiliului European este departe de a fi edificatoare. În Belgia, de exemplu, vedem în prezent cum candidatura premierului nostru, Herman Van Rompuy, este susținută cu argumente de tipul „este o persoană la locul ei, are relativ puțini dușmani, este capabil să ajungă la compromisuri”. Raționamentul din spatele acestei susțineri este că orice persoană care poate guverna o țară artificială așa cum este Belgia poate face același lucru și cu Europa.

Și totuși, nu este în interesul nimănui din Europa ca Uniunea Europeană să se transforme într-o versiune mai mare a Belgiei. În plus, Herman Van Rompuy nu guvernează de fapt în calitate de premier. Modelul belgian nu mai poate fi controlat, ceea ce înseamnă că dl Van Rompuy este mai degrabă un îngrijitor al situației existente și, de fapt, de-abia dacă se îngrijește de activitățile cotidiene.

Nu avem nevoie de un personaj incolor, inodor și insipid care să joace după cum îi cântă Comisia Europeană. Avem nevoie de un purtător de cuvânt puternic pentru statele membre și pentru cetățenii care, din păcate, nu sunt luați în considerare în tot acest demers.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în urmă cu douăzeci de ani am pus capăt în mod pașnic procesului violent de divizare a Europei între libertate și dictatură. Uniunea Europeană este proiectul politic care a făcut posibilă reunificarea continentului nostru. Uniunea Europeană este proiectul politic care își stabilește obiectivul de a extinde zona de pace, libertate, democrație și stabilitate din Europa. Suntem responsabili de consolidarea comunității de valori și a comunității bazate pe lege. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință, începând de aici și de acum, pentru a ne asigura că bucuria față de ceea ce s-a realizat ne va da tăria și hotărârea necesare pentru a ne asigura că nu se vor mai construi ziduri și garduri de sârmă ghimpată între popoarele de pe continentul nostru și restul lumii.

Tratatul de la Lisabona este cel mai mare pas înainte făcut de democrație de la primele alegeri directe de acum treizeci de ani și oferă Uniunii Europene și instituțiilor ocazia și posibilitatea de a deveni vocea continentului. Totuși, trebuie să profităm de această ocazie! Trebuie să avem voința politică de a transpune și de a pune în aplicare Tratatul. Dacă avem această voință politică, atunci înseamnă că va trebui să încetăm să căutăm mereu numai cel mai mic numitor comun. Orice formă de derogare slăbește Comunitatea. Vom fi pus capăt crizelor existente doar de îndată ce șomajul va scădea în mod semnificativ și de îndată ce vom avea din nou o dezvoltare durabilă fără să fim nevoiți să pompăm miliarde, lucru care ar crește deficitul nostru public.

Ultima mea observație este și ea clară: gândirea europeană presupune întâlnirea celuilalt la mijlocul drumului și căutarea celor mai bune soluții. Discuțiile din ultimele zile privind numirea m-au făcut să mă tem că nu căutăm cea mai bună soluție, una europeană, ci căutăm soluția cea mai simplă pentru statele membre și pentru partidele politice. Acesta este o reacție greșită la progresele înregistrate în ultimii câțiva ani și la Tratatul de la Lisabona.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Dle președinte, aş dori să fac două comentarii, fiecare privind aspecte ale concluziilor Consiliului European din perspectiva președintelui Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și, prin urmare, privind aspecte care implică spațiul de libertate, securitate și justiție.

Primul comentariu privește imigrarea: Salut faptul că imigrarea a ocupat un loc important în concluziile Consiliului și cred că este important faptul că politica imigrării va fi pentru prima oară una dintre politicile comunitare și că în timpul Președinției spaniole va face obiectul unei evaluări inițiale care va include rolul Parlamentului European și al parlamentelor naționale. Totuși, în același timp, întrucât s-a făcut o referire la solidaritate în ceea ce privește gestionarea mișcărilor de imigrare, regret faptul că acest lucru nu s-a realizat printr-o clauză obligatorie de solidaritate, cu implicațiile financiare aferente.

Al doilea comentariu se referă la dimensiunea instituțională a spațiului de libertate, securitate și justiție, pentru că aceasta va crea un „înainte” și un „după” în activitățile acestui Parlament. În fine, va exista o politică comunitară; în sfârșit, Parlamentul European va lua deciziile bazându-se pe această politică.

Cetățenii europeni au dreptul să aștepte mai mult de la concluziile Consiliului European, care vor marca sfârșitul Președinției suedeze pe 10 decembrie, spațiul de libertate, securitate și justiție fiind în sfârșit considerat o importantă sferă de acțiune cu adevărat europeană și umanitară, prin adoptarea Programului de la Stockholm, la care Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne aduce o contribuție decisivă prin raportul care va fi adoptat în această săptămână.

Andrew Duff (ALDE). - Dle președinte, mă bucur că acum putem închide capitolul final al poveștii Tratatului. Totuși, regret că a trebuit să plătim prețul extinderii și în privința cehilor a precedentului extrem de slab creat de protocolului britanic privind Carta.

Presa descrie acest protocol ca fiind o retragere din Cartă. Aș fi recunoscător dacă la finalul dezbaterii președinția ar putea confirma că aceasta este departe de a fi poziția sa și că în ceea ce îi privește pe cehi și pe președintele acestora, din castelul lui, Carta va fi obligatorie.

Sensul protocolului este de a constrânge practicile instanțelor în respectarea prevederilor Cartei în timpul litigiilor interne, aspect care este de departe inferior și periferic - și, la finalul poveștii, neglijabil.

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Dle președinte, în ciuda declarațiilor grandioase potrivit cărora Tratatul de la Lisabona ar îmbunătăți funcționarea Uniunii Europene, s-a dovedit de fapt că a deschis o cutie a Pandorei. Prevederile Tratatului nu sunt precise și nu doar generează controverse, ci provoacă deja o oarecare sciziune între liderii UE.

Tratatul nu menționează prerogativele viitorului președinte al Consiliului European și nici nu menționează o procedură democratică pentru alegerea în această funcție, iar statutul real al președintelui va depinde de forța personalității sale și de funcția pe care a deținut-o anterior. De asemenea, este dificil să ne dăm seama dacă se va păstra modelul clasic al președințiilor naționale, cel a dat tonul politicii UE. Situația pare să fie similară în ceea ce privește ministrul afacerilor externe al Uniunii Europene.

Majoritatea cetățenilor Europei așteaptă un răspuns la întrebarea dacă ne îndreptăm spre crearea unui stat federal european puternic, cu prețul suveranității națiunilor, și dacă, în viitor, un președinte puternic al Consiliului nu va vrea să revină la tradițiile antidemocratice ale Europei secolului 20.

Mario Mauro (PPE). - (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aduc mulțumiri și Președinției suedeze pentru rezultatele cruciale obținute în timpul mandatului său de șase luni. Totuși, în același timp, permiteți-mi să vă ofer - și mă adresez membrilor Președinției suedeze care sunt prezenți - un cadou: cadoul este această coală de hârtie goală pe care o puteți folosi în următoarele zile ca pe un extraordinar instrument pentru a depăși dificultățile care există în procedeul de identificare a candidaților la funcția de președinte al Consiliului European și de Înalt Reprezentant al Uniunii pentru politica externă.

De fapt, dacă veți convinge șefii de stat sau de guvern să scrie pe această coală de hârtie nu șirul de nume care apar în ziare și la televiziune, ci ideea pe care și-au făcut-o în privința politicii externe a Uniunii Europene, atunci vom fi făcut un important pas înainte, pentru că, în cazul în care ei ne spun direct dacă cred, de exemplu, într-o mai bună coordonare sau într-o politică externă veritabilă, atunci va fi mai ușor să dăm un chip și un nume persoanei care va trebui să ne reprezinte în lume. Aceasta este adevărata transparență de care avem nevoie: pentru a înțelege care este ideea noastră despre Europa și despre politica externă a Uniunii Europene, ce anume ne interesează cel mai mult.

Prin urmare, este crucial ca persoanele alese să fie unele care întruchipează spiritul și valorile proiectului european, să fie cineva care să poată garanta Europei un rol important în relațiile internaționale, să fie cineva care, pentru a fi eficient, va trebui să reafirme idealurile care i-au caracterizat pe părinții fondatori, singurul element cu adevărat unificator și deci exploziv de pe scena mondială. Uniunea Europeană nu este un bloc monolit, ci produsul acțiunilor bărbaților și femeilor și, prin urmare, trebuie să ne adaptăm vremurilor pentru a supraviețui. Pe scurt, Europa trebuie să o ia de la capăt, bazându-se pe valorile pe care a fost creată, pe rezultatele pe care le-am obținut până acum și, credeți-mă, și pe o doză bună de realism.

David-Maria Sassoli (S&D). - (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, și eu doresc să mulțumesc Președinției suedeze pentru munca pe care a efectuat-o și pentru succesul înregistrat în efortul de a crea condițiile pentru ratificarea finală a Tratatului de la Lisabona. Avem foarte mare nevoie de noul Tratat, deoarece ne oferă posibilitatea de a consolida, de a extinde puteri, de exemplu, puterile acestui Parlament și ale două personaje noi, care pot reprezenta uniunea politică și instituțională. Prin urmare, ne punem speranța în capacitatea Consiliului de a interpreta cu înțelepciune cererile marilor familii europene, astfel încât la următoarea întrunire să se poată lua o decizie autoritară și susținută ferm în ceea ce privește numirea persoanelor cărora li s-a solicitat să ocupe noile funcții instituționale stipulate în Tratat.

De ce avem nevoie? Avem nevoie de un președinte al Consiliului care să poată garanta coerența și continuitatea. Avem nevoie de un Înalt Reprezentant care, pe baza experienței și autorității sale, să poată garanta Europei un rol important într-o lume multipolară și care, în același timp, să acționeze ca o legătură între dimensiunea interguvernamentală și cea comunitară a Uniunii. Apoi, avem nevoie, de asemenea, de un colegiu de comisari

care să fie puternic, unit și echilibrat din punct de vedere politic, geografic și al genului. Este foarte semnificativ faptul că acest lucru se întâmplă la 20 de ani după căderea Zidului, a zidului care despărțea Europa, iar toate acestea pot reaprinde speranța într-o Europă puternică și unită, care va continua să promoveze solicitările de solidaritate și dreptate.

Louis Michel (ALDE). - (FR) Dle președinte, dnă președintă în exercițiu a Consiliului, doamnelor și domnilor, în primul rând aș dori să transmit mulțumiri și felicitări Președinției suedeze pentru munca într-adevăr remarcabilă pe care o face.

Totuși, aș dori să profit de acest discurs și să mă adresez dlui președinte Barroso prin intermediul unui terț: dna Malmström îi va transmite cu siguranță comentariile pe care le voi face, mai ales după răspunsul acestuia dat dlui Verhofstadt.

Cu toții ne dorim o Comisie eficientă și credibilă, una care să își folosească pe deplin puterea de inițiativă și care să nu se teamă să practice metoda comunitară. Totuși, dacă ne dorim o astfel de Comisie – și am înțeles că și dl Barroso a vrut acest lucru – atunci cred că aceasta trebuie să își structureze acțiunile în jurul competențelor organizate pe patru sau cinci piloni, fiecare pilon aflându-se sub responsabilitatea politică a unui vicepreședinte investit cu autoritatea și capacitatea – dar și puterea – de a asigura coerența întregii politici din cadrul pilonului de care este responsabil.

Actuala împărțire a competențelor Comisiei – și sunt în poziția de a vorbi despre acest lucru, întrucât am fost comisar timp de cinci ani – subminează metoda comunitară, slăbește puterea de inițiativă și dăunează instituției dumneavoastră. Vă rog să îi transmiteți dlui Barroso aceste observații din partea mea.

Este de înțeles că a fost dificil să reorganizați imediat structura competențelor moștenite de la ceea ce în trecut erau aranjamente bizare, dacă nu chiar oportuniste, însă nu aș putea înțelege acest lucru dacă actualul președinte nu ar reuși să stabilească ordinea pe care o merită o nouă ambiție referitoare la această instituție.

Michel Barnier (PPE). - (FR) Dle președinte, grație tenacității Președinției suedeze, căreia îi mulțumesc și eu, avem Tratatul de la Lisabona. Totuși, un tratat ca acesta nu este un proiect, ci un instrument, un instrumentar care să deservească proiectului European și, prin urmare, depinde de domnii și doamnele care conduc instituțiile – Comisia, președintele acesteia, Consiliul – dar și de noi, cei de aici, să folosim corespunzător aceste instrumente în viitor, la finalul unei perioade de tranziții care a fost lungă, prea lungă.

Acum suntem mai bine echipați pentru a înfrunta trei mari provocări în fața cărora, doamnelor și domnilor, vom juca împreună nu doar pentru credibilitatea Uniunii Europene, ci și pentru suveranitatea acesteia, ca să repet cuvântul pe care tocmai l-a folosit dl Havel.

Prima provocare o constituie criza și nu trebuie – nu putem – să ieșim din criză așa cum am intrat, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuie să învățăm anumite lecții în special în dialogul nostru cu Statele Unite, lecții în ceea ce privește guvernarea, solidaritatea, transparența și reglementarea economiei globale, iar noi, europenii, trebuie să învățăm lecții privind salvagardarea – folosesc intenționat acest termen –, consolidarea pieței interne, în „reconcilierea pieței și societății”, ca să repet termenul pe care eu l-am adoptat, folosit de Mario Monti, căruia președintele Barroso i-a încredințat cu folos o sarcină în acest sens.

Cea de-a doua provocare o reprezintă dezvoltarea ecologică. Mulțumită Comisiei Europene, la Kyoto am fost jucat un rol principal în acest domeniu. Trebuie să menținem această poziție, asigurându-ne, bineînțeles, că partenerii noștri, celelalte țări și regiuni mari, vor adopta aceeași atitudine.

Și, în fine, a treia provocare o constituie pentru noi menținerea poziției de la masa negocierilor, nu „în spatele mesei”, ci „la masa” celor care vor decide ordinea – sau dezordinea – globală pentru următorii 20 de ani. Acest lucru nu este ușor când reunim 27 națiuni, însă este vital, cu excepția cazului în care acceptăm să fim subcontractanți sau să ne aflăm mereu sub influența celorlalte țări – ceea ce eu personal nu accept.

Iată de ce avem mare încredere în viitoarea activitate a Înalțului Reprezentant, a cărui sarcină va fi de a crea o cultură comună cu adevărat diplomatică și strategică. Dle președinte, dnă președintă în exercițiu a Consiliului, cu cât suntem gata mai repede, cu atât va fi mai bine pentru cetățenii europeni. De aceea așteptăm cu nerăbdare și cu încredere deciziile pe care le veți lua.

Kinga Göncz (S&D). - (HU) Aș dori să fac o excepție și să nu vorbesc despre Tratatul de la Lisabona. Mai degrabă aș dori să spun că, în legătură cu rezultatul Consiliului European referitor la capitolul economic, financiar și social, dintr-un punct de vedere, suntem încântați să vedem că semnele stabilizării financiare

sunt și ele menționate în acest document. Așa vedem noi situația, dar, între timp, este la fel de clar că rezervele oamenilor se împuținează în Europa.

Societățile reușesc cu greu să obțină asistență financiară și împrumuturi de la bănci, în timp ce șomajul este în creștere. Și acest lucru este menționat în acest document. Cred că este important să subliniem faptul că dezvoltarea economică nu poate fi durabilă și nici nu vom putea spune despre Europa că iese din criză mai puternică decât era, până când nu vom putea garanta în mod clar că nivelul actual de coeziune socială nu este doar menținut, ci și consolidat și până când nu vom putea crește ocuparea locurilor de muncă și vom putea împiedica excluderea socială.

Metodele pe care le avem pentru a coordona politica socială, bazate pe o abordare deschisă, sunt destul de inefficiente. Trebuie să ne îmbunătățim metodele de coordonare. De fapt, avem nevoie de instrumente mai eficiente. Coeziunea socială și realizările unei Europe sociale sunt factorii pe care oamenii îi consideră cei mai importanți. Responsabilitatea noastră comună este să subliniem acest lucru.

Lena Ek (ALDE). - (SV) Dle președinte, politica și psihologia merg mână în mână și chiar acum, multe persoane încearcă să diminueze așteptările înainte de negocierile privind Kyoto care vor avea loc la Copenhaga în câteva săptămâni. S-a întâmplat atunci exact același lucru când am negociat obiectivele privind climatul. Obiectivele privind climatul pe care noi le-am propus și pentru care am muncit în acest Parlament au fost declarate decedate și îngropate nu o dată, ci poate de zece ori, până când am obținut o decizie finală.

Aceeași situație este și cea a pachetului privind schimbările climatice. A fost declarat decedat și îngropat de cei care, de fapt, se opun obiectivelor privind climatul. Prin urmare, aș dori să îndemn Președinția suedeză să își continue munca excelentă în cadrul negocierilor și să își urmeze linia constructivă, pentru că dacă la Copenhaga nu țintim un acord complet obligatoriu, nu îl vom obține. Totuși, dublul obiectiv este extrem de important și, prin urmare, trebuie să mergem înainte, dedicându-ne în totalitate. Seneca a spus odată că umanitatea poate fi împărțită în două grupuri: cei care merg înainte și fac ceva și cei care merg în urmă și critică.

Marietta Giannakou (PPE). - (EL) Dle președinte, am reținut exact ceea ce a spus președinția despre criza economică, însă este clar că, exceptând o singură țară, nici unul dintre celelalte state nu poate aplica Pactul de stabilitate. Mai mult, criza economică nu ar trebui să se transforme în cele din urmă într-o criză a valorilor și a principiilor.

În ceea ce privește problema schimbărilor climatice, președinția a făcut exact ceea ce trebuia. Totuși, va fi nevoie să convingă nu doar țările în curs de dezvoltare, ci și Statele Unite ale Americii, dacă se vrea schimbarea situației. Trebuie să preia cu adevărat inițiativa la Copenhaga.

În ceea ce privește a treia chestiune, Tratatul de la Lisabona, noi suntem mulțumiți. La nouă ani de la criza provocată de Tratatul de la Nisa și ca urmare a neputinței de a găsi un răspuns problemei instituționale, avem în fața noastră un tratat în legătură cu care mai multe părți ne-au dat bătăi de cap înainte de a-l semna. Nu numai instituția și tratatul sunt importante. Oamenii care îl aplică sunt și ei importanți și, în acest sens, președinția este și ea răspunzătoare, la nivelul Comisiei Europene, de garantarea faptului că cei responsabili - în special Ministerul Afacerilor Externe - exprimă toate interesele unei Uniuni bine structurate.

Pe de altă parte, la nivelul Consiliului, și mă refer în special la întrebarea președintelui Consiliului, aceasta este o chestiune pe care mulți dintre noi nu au acceptat-o. În calitate de membru al Convenției Europene, eu personal știu că mulți dintre noi ar fi preferat ca funcția de președinte al Consiliului să fie ocupată de președintele Comisiei, lucru care s-a mai întâmplat în trecut pentru că, în esență, rolul președintelui Comisiei este acela de a se coordona cu Consiliul și de a evita conflictele perturbatoare.

Am încredere că atât președinția Comisiei Europene, cât și mai important Președinția Consiliului, va adresa statelor membre recomandările potrivite, astfel încât felul în care ambele instituții funcționează să nu difere de *modus operandi* comunitar și de trecutul excelent pe care îl avem în Europa, trecut care ne-a asigurat atât de mulți ani de prosperitate.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). - (ES) Dle președinte, cred că acordul privind problema cehă a fost o soluție rezonabilă; nu a fost perfect, însă a fost cea mai bună soluție și a fost necesar pentru rezolvarea unei probleme atât de serioase.

Cred că 2010 poate fi un an extraordinar pentru Europa. Are un nou colegiu de comisari, o nouă structură organizatorică care ghidează Uniunea Europeană și un nou statut legal: Uniunea Europeană este acum o singură entitate, numită „Uniunea Europeană”, cu propria ei personalitate juridică, nu mai este un colectiv

de mai multe națiuni. Așa cum s-a mai spus, acum avem ocazia de a acționa și avem nevoie de voința de a acționa. Cred că Europa trebuie să depășească tendințele naționaliste foarte serioase care împiedică realizarea progresului.

Ar trebui să ne gândim la cât de mult am fi avansat, în urmă cu zece ani, către o Uniune Europeană cu moneda unică euro dacă nu am fi renunțat la franci, la mărci, la pesetas și la altele. Trebuie să recreăm o abordare de acest gen a spiritului european, așa cum spunea dl Barroso.

Aș dori să menționez două aspecte pe care le consider esențiale. Primul este o chestiune urgentă: colegiul de comisari trebuie să fie aprobat în luna decembrie la Strasbourg. Cred că este foarte important ca în luna ianuarie, următoarea președinție să își preia mandatul având această cale - cu un nou colegiu de comisari - deja stabilită la sfârșitul acestui an.

În al doilea rând, doresc să reafirm motivul care stă la baza Uniunii Europene - ceea ce se străduiește să realizeze Uniunea Europeană. Cred că în cele mai mari foruri de dezbateri la nivel mondial sunt la mijloc decizii foarte importante și cred că Europa trebuie să spună ce are de spus într-un singur glas, un glas puternic, pentru a pleda pentru caracteristicile speciale ale proiectului nostru: un model social și o nouă structură juridică, economică și politică pentru o lume în care statul joacă un rol mai important și în care există o piață mai bună. Europa trebuie să vorbească mai tare, cu un glas mai unit și mai puternic.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Dle președinte, Președinția suedeză trebuie să fie felicitată. Omul acela încăpățânat din Praga a semnat în sfârșit și acum am ajuns în sfârșit la capătul călătoriei. Sperăm că în următorul deceniu timpul nostru nu va fi acaparat de chestiuni instituționale, deși Václav Havel, fiind un adevărat erou european, era pregătit să meargă imediat mai departe. Faptul că Republica Cehă a fost scutită de obligativitatea de a respecta Carta drepturilor fundamentale este un lucru dezamăgitor, după părerea mea. Așa cum a subliniat dl Duff, este suficient că Polonia și Regatul Unit au derogări.

La Copenhaga trebuie să se ajungă la un acord global, în cadrul căruia națiunile bogate ale lumii să își asume o parte mai mare de responsabilitate. Națiunile sărace ale lumii nu sunt răspunzătoare de încălzirea planetei. Bineînțeles, în același timp, economiile în curs de dezvoltare trebuie să își aducă și ele contribuția. În cele din urmă, dna ministru, procesele de dinaintea reuniunii la nivel înalt de săptămâna viitoare, când vor fi numiți un președinte și un ministru de externe, ar trebui să se desfășoare cu o mai mare transparență. Secretul din prezent este stânjenitor pentru o Europă democratică și cred că nu sunt singurul de această părere.

Tunne Kelam (PPE). - Dle președinte, aș dori să fac trei observații. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, UE are nevoie, mai mult ca niciodată, de politici comune eficiente privind securitatea externă și energia, politici care să fie bazate pe solidaritate. Numai astfel de politici pot împiedica repetarea unor situații precum înțelegerea Schröder-Putin.

În al doilea rând, trebuie să ne dăm seama cât de important este, în noua situație, să existe o Comisie mereu puternică, una care să își poată asuma responsabilitatea pentru punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona.

În al treilea rând, în ceea ce privește noile funcții de conducere, avem nevoie în primul rând de curaj pentru a promova și susține nu portofolii, ci personalități, personalități care au viziune pe termen lung și care se angajează să asigure o continuitate a valorilor europene.

Prin urmare, pentru a putea face față noilor provocări uriașe, UE are din nou nevoie de două personalități politice după modelul Adenauer, Schuman sau De Gasperi. Trebuie să căutăm aceste personalități fără prejudecăți. Astfel de politicieni pot fi găsiți și în noile state membre, care, fără îndoială, vor trebui să fie reprezentate în viitoarea troică. Václav Havel ne-a spus astăzi că Europa este o patrie a patriilor noastre. Bazându-mă pe această accepție, cred că putem reuși să punem în aplicare Tratatul de la Lisabona.

Sandra Kalniete (PPE). - (LV) Aș dori să spun că mă bucur cu adevărat că Tratatul de la Lisabona va intra în sfârșit în vigoare și că discutăm, de asemenea, despre cine ar trebui să fie președintele Europei. A fi președintele Consiliului European nu înseamnă a fi președintele Europei, ci mai degrabă înseamnă a fi împreună cu statele membre ale Uniunii Europene, cu șefii statelor membre, a-i susține și a-i încuraja să consolideze rolul Uniunii Europene printre principalele state globale de mâine. Aș dori să spun că dna Vaira Vīķe-Freiberga, fosta președintă a Letoniei, deține toate calitățile personale și experiența politică în conducere pentru a deveni o Președintă de succes a Consiliului European. Destinul ei simbolizează istoria continentului nostru divizat - refugiată după cel de-al Doilea Război Mondial, ea a revenit în Letonia; imediat după ce țara noastră și-a recăpătat libertatea, ea s-a întors ca să devină președintă a țării. În timpul mandatului ei prezidențial de opt ani, Letonia a devenit membră a Uniunii Europene și a NATO. Vaira Vīķe-Freiberga este un cetățean

european de nădejde. Este persoană puternică și educată, care reușește să înțeleagă pe deplin provocările din viitorul Europei. Fără îndoială, ea va fi capabilă să ia și decizii nepopulare, dacă acest lucru ar fi necesar.

PREZIDEAZĂ: DNA KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vicepreședintă

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Dnă președintă, în calitate de reprezentant al primului stat membru care ratifică Tratatul de la Lisabona, aș dori să felicit Președinția suedeză în numele Ungariei. S-a obținut un rezultat excelent. Am văzut un ceh în acest Parlament care este un prieten al Europei, dl Havel, în timp ce președintele ceh Klaus a provocat mai degrabă o mare îngrijorare și nu a dovedit că este un prieten al Europei.

Trebuie să finalizăm cât mai repede posibil intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, numirea unei noi Comisii și stabilirea structurilor relevante, astfel încât să ne putem îndrepta atenția spre ceea ce trebuie să facem cu adevărat.

Consider că este foarte important că Tratatul de la Lisabona este primul care prezintă drepturile persoanelor care aparțin minorităților. O îndemn pe dna Wallström, care este o mare apărătoare a minorităților, să îi amintească președintelui Barroso să își țină promisiunea că viitorul comisar pentru drepturile fundamentale se va ocupa de drepturile minorităților, inclusiv ale minorităților indigene, cum ar fi Sami, și cele ale minorităților imigrante și rome.

Mairead McGuinness (PPE). - Dnă președintă, în Irlanda, suntem întrebați dacă emoția este mare acum că Tratatul de la Lisabona a fost ratificat. Într-adevăr, le spun că nu mai sunt emoții, deoarece a durat foarte mult și elaborarea și lansarea au fost foarte dificile. Există consolare și mulțumire, dar o conștientizare, ca și în timpul acestei dezbateri, că acum începe adevărata muncă și că numirea persoanelor potrivite este o sarcină dificilă. Nu este vorba de o misiune ușoară, ci despre numirea persoanelor potrivite în toate acele poziții foarte importante care au fost create. Îmi pare rău că acest lucru necesită timp suplimentar, deoarece întârzie organizarea finală a tuturor instituțiilor - și avem mult de lucru - dar probabil este mai bine că avem cea mică întârziere și că vom alege persoanele potrivite.

Funcțiile de conducere, așa cum le-am descris, sunt importante și necesită persoane cu angajament, dedicație și dorința de a îmbunătăți Uniunea Europeană, nu doar să ocupe un post.

În ultimul rând, în ceea ce privește instituțiile puternice, dl Barroso are perfectă dreptate. Trebuie să auziți ce spunem în acest Parlament. Vă rog să ascultați cu atenție. Suntem cei mai apropiați de electoratul nostru. Suntem aleși în mod direct.

Petru Constantin Luhan (PPE). - Apreciez foarte mult cele spuse de domnul președinte Reinfeldt și salut, în special, faptul că la Consiliul European din octombrie s-a găsit o poziție comună a Uniunii Europene pentru Conferința de la Copenhaga.

Uniunea Europeană a luat deja, pe cont propriu, măsuri ferme de combatere a schimbărilor climatice, făcând progrese în direcția reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră. Este însă evident că efortul singular al acesteia nu poate garanta succesul deplin în negocierile internaționale.

Consider că pentru Uniunea Europeană este foarte important ca trecerea la un obiectiv de reducere mai mare de 20 % să fie făcută numai cu menținerea unor condiționalități fără de care considerăm că efortul UE ar fi prea mare.

Condiționalitățile ar trebui să se refere, în special, la caracterul juridic obligatoriu al viitorului acord și asumarea unor ținte concrete de reducere a emisiilor de către țările dezvoltate comparabile cu cele ale UE și, respectiv, contribuțiile corespunzătoare ale țărilor în curs de dezvoltare. <BRK>

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Dnă președintă, avem un plan foarte interesant în acest Parlament în acest moment, și anume acela că toate cele trei instituții sunt reprezentate de o femeie: Dna Malmström pentru Suedia, țara care deține președinția, dna Wallström pentru Comisie și dumneavoastră, dnă președintă, pentru Parlament. Aș dori să avem femei în funcții de conducere în mod frecvent în viitor și mai multe decât acum. Știu că dna Wallström și dna Wallis, vicepreședintă a Parlamentului European, au propus o inițiativă interesantă și au inclus alte femei în funcții de conducere în Parlament și Comisie.

I-am scris președintelui Comisiei, dlui Barroso, în legătură cu dorința noastră de a vedea schimbări și un echilibru mai echitabil între femei și bărbați în Comisie și în alte funcții de conducere. Sper că putem acum

să profităm de ocazie, deoarece, deși președintele Comisiei Europene sprijină ideile noastre în totalitate, șefii de stat sau de guvern nu fac nimic, din păcate, pentru a-și asuma responsabilitatea în această situație deplorabilă. Nu putem permite Uniunii să fie reprezentată mereu numai de bărbați.

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Aș dori să încep prin a-mi exprima sprijinul meu pentru președintele Klaus și pentru poziția Republicii Ceha. Îmi imaginez că, la fel cum Germania a trebuit să țină cont de decizia Curții Constituționale, dl Klaus, de asemenea, a trebuit să aștepte decizia Curții Constituționale.

În ceea ce privește abordarea sa, consider că acțiunile sale sunt acțiuni responsabile, ale unui om de stat care, atâta timp cât a considerat o măsură ca fiind nesigură din punct de vedere juridic, a așteptat opinia instituției competente, care a fost curtea.

De asemenea, aș dori să subliniez că Tratatul de la Lisabona intră în vigoare într-un moment de criză economică în Europa. Deciziile actuale ale guvernelor care au luat măsuri pentru a depăși criza economică nu au fost eficace, nu au fost eficiente și, din această perspectivă, cred că trebuie să continuăm în viitor într-un mod mai coordonat și să nu luăm decizii ad-hoc, care nu reușesc să producă un efect satisfăcător în termenii sprijinirii ocupării forței de muncă și dezvoltării economice.

Prin urmare, cred că în momentul numirii noii Comisii, trebuie să ne asigurăm că personalul său este format din experți și profesioniști.

Enikő Győri (PPE). - (HU) Cred cu tărie că nu există îndoială că Tratatul de la Lisabona va permite Europei să funcționeze pe o bază mai sigură și într-o manieră mai logică, concentrându-se mai mult asupra problemelor care afectează viața de zi cu zi a cetățenilor.

Cu toate acestea, trebuie să întrebăm și ce preț plătim pentru a realiza acest lucru. Prețul pe care l-am plătit a constat în faptul că am subminat propriile valori și am permis triumful pragmatismului asupra valorilor. Știți la ce mă refer aici. Uniunea Europeană a dat curs cererii absurde a președintelui ceh, fără a mai menționa că acesta a declarat că derogarea pentru Cehia a fost necesară din perspectiva decretelor Beneš. Vă reamintesc că, în conformitate cu decretul Beneš, multe milioane de unguri și germani au fost privați de drepturi și deportați. După părerea mea, ceea ce a făcut Uniunea Europeană este inacceptabil din perspectivă legală, politică și morală.

Am criticat sistemul constituțional ceh din perspectivă legală, am monitorizat punctul de vedere al parlamentului ceh și includem documentul politic în orice aderare viitoare, existând posibilitatea de a fi penalizat o țară care nu are nicio legătură cu acest aspect, Croația. Din punct de vedere moral, este inacceptabil să facem o derogare în legătură cu un asemenea subiect.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Salut adoptarea de către Consiliul European a strategiei privind regiunea Mării Baltice. Este un model pe care Uniunea Europeană trebuie să îl aplice și pentru regiunea Dunării, contribuind astfel la dezvoltarea economică, la coeziunea economică și socială a regiunii Dunării și, nu în ultimul rând, la competitivitatea Uniunii Europene.

Uniunea Europeană va participa la Conferința de la Copenhaga în calitate de lider în lupta împotriva schimbărilor climatice. Uniunea Europeană și-a asumat deja în mod unilateral obiectivul „20-20-20”. Pachetul energie - schimbări climatice face parte din legislația comunitară și este în curs de implementare.

Solicit ca Uniunea Europeană să stabilească rapid un cadru comunitar eficient și inovativ pentru finanțarea economiei eco-eficiente.

De asemenea, Uniunea Europeană trebuie să se concentreze și asupra finanțării măsurilor proprii pentru adaptarea la schimbările climatice.

Nu în ultimul rând, Uniunea Europeană trebuie să fie capabilă să genereze investiții în industrie și servicii publice pentru a asigura locuri de muncă. <BRK>

Kinga Gál (PPE). - (HU) Dnă președintă, dnă Malmström și dnă Wallström, au trecut două decenii de la căderea Cortinei de fier. În timp ce în unele state membre noi schimbarea regimului a avut loc în cadrul juridic și în structura statului, trecutul este încă prezent în atitudinile politice și reacțiile autorităților în situații tensionate. Să reflectăm numai asupra evenimentelor care au avut loc la Budapesta în toamna anului 2006, când cei ale căror libertăți fundamentale și drepturi ale omului au fost călcate în picioare în acel moment nu au avut parte nici până astăzi de adevăr și dreptate, ca să nu mai vorbim de cei care aparțin minorităților

naționale din noile state membre care, chiar și acum, trăiesc experiența dură a discriminării, care le afectează drepturile și oportunitățile lor.

Tocmai având în vedere prevederile conținute în Tratatul de la Lisabona, Comisia Europeană trebuie să fie pregătită să se asigure că, atunci când sunt create portofoliile, se pune un accent corespunzător pe problemele drepturilor și libertăților omului în cadrul Uniunii Europene. În același timp, competențele acestui portofoliu trebuie să se extindă pentru a include protecția drepturilor minorităților naționale tradiționale și a minorităților lingvistice, deoarece credem că mai sunt multe de făcut în acest domeniu. Ne place sau nu, problemele nerezolvate care afectează aceste comunități indigene sunt prezente în cadrul Uniunii Europene. Uniunea Europeană trebuie să se ocupe de acestea și este de datoria sa să ajute cetățenii care luptă pentru exercitarea drepturilor lor.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Dnă președintă, adoptarea mult așteptatului Tratat de la Lisabona a rămas în urma noastră acum. Acest lucru va duce cu siguranță la o consolidare și îmbunătățire a Uniunii Europene în viitor.

Deoarece în prezent, introducerea tratatului implică un număr de decizii referitoare la autoritate, la personal și, mai presus de toate, la stabilirea formulei pentru cooperarea dintre noii lideri - liderii care trebuie să transforme noua viziune a Europei în realitate. Problemele legate de tratat nu trebuie să ne împiedice să identificăm problemele de importanță imediată, și anume, lupta activă împotriva crizei economice, măsuri în vederea abordării creșterii șomajului și organizarea controlului instituțiilor financiare.

Este important și necesar să se ajungă la un acord în cadrul reuniunii de la Copenhaga, dar perioada de criză nu este un moment bun pentru a lua decizii în legătură cu cât va fi alocat acestui obiectiv anumite țări și organizații internaționale și care vor fi acestea și ce angajamente își vor lua. Cea mai importantă sarcină prezentă pentru UE și statele sale membre este să rezolve problemele economice și sociale.

Seán Kelly (PPE). - Dnă președintă, este o mare onoare pentru mine, ca și pentru colega mea, dna McGuinness, să fim prezenți aici astăzi, cu ocazia a celei de-a douăzecea aniversare a căderii Zidului și în ajunul intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Acesta este un privilegiu, în special deoarece Irlanda a votat cu 67 % în favoarea Tratatului de la Lisabona, fapt ce a marcat aprobarea activității Uniunii Europene de-a lungul multor ani.

În anii următori, oamenii vor urmări și dezmembrarea URSS-ului și vor observa că războaiele civile nu s-au extins drept consecință, așa cum s-a întâmplat în atât de multe țări, inclusiv în țara mea, când a început să fie pace și libertate în țară, ci a condus la război civil.

Istoricii vor arăta rolul Uniunii Europene în acțiunile prin care a oferit sprijinul, îndrumarea și bunăstarea acestor țări, astfel încât războiul civil să nu continue să se extindă.

În cele din urmă, s-a discutat mult despre numele persoanelor care vor ocupa funcțiile de președinte și Înalt Reprezentant. Cred că trebuie să analizăm și funcția. Dacă președintele nu este un președinte per se, atunci spunem că este un coordonator. De ce să nu îl numim coordonator? Cu trei președinți publicul este derutat.

Gay Mitchell (PPE). - Dnă președintă, aș dori să spun în primul rând cât de onorat sunt că am participat la Zilele Dezvoltării de la Stockholm și să felicit Președinția pentru modul în care au fost organizate aceste zile.

Recent am luat parte la o dezbatere despre postul public de radio din Irlanda, RTÉ, cu o femeie care era foarte îngrijorată că am redus cheltuielile pentru sănătate și că nu am făcut suficient de mult pentru a reduce cheltuielile cu ajutorul pentru dezvoltare. A trebuit să-i explic că nu a fost o chestiune de alegere între probleme, ci a fost o chestiune care le privește pe amândouă. Le putem face pe amândouă. Dat fiind faptul că ne concentrăm așa de mult pe nevoia de redresare în Europa și nevoia de depășire a crizei în care ne aflăm - care, desigur, trebuie să fie prioritate în agenda noastră internă - aș îndemna să nu pierdem din vedere că 11 milioane de copii mor în fiecare an în țările în curs de dezvoltare, cinci milioane dintre ei pentru că nu au medicamente pe care noi le avem de 30 de ani.

Așadar, vă rugăm să păstrați acest subiect ca prioritate în agendă și să vă asigurați că, atunci când numim noua persoană responsabilă cu relațiile externe, abordarea acestei probleme rămâne unul dintre obiectivele noastre cheie. Vă felicit pentru ceea ce ați realizat până acum.

Crescenzo Rivellini (PPE). - (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, este adevărat că Tratatul de la Lisabona și numirea membrilor Consiliului trebuie să fie realizată la 20 de ani după căderea Zidului. Căderea Zidului a marcat începutul adevăratei Europe. În urmă cu douăzeci de ani a căzut un zid, un zid de beton,

dar unul plin de prejudecăți, tiranie și foamete pentru atât de mulți cetățeni din estul Europei și, în prezent, ar trebui să încetăm să sărbătorim căderea Zidului și să ne întrebăm, în schimb, ce putem face acum când acesta nu mai este. De fapt, alte ziduri au apărut între timp: zidul între țările din emisfera nordică și cea sudică; între țările mai bogate și cele mai sărace; între țările care produc bunuri și cele care produc idei. Aceste ziduri sunt mult mai înalte și mult mai dificil de doborât; ele pot produce probleme majore pentru întreaga comunitate, cât și războaie.

Din acest motiv, candidații la Consiliul European care vor trebui propuși după Lisabona, nu trebuie să fie propuși de către un grup redus, în spatele ușilor închise. Cei care doresc să aducă o contribuție și care doresc să candideze trebuie să informeze Parlamentul European și Europa întreagă despre intențiile lor și capacitățile lor. Dacă am dărâma acel zid al „nominalizărilor”, dincolo de care candidații viitori sunt selecționați pe baza bilanțurilor dintre națiuni și nu pe baza calităților lor personale, atunci vom fi construit în final națiunea europeană.

Andrew Henry William Brons (NI). - Dnă președintă, liderul opoziției britanice și-a anunțat intenția de a renegocia părțile Tratatului de la Lisabona. Acest lucru, desigur, ar necesita acordul tuturor celor 27 de țări. De asemenea, a anunțat introducerea unei Legi privind suveranitatea, care ar impune un referendum în cazul tratatelor următoare. Aceasta poate fi ușor abrogată de către guvernele ulterioare, desigur.

Consiliul și Comisia ar fi de acord că planurile liderilor conservatori sunt doar vorbe goale? Partidul său trebuie să se hotărască fie să accepte Tratatul de la Lisabona sau, după părerea mea și mai bine, să excludă complet Regatul Unit din Uniunea Europeană.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. - (FR) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, tocmai am avut o dezbatere foarte interesantă și vă mulțumesc pentru comentariile dumneavoastră.

Președinția suedeză împărtășește bucuria dumneavoastră pentru ratificarea în sfârșit a Tratatului de la Lisabona în 27 de țări. Acest lucru ne va oferi o Europă mai eficientă, mai democratică și un rol mai puternic pe plan internațional. Sunt încântată în această privință.

De asemenea, sunt de acord cu cei care au spus că, deși a fost probabil o coincidență, președintele Klaus a ales o săptămână foarte bună pentru semnarea tratatului: aceeași săptămână în care sărbătorim căderea Zidului Berlinului, sfârșitul dictaturii comuniste, începutul unității europene și, în cele din urmă, victoria ideilor lui Robert Schuman asupra celor ale lui Iosif Stalin.

(Aplauze)

Președinta în exercițiu a Consiliului – Vorbind de Republica Cehă, aș dori să răspund la întrebarea dlui Duff prin a spune că cehii nu au primit o derogare totală de la Carta drepturilor fundamentale. Protocolul 30 nu suspendă natura obligatorie a Cartei în privința Regatului Unit, Poloniei sau Republicii Cehe. Doar limitează modul în care îl poate folosi Curtea și, în ultimă instanță, va depinde de Comisie și de Curte felul în care va fi interpretat în cazul în care apare un conflict.

Cum a declarat prim-ministrul înainte de a pleca, consultarea cu cei 26 de colegi ai săi este acum în desfășurare. Este dificil, dar este scopul său. Deja i-a invitat la un dineu de lucru joia viitoare.

Este prea devreme să facem speculații cu privire la nume. Și eu am citit documentele. Am auzit nume pe care nu doriți să le cunoașteți; Am auzit nume pe care ați dori să le cunoașteți. Am avut impresia că am identificat una sau două candidaturi de aici, din Parlament. Sunteți bineveniți să trimiteți cererile dumneavoastră Președinției - le vom analiza. Mai este încă o săptămână până joi. Și, desigur, auzim îngrijorările dumneavoastră în legătură cu echilibrul regional, egalitatea de gen - ceea ce și eu cred că este extrem de important. Trebuie să putem să demonstrăm cetățenilor europeni că Europa nu este condusă numai de bărbați. Dar, după cum a spus prim-ministrul, trebuie create numai două posturi. Toate aceste cerințe sunt foarte dificil de îndeplinit, dar ne vom strădui și vom asculta sfatul dumneavoastră.

În ceea ce privește Înalțul Reprezentant, acesta va oferi și finaliza cadrul pe care tocmai l-am adoptat cu privire la Serviciul european pentru acțiune externă. Va face acest lucru împreună cu Parlamentul, înainte de a-l prezenta Consiliului nu mai târziu de luna aprilie, anul următor.

Așa cum s-a spus de multe ori, Înalțul Reprezentant va fi supus întrebărilor și audierilor aici, în Parlament, și astfel va putea să discute și să își dezvolte părerile legate de politica străină.

Legat de economie, vroiam să-i spun dnei Marita Ulvskog, care nu este probabil prezentă acum, că Președinția suedeză nu renunță deloc la ambițiile sale legate de strategiile de ieșire din criză. Dimpotrivă, este extrem de important să ne menținem ambiția - nu acum, dar peste puțin timp - în legătură cu două strategii de ieșire din criză. Pentru că dacă nu facem asta, dacă permitem economiilor noastre să crească deficitele bugetare, acest lucru le va afecta pe cele mai vulnerabile segmente din societate și nu dorim să ajungem în această situație.

Vedem lumina de la capătul tunelului. Redresarea economică începe, dar încă suferim în cele mai multe țări din cauza șomajului ridicat și, prin urmare, este prea devreme să punem în aplicare strategii de ieșire din criză. Însă trebuie să le dezbaterem și să avem un plan în acest sens, dacă dorim să creăm o economie durabilă pentru generațiile viitoare.

În final, în privința schimbărilor climatice, nu avem ambiții mai mici. Președinția suedeză, Comisia și mulți alții muncesc zi și noapte. Convingem, negociem, dezbaterem, încercăm să îi atragem pe partenerii noștri de partea noastră și să obținem susținerea lor. Au avut loc numeroase reuniuni și mai sunt încă reuniuni de organizat, chiar dacă mai sunt numai 25 de zile până la Copenhaga.

Este adevărat că există conștientizare globală și multe lucruri se întâmplă în multe țări din întreaga lume. Ceea ce este încurajator, dar nu este suficient dacă dorim să respectăm obiectivul de 2 °C.

Nu avem toate piesele din puzzle pentru a realiza un acord obligatoriu din punct de vedere legal: aceasta este o realitate. Nu-mi place, dar este realitatea. Putem spune că vom face tot posibilul în acest sens, încă depunem toate eforturile, dar nu se va întâmpina acest lucru deoarece mai mulți parteneri spun că nu sunt pregătiți să facă acest pas. Europa conduce încă și continuăm să lucrăm în vederea obținerii unui acord foarte ambițios, cu un cadru clar care include toți partenerii și un program pentru finalizarea negocierilor. Scopul este să înlocuim Kyoto cu un acord obligatoriu. Doresc să-i mulțumesc Parlamentului pentru activitatea din prezent, dar și pentru activitatea de după Copenhaga.

Europa este încă la conducere. Vom rămâne la conducere. Până acum avem cele mai mari ambiții. Am confirmat estimările Comisiei și le susținem. Suntem pregătiți să ne jucăm rolul. Va exista un element cheie privind distribuția globală bazată pe emisii și capacitatea de plată. Avem un grup de lucru care analizează împărțirea internă a sarcinilor. Cu toate acestea, statele membre nu s-au simțit pregătite încă să dezvăluie sumele exacte pe care le vom plăti. Și aceasta din cauză că dorim să menținem o presiune asupra altor țări, pentru că trebuie și ele trebuie să plătească pentru aceasta, deoarece este în interesul lor.

Astfel, vom folosi fiecare minut pentru a lucra la această problemă. Vă mulțumim pentru încurajare și așteptăm cu nerăbdare să lucrăm împreună cu Parlamentul la această chestiune și altele.

Margot Wallström, vicepreședintă a Comisiei. -(FR) Deoarece ministrul suedez a vorbit în franceză și engleză, eu ar trebui să vorbesc în suedeză.

Vicepreședintă a Comisiei. (SV) Dnă președintă, voi încerca să vorbesc în suedeză și să spun ceva despre un punct aspect care a fost discutat aici astăzi, și anume modul în care textul noului tratat se leagă de realitatea pe care dorim să o schimbăm, modul în care textul noului Tratat de la Lisabona trebuie să ne îndrume și să ne ofere instrumentele de care avem nevoie pentru a lua hotărâri despre felul în care vom combate schimbarea climatică, felul în care abordăm criza economică și ce consecințe are, și anume șomajul și problemele sociale și felul în care abordăm problemele migrației și ale chestiuni care sunt prioritare în agenda noastră.

Astfel se leagă aceste lucruri, așa cum a spus mai devreme dl Barnier. Desigur, acest aspect este legat de punerea în aplicare și executare și de persoanele pe care le numim ca reprezentanții noștri în Comisie și, desigur, ca lideri în posturile de conducere care trebuie ocupate acum. După cum știți, există situația, cel puțin la suedezi, în care „omul corect la locul corect este de regulă o femeie” și cred că se aplică în acest caz, de asemenea. Din fericire, știu că am sprijinul președintelui Comisiei când spun că procedura care urmează acum este, desigur, foarte importantă din punct de vedere democratic. De asemenea, este oportunitatea statelor membre de a demonstra că nu fac numai promisiuni deșarte, ci că intenționează să aibă candidați competenți, capabili, care sunt reprezentați de femei și pe care sunt pregătite să le propună.

În caz contrar, cei dintre noi care formează majoritatea populației UE vor deveni o minoritate când vine vorba de luarea unor decizii democratice. Așa cum a scris și spus de mai multe ori Václav Havel, democrația nu este ceva care a picat din cer o dată pentru totdeauna și irevocabil, democrația este acea stare care trebuie menținută și pentru care trebuie să luptăm în permanență. Desigur, am lucrat alături de Președinția suedeză și aș dori, atât în numele meu, cât și în numele Comisiei, să îmi exprim încă o dată mulțumirile pentru

activitatea perseverentă pe care știu că a avut-o Președinția suedeză, inclusiv pentru pregătirea a ceea ce trebuie să fie pus în aplicare acum.

Așa cum a spus dl Barroso mai devreme, Comisia a luat astăzi o decizie privind primele măsuri de care trebuie să fim responsabili, și anume inițiativa cetățenilor. Vom începe cu o rundă largă de consultări în timp ce vom trimite o Carte verde care conține zece întrebări. Dacă am putea obține câteva răspunsuri la cartea verde către sfârșitul lunii ianuarie, sperăm, după o dezbatere rapidă, chiar și aici în Parlament, să putem avea aici noua inițiativă a cetățenilor și pregătită pentru a fi pusă în aplicare până la sfârșitul anului viitor. Desigur, acesta este un bun exemplu al felului în care putem folosi noile secțiuni ale Tratatului de la Lisabona și noile posibilități pe care le oferă pentru a da cetățenilor o voce mai puternică și o influență mai mare.

Chestiunea climatică și negocierile climatice au fost deja menționate de multe persoane aici și de către Ministrul afacerilor europene. Normal, cea mai mare putere a noastră constă în a vorbi cu o singură voce și a continua să insistăm asupra unui acord puternic și, desigur, obligatoriu. Desigur, vom putea să analizăm forma acordului când vom ști ce oferte și contraoferte aduc partenerii noștri la masa negocierilor. În cele din urmă, sper, desigur, că vom continua să cooperăm strâns la punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Aceste misiuni trebuie să demareze acum, atât aici, cât și în Comisie, și voi prezenta încântată și dlui Barroso opiniile Parlamentului despre cum trebuie organizată activitatea Comisiei. Repet, suntem gardienii tratatului și ne vom asigura, evident, că vom respecta tratatul ad litteram.

(Aplauze)

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Oana Antonescu (PPE), în scris. – Implementarea legislației pe comercializarea certificatelor de emisii poluante implică costuri care se vor distribui diferit în fiecare țară, în funcție de structura economică a acelei țări. Unele țări au deja o plajă mai largă de opțiuni care permite reducerea emisiilor fără creșterea semnificativă a prețurilor la energie. Țările care încă trec prin procese de restructurare a sectorului energetic ar resimți impactul acestor măsuri disproporționat la nivelul consumatorului, față de capacitatea de a suporta costurile schimbărilor. O țară care are în mixul energetic o contribuție mare din energia eoliană și-a permis să investească în energii regenerabile, în condițiile în care deja s-a dezvoltat poluând. Pe de altă parte, o țară care încă depinde în mare măsură de producția de energie pe bază de cărbuni are un decalaj tehnologic pe care trebuie să îl recupereze și, în același timp, să își reducă și emisiile poluante. Țările din Europa de Est se află în această ultimă situație. Din acest motiv, cred că decizia în privința finanțării combaterii schimbărilor climatice trebuie să țină cont de acest aspect și să excludă țările din ultimele valuri de aderare de la plata unor contribuții care ar împovăra excesiv aceste economii

Elena Băsescu (PPE), în scris. – În această perioadă, Consiliul European acordă o atenție deosebită situației economico-financiare din Uniunea Europeană. Criza financiară globală a afectat foarte grav statele, cetățenii și firmele europene. Întrucât se așteaptă o continuare a deteriorării situației șomajului în Europa, este necesar un angajament continuu pentru politici active privind piața muncii. Previziunea Comisiei Europene cu privire la rata șomajului la nivelul celor 27 de state membre este de 10,25 %. Consiliul și Comisia trebuie să își continue lucrările cu privire la strategiile de ieșire, în colaborare cu Parlamentul European și statele membre, prin implementarea Planului european de redresare economică.

În stabilirea unor termene pentru ieșirea guvernelor din strategiile anti-criză trebuie ținut cont de situațiile și angajamentele fiecărui stat membru în parte. În cazul României, acordurile cu Uniunea Europeană și cu Fondul Monetar Internațional sunt prevăzute să acopere anul 2009 și 2010 și, prin urmare, orice încetare a acestui sprijin financiar întrerupe programul anticriză pe care România l-a declanșat. Este regretabil faptul că instabilitatea cauzată de blocajul majorității parlamentare din România (PSD+PC, PNL, UDMR) pune sub semnul întrebării primirea celei de-a treia tranșe de la FMI

Dominique Baudis (PPE), în scris - (FR) Ca urmare a negocierilor din cadrul Consiliul Europei din 29 și 30 octombrie și a deciziei Curții Constituționale a Republicii Cehe din 3 noiembrie, președintele Republicii Cehe, Václav Klaus a semnat Tratatul de la Lisabona.

Acum tratatul va putea intra în vigoare, oferind instituțiilor un Înalt Reprezentant pentru afaceri externe și un președinte stabil al Consiliului cu un mandat de doi ani și jumătate. Structura noii Comisii, precum și alegerea persoanelor care vor ocupa posturile de președinte al Consiliului și Înalt Reprezentant pentru afaceri externe, sunt cruciale.

Alegerea președintelui Consiliului este crucială deoarece el/ea va reprezenta Europa timp de doi ani și jumătate. În plus, într-un moment al globalizării și al luptelor pentru putere între continente, alegerea Înaltului Reprezentant pentru afaceri externe are o importanță strategică indiscutabilă.

La 19 noiembrie se va reuni un Consiliu European extraordinar pentru a negocia nominalizările. Trăim un moment decisiv pentru istoria europeană. Alegerile pe care le faceți, șefii de stat sau de guvern, vor determina Europa pe care o doriți în viitor. Prin urmare, fiți ambițioși, deoarece Europa trebuie să fie dinamică, proactivă, eficientă și politică dacă doriți să continue să progreseze.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris. - (PT)* Salut angajamentul ferm al șefilor de stat sau de guvern din UE luat în timpul Consiliului European de luna trecută de a continua lupta împotriva schimbărilor climatice.

Liderii europeni au confirmat estimarea conform căreia, până în 2020, costurile totale de atenuare a efectelor și de adaptare la schimbările climatice în țările în curs de dezvoltare s-ar putea ridica la o valoare de aproximativ 100 de miliarde de euro anual. UE și-a consolidat poziția de negociere prin obținerea unui acord legat de finanțarea necesară pentru a sprijini țările în curs de dezvoltare și, în special, țările cele mai sărace. Cu toate acestea, sunt preocupat de faptul că nu a fost luată nicio decizie clară în legătură cu contribuția UE și contribuția fiecărui stat membru la sarcina totală, luând în considerare capacitatea de plată a fiecărei țări. Pentru reușita conferinței din Copenhaga, este esențial să se ajungă la un acord politic care să acopere cele mai importante puncte într-un mod mai detaliat, în special cu privire la angajamentele care trebuiesc luate de către toate părțile implicate.

Nessa Childers (S&D), *în scris. -* Liderii noștri europeni nu au reușit să scoată din impas negocierile pentru conferința de la Copenhaga. Desigur, această reuniune la nivel înalt a fost prezentată în presă ca un succes când, în realitate, nu am obținut decât vorbe goale. Liderii noștri europeni au avut șansa de a face o ofertă corectă și credibilă de finanțare a țărilor în curs de dezvoltare pentru acoperirea costurilor legate de schimbările climatice, care afectează cel mai mult țările lor, dar care sunt cauzate de noi, cei din țările dezvoltate. Această reuniune la nivel înalt nu îndeplinește standardul stabilit de către Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară a acestui Parlament și de către societatea civilă de pretutindeni, care a cerut ca UE să aloce nu mai puțin de 30 de miliarde de euro de alocat și, în mod hotărâtor, un angajament ferm că acesta ar fi un ajutor nou și suplimentar care să se adauge ajutorului existent pentru dezvoltarea externă.

Fie că este Copenhaga sau nu, schimbarea climatică va rămâne cu noi și în deceniile care vin. Aceasta este cea mai mare încercare de până acum din secolul 21. La Copenhaga trebuie să ajungem la un acord obligatoriu din punct de vedere legal, iar pentru aceasta, avem nevoie ca liderii noștri europeni să dea dovadă de curaj politic real și să spună mai puține vorbe goale.

Diogo Feio (PPE), *în scris. - (PT)* Într-un moment în care Europa a reușit în cele din urmă să depășească criza tratatelor în care a fost implicată și Tratatul de la Lisabona a fost în final ratificat de către cele 27 de state membre, apreciez faptul că există un nou cadru legal și instituțional care va permite modelarea felului în care funcționează Uniunea în conformitate cu dimensiunea sa actuală, prin consolidarea competențelor Parlamentului și concentrarea în special asupra rolului parlamentelor naționale în integrarea europeană.

Acesta este momentul pe care îl așteptam și, cu Tratatul de la Lisabona aprobat, Uniune are oportunitatea, acum că are un nou cadru instituțional, să se angajeze în sarcinile principale pe care va trebui să le îndeplinească în viitorul apropiat. În acest moment, trebuie să subliniez măsurile așteptate din partea Uniunii Europene pentru combaterea crizei, stimularea economiei, consolidarea încrederii în piață, cu un accent special pe reducerea șomajului în Europa. Acum că vedem semnele timide de redresare economică, trebuie să ne concentrăm asupra eforturilor pe stimularea economiei europene, acordând o atenție specială sectoarelor de bază și secundare - cu un accent special pe agricultură - care au fost grav afectate de criză și creării unei structuri europene de control.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris. - (PT)* Încă o dată, principala prioritate în cadrul acestui Consiliu European a fost, din păcate, adoptarea condițiilor care să garanteze intrarea în vigoare a așa-zisului Tratat de la Lisabona până la sfârșitul anului 2009, cu alte cuvinte, adoptarea pozițiilor care permit ratificarea rapidă de către Republica Cehă. Principalele preocupări ale liderilor Uniunii Europene sunt cele instituționale, care permit avansarea mai rapidă a integrării capitaliste, federaliste și militare a Uniunii Europene.

Prin urmare, aspectele privind criza economică, financiară și socială au rămas în umbră. Firește, realizarea unui mic progres a fost făcută ca urmare a presiunii mari din sectoarele importante din câteva state membre, dintre care criza laptelui este un exemplu. Chiar aici, Consiliul abia dacă a mărit bugetul pentru 2010 cu doar 280 milioane de euro.

Cu toate acestea, propunerile prezentate de curând de către Comisia Europeană și care continuă orientările Consiliului sunt foarte îngrijorătoare în ceea ce privește deficitul excedentar și anunțul de creștere a vârstei de pensionare. În locul unui răspuns la problemele sociale grave legate de sărăcie și șomaj, ei propun măsuri care vor exacerba situația socială și evidentele inegalități care există deja.

Zita Gurmai (S&D), *în scris*. - Reuniunea Consiliului a fost crucială pentru Uniunea Europeană, deoarece a eliminat ultimul obstacol în calea intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Cu toate acestea, vă avertizez pe toți să nu o considerați ca un rezultat per se. Suntem doar la mijlocul drumului: acum trebuie să ne obișnuim cu noul cadru instituțional. În ceea ce privește adaptarea, Parlamentul este pe calea cea bună, pentru că a lucrat deja la Regulamentul de procedură și a dezbătut instalarea noilor instituții, cum ar fi Serviciul european pentru acțiune externă. Următorul pas este înființarea unei Comisii care să își afirme capacitatea de conducere și să reprezinte valorile noastre. Prin urmare, îndemn statele membre să numească persoane competente, calificate și să facă un efort pentru a avea o Comisie echilibrată în ceea ce privește numărul de bărbați și de femei. În egală măsură, trebuie să alegem lideri de vârf cât mai curând posibil și să nu pierdem timpul. Nu avem timp de persoane ineficiente. Dacă ne considerăm drept purtători de valori universale, avem nevoie acum de lideri care să fie capabili să se reprezinte în mod credibil - de exemplu, la Copenhaga, unde națiunile vor negocia viitorul apropiat al omenirii și Europa va avea nevoie de întregul său talent, responsabilitate și generozitate pentru a ajunge la un acord.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *în scris*. - (RO) În primul rând, salut ratificarea Tratatului de la Lisabona de către Republica Cehă. Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie și noile relații interinstituționale prevăzute de acesta vor permite reprezentanților Uniunii Europene să administreze mai eficient atât repercusiunile crizei economice și financiare, cât și negocierile de la Copenhaga referitoare la combaterea schimbării climatice. Semnele redresării economice nu trebuie să determine retragerea imediată a politicilor de sprijinire, deoarece aceasta ar avea un efect advers asupra economiei pe termen lung. De asemenea, sper ca statele membre să ajungă la un acord asupra proiectării unei strategii coordonate pentru retragerea măsurilor stimulative la momentul potrivit. De asemenea, așteptăm un acord viitor asupra unui pachet de propuneri pentru înființarea unei structuri financiare de supervizare pentru Uniunea Europeană. În ultimul rând, dar la fel de important, nu trebuie să uităm că cetățenii Europei se vor baza acum chiar mai mult pe o Europă consolidată și vor aștepta ca UE să îmbunătățească situația locurilor de muncă în anii următori. Iată de ce instituțiile europene trebuie să promoveze noi politici dinamice ale pieței de muncă cât mai curând posibil.

Iosif Matula (PPE), *în scris*. - Îmi exprim susținerea pentru pozițiile Comisiei Europene și Consiliului European, evidențiate în documentele prezentate. Conferința de la Copenhaga se apropie, iar UE trebuie să joace un rol esențial în negocierea unui acord cuprinzător și ambițios la nivel mondial pentru combaterea schimbărilor climatice.

Concluziile Consiliului European menționează finanțările necesare, în plan mondial și european, pentru a combate efectele negative ale schimbărilor climatice, precum seceta, incendiile și inundațiile care cauzează atâtea victime și pagube în fiecare an.

Consider că UE trebuie să susțină financiar cât mai consistent acțiunile statelor privind irigațiile, îndiguirile, împădurirea și încurajarea producerii energiei regenerabile, solare, eoliene, bio și hidro. De asemenea, am putut constata o mare nevoie de sprijin financiar din partea UE la nivelul primăriilor și cetățenilor care nu dispun de fondurile necesare pentru eficientizarea energetică a clădirilor. UE trebuie să acorde în continuare o atenție sporită acestui aspect, pentru ca cetățeanul să rămână în centrul politicilor europene.

Franz Obermayr (NI), *în scris*. - (DE) Ceea ce s-a întâmplat cu câteva zile în urmă la reuniunea la nivel înalt a Consiliului European este revoltător și distruge toată credința în comunitatea de valori atât de des accentuată de UE. UE a dorit să-l facă pe președintele Klaus să semneze cu orice preț, chiar prin aprobarea indirectă a nedreptății istorice. Pe baza Decretelor Beneš, până în 1947 aproximativ 2,9 milioane de persoane au fost declarate ca fiind dușmani ai statului și expulzați pur și simplu pe motivul naționalității lor. În consecință, aproximativ 230 000 de persoane au murit tragic. Decretele nu judecă oamenii pe baza crimelor specifice pe care le-au comis; punctul de pornire este numai originea etnică. Astăzi, am putea numi acest proces curățare etnică, care ar trebui de fapt să fie respins în mod deschis de către toate statele membre. Din punct de vedere legal, persoanelor strămutate li s-a negat dreptul la prezumția de nevinovăție, la un proces corect și la despăgubirea corespunzătoare pentru expropriere. Felix Ermacora, profesor de drept internațional și fost raportor al ONU, în raportul său juridic din 1991 a ajuns chiar la concluzia că expulzarea a fost echivalentă cu genocidul. În pofida acestor considerente și fără nicio justificare obiectivă, i s-a acordat președintelui Klaus o derogare pentru a garanta neaplicarea Cartei drepturilor fundamentale a UE. Totuși, această „notă de subsol”

nu va intra în vigoare până când Islanda sau Croația nu vor ratifica tratatul. Ar putea fi făcute cereri de despăgubire în timpul acestei mari oportunități.

Rovana Plumb (S&D), *în scris*. – Acțiunea unilaterală a UE, deși este lider în combaterea schimbărilor climatice, nu este suficientă.

Un acord global pentru atenuarea și adaptarea la efectele schimbărilor climatice nu va fi posibil de realizat fără implicarea țărilor în curs de dezvoltare, în special a celor mai avansate. Efectele schimbărilor climatice deja afectează dezvoltarea acestor state: secete, inundații, dezastre naturale, deșertificare, cu toate consecințele lor economice și sociale.

Toate acțiunile de atenuare și adaptare necesită existența unui mecanism robust de măsurare, raportare și verificare, precum și a unui fond de finanțare public și privat, corect gestionat.

Aceste eforturi conjugate vor contribui la atingerea țintelor de reducere a emisiilor gazelor cu efect de seră, dezvoltarea unei economii durabile și crearea locurilor de muncă verzi.

Joanna Senyszyn (S&D), *în scris*. – (PL) Dl Barroso va numi în curând portofoliile noilor comisari. Sper că nu va face o mare greșală, cum a făcut în cursul ultimei legislaturi, când a propus pentru postul de comisar pentru justiție un candidat cu o mentalitate de secol al 19-lea, un fundamentalist catolic, șovin și homofob. Atunci, Parlamentul European nu a permis Comisiei să fie compromisă astfel. Am încredere că Parlamentul nu va trebui să intervină din nou.

Conform declarațiilor dlui Barroso, portofoliile trebuie alocate în așa fel încât să se mențină principiul de aur al echilibrului. Comisia trebuie să fie în mod categoric mai socială, iar comisarii trebuie să fie competenți. Dl Barroso nu trebuie să se își facă griji legate de realegere acum, astfel că își poate concentra eforturile asupra abordării crizei și asupra aspectelor sociale ale programului său. În acest scop, este esențial să încredințăm portofoliile economice și sociale comisarilor din familia noastră politică socialistă.

În cazul în care Comisia nu este echilibrată din punctul de vedere al genului, va dovedi că nu există egalitate reală. A venit momentul să înfăptuim idealul mereu nerealizat al egalității dintre femei și bărbați. Bărbații sunt cei aleși în cele mai importante funcții în Uniunea Europeană (Președintele Parlamentului European și președintele Comisiei Europene). Din păcate, acest lucru reprezintă promovarea clară a discriminării împotriva femeilor. A venit momentul să schimbăm acest lucru și să facem ca legea UE care interzice orice discriminare să devină realitate în cele din urmă. A venit momentul femeilor! Va fi ușor să găsim candidatele potrivite printre cele 250 de milioane de cetățene dinamice, îndrăznețe și puternice ale Uniunii Europene, iar acest lucru implică candidate pentru funcțiile de președinte al Consiliului European și de Înalt Reprezentant pentru politica externă comună.

16. Întâlnirea la nivel înalt UE - Rusia din 18 noiembrie 2009 de la Stockholm (dezbateri)

Președinta. - Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei privind reuniunea la nivel înalt de la Stockholm, din 18 noiembrie 2009.

Cecilia Malmström, *Președintă în exercițiu a Consiliului*. – (SV) Dnă președintă, așa cum ați spus, reuniunea la nivel înalt dintre UE și Rusia va avea loc la Stockholm, la 18 noiembrie. Aceasta este o ocazie bună pentru ca UE să evalueze relațiile dintre noi și Rusia. Știu că mulți deputați din Parlament urmăresc îndeaproape evenimentele din Rusia. Prin urmare, aș dori să prezint chestiunile principale pe care intenționăm să le discutăm în timpul reuniunii la nivel înalt și sunt sigur că și dna comisar ar dori să adauge mai multe detalii despre domeniile referitoare la sfera de responsabilitate a Comisiei.

În general, dorim în mod categoric să profităm de ocazia de a participa la reuniune pentru a dezvolta parteneriatul strategic dintre UE și Rusia. Avem multe de câștigat din cooperarea cu Rusia în toate domeniile. Avem nevoie de Rusia dacă dorim să putem aborda provocările globale în mod eficient. Cu toate acestea, trebuie să îi lăsăm clar Rusiei faptul că parteneriatul nostru trebuie să se bazeze pe respectarea unui angajament comun și a unor valori comune. Aceasta înseamnă respectarea drepturilor omului, a democrației și a statului de drept. Reuniunea la nivel înalt ne va acorda oportunitatea de a exercita presiunii asupra Rusiei pentru a-și îndeplini obligațiile sale contractuale în aceste domenii, precum și în alte domenii.

Una din cele mai importante chestiuni va fi schimbarea climatică. Consiliul va pune accent pe importanța cooperării strânse dintre UE și Rusia în crearea condițiilor pentru obținerea unui rezultat la Copenhaga. Rusia

ar trebui să promită reduceri tangibile și comparabile ale emisiile sale de gaze cu efect de seră, corespunzătoare obiectivului de două grade asupra căruia a convenit G8 la L'Aquila.

Chestiunea energetică este legată de aceasta - ține de eficiența energetică și securitatea energetică. În ceea ce privește poziția Rusiei ca cel mai important partener energetic al UE, reuniunea la nivel înalt ne va da șansa de a accentua nevoia de a recâștiga încrederea și transparența în relațiile dintre UE și Rusia în domeniul energetic. De asemenea, ne vom exprima dezamăgirea legată de retragerea recentă a Rusiei din Tratatul privind Carta energiei.

Sperăm că va fi înființat și aprobat un mecanism mai puternic de alertă timpurie în cadrul reuniunii la nivel înalt. Acest lucru trebuie însoțit de garanții clare din partea Rusiei și separat din partea altor țări terțe relevante că tranzitul sau exportul de gaze către UE nu va fi redus sau oprit în cazul disputelor viitoare cu privire la aprovizionarea cu energie.

Desigur, vom discuta despre criza economică și financiară. Consiliul ar dori un acord în cadrul reuniunii la nivel înalt cu privire la nevoia de eforturi continue, coordonate, ca un răspuns la criză și confirmă că vom insista ca economiile noastre să fie deschise și că este necesar să se evite măsurile protecționiste. Această reuniune ne va da și șansa de a evalua progresul realizat în activitatea noastră cu privire la cele patru spații comune. Vom folosi oportunitatea să accentuăm importanța progreselor în domenii în care este necesar sau unde au apărut probleme.

Schimbarea de poziție a Rusiei cu privire la Organizația Mondială a Comerțului a creat o nouă situație pe care o analizăm în acest moment. Întârzierile de aderare a Rusiei la OMC vor afecta relațiile noastre bilaterale, inclusiv cu privire la negocierile pentru un nou acord între UE și Rusia. Vom sublinia faptul că susținem aderarea Rusiei la OMC, iar acest lucru este important pentru integrarea Rusiei în economia mondială.

Între timp, trebuie să lucrăm asupra problemelor economice și comerciale rămase, precum taxele de survolare din Siberia, măsurile vamale care împiedică importul de vehicule comerciale în Rusia, taxele de drum discriminatorii, planurile de limitare a importului de containere pe calea rutieră, drepturile de export pentru lemn și măsurile protecționiste pe care le-a luat recent Rusia.

Sunt foarte conștientă de faptul că Parlamentul European este foarte preocupat de situația drepturilor omului din Rusia. Dovada acestui fapt se poate vedea în special în decizia dumneavoastră de a acorda Premiul Saharov de anul acesta apărătorilor drepturilor omului din Rusia. Președinția suedeză împărtășește îngrijorarea dumneavoastră și ne vom asigura că probleme privind drepturile omului vor avea un loc important în discuțiile din cadrul reuniunii la nivel înalt. Desigur, întâmpinăm declarația președintelui Medvedev privind drepturile omului, democrația și statul de drept, dar aceasta trebuie să fie urmată de acțiuni concrete. Situația drepturilor omului în Rusia este îngrijorătoare. Vom pune accent în special pe cele mai recente evenimente din Caucazul de Nord, care este scena unor acte de violență împotriva apărătorilor drepturilor omului, a personalului pentru prevenirea criminalității, a reprezentanților autorităților și a populației în ansamblu. Este destul de îngrijorător faptul că apărătorii drepturilor omului și jurnaliștii au fost uciși, nu numai în Caucazul de Nord, dar și în întreaga Rusie. Prin urmare, vom reitera apelul nostru către Rusia de a face tot posibilul pentru a se asigura că apărătorii drepturilor omului pot să își desfășoare activitatea fără a trăi cu teama de a fi victima unor violențe, de a fi hărțuiți sau amenințați.

În ceea ce privește politica externă și probleme legate de securitate, vom pune accent pe importanța menținerii și îmbunătățirii dialogului cu privire la țările vecine pe care le avem în comun. Trebuie să cooperăm cu Rusia în această privință dacă dorim să progresăm în găsirea unei soluții pașnice pentru conflictele de lungă durată. Este evident că nu ne vom abate de la principiile noastre fundamentale.

Vom ridica problema Georgiei și vom reitera faptul că Rusia trebuie să-și onoreze pe deplin angajamentele sale conform planului de șase puncte stabilit la 12 august și, ulterior, acordul din 8 septembrie. De asemenea, trebuie să recâștigăm încrederea necesară cu privire la regiunea Akhgori, partea superioară a defileului Kodori și punctul de control din Perevi. Vom mai solicita Rusiei să își folosească influența pentru a permite misiunii de monitorizare a UE accesul la regiunile georgiene din sudul Osetiei și Abkhazia, în conformitate cu mandatul său de la nivel național. Reuniunea la nivel înalt ne va oferi și oportunitatea de a evalua progresul realizat în cadrul dezbaterilor de la Geneva și, în această privință, ne așteptăm ca Rusia să continue abordarea sa angajată.

Ne dăm seama că trebuie să cooperăm cu Rusia în privința așa-ziselor conflictelor înghețate din Transnistria și Nagorno-Karabakh. Vom pune accent pe importanța angajamentului continuu în privința mecanismelor de soluționare a conflictelor, acestea fiind Grupul Minsk și formatul '5+2' pentru Transnistria.

Angajamentul activ al Rusiei pentru promovarea dialogului dintre președinții Armeniei și Azerbaidjanului în chestiunea Nagorno-Karabakh este, desigur, binevenit. Cu toate acestea, vom atenționa Rusia cu privire la importanța implicării Grupului de la Minsk în toate etapele procesului. UE este pregătită să se implice și să sprijine procesul de la Minsk, printre alte lucruri, prin măsuri de promovare a încrederii. Participanții la reuniunea la nivel înalt trebuie să-și exprime sprijinul în privința ratificării și punerii în aplicare a noilor protocoale dintre Armenia și Turcia. Alte probleme din această zonă se referă la Parteneriatul euro-atlantic pentru securitate și la Parteneriatul estic.

În privința securității euro-atlantice, vom îndemna Rusia să participe în mod activ în cadrul Procesului Corfu înainte de a se lua o decizie pentru viitor la Atena. Reuniunea la nivel înalt trebuie să solicite confirmarea Rusiei în ceea ce privește susținerea principiilor fundamentale ale procesului, cu alte cuvinte, respectarea în totalitate și punerea în aplicare a regulamentelor Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), că OSCE este principalul forum pentru dezbateri în Procesul Corfu și faptul că toate aspectele strategiei cuprinzătoare de securitate trebuie să fie abordate în mod echilibrat.

În privința UE, dorim să informăm Rusia de toate incidentele referitoare la Parteneriatul estic și să reiterăm că țările terțe pot, pe o bază individuală, să fie îndreptățite să ia parte, în conformitate cu declarația comună de la Praga din mai 2009. Reuniunea la nivel înalt ne va permite să dezbaterem și câteva chestiuni internaționale și regionale. Cred că este extrem de probabil ca probleme cum ar fi Iranul, Afghanistanul/Pakistanul, Sudul Caucazului și, desigur, Estul Mijlociu să fie dezbătute.

Dnă președintă, onorabili deputați, am vorbit destul de mult timp, dar știu că sunteți angajați pe deplin în legătură cu acest aspect. Reuniunea este importantă, cuprinzând multe puncte în agendă, și abia aștept să auzim opiniile și sugestiile dumneavoastră în momentul în care facem pregătirile finale înainte de această reuniune.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. - Dnă președintă, în urmă cu un an, am revizuit relațiile dintre UE și Rusia și am hotărât că Uniunea Europeană trebuie - în ciuda divergențelor noastre uriașe față de Rusia legate de conflictul din Georgia - să urmărească stabilirea unei cooperări cu vecinul acesta important, incluzând negocierea noului acord. De asemenea, am hotărât că trebuie să ne bazăm relațiile pe evaluarea interesului nostru propriu. Reuniunea la nivel înalt de la Stockholm de săptămâna viitoare se va concentra pe domenii - cum s-a spus deja - în care există interes comun, de exemplu, schimbările climatice și energia și criza economică globală.

Criza financiară a lovit Rusia din plin și acesta este exact tipul de domeniu politic în care Uniunea Europeană are un interes clar în căutarea unei abordări politice comune. Angajamentele G20 au reprezentat un pas important în direcția corectă. Cred că este important că acum sunt susținute de toți partenerii. Este crucial, de asemenea, faptul că Rusia nu cedează tentațiilor protecționismului. O tendință spre practici protecționiste afectează deja afacerile din UE.

Categoric, credem că cea mai bună cale de progres constă în cooperarea într-un format multilateral bazat pe reguli. Reuniunea la nivel înalt va fi o oportunitate de a pune accent din nou pe importanța aderării Rusiei la OMC. Intenția Rusiei de a finaliza negocierile în paralel cu Belarus și Kazakhstan, cu care se prevede o uniune vamală, încă lasă multe întrebări fără răspuns. În același timp, sperăm să reușim să înțelegem mai bine noua abordare a Rusiei în cadrul reuniunii. Acesta lucru este important mai ales în contextul negocierilor în curs pentru noul acord organizate de Comisie și care trebuie să cuprindă prevederi clare, obligatorii din punct de vedere legal privind comerțul și investițiile și energia.

Reuniunea trebuie să ofere o claritate finală condițiilor referitoare la comerțul bilateral începând cu 1 ianuarie 2010, în conformitate cu noul sistem de tarife externe ale uniunii vamale.

Întorcându-ne la schimbările climate, colega mea a spus deja că reuniunea trebuie să sublinieze rolurile de conducere pe care le pot juca împreună Rusia și Uniunea Europeană pentru a obține rezultatele scontate în cadrul reuniunii de la Copenhaga. Rusia și-a propus să aducă o contribuție foarte substanțială, date fiind posibilitățile sale enorme de reduceri ale emisiilor prin îmbunătățirea situației în ceea ce privește eficiența energetică. Prin urmare, vom solicita Rusiei să se angajeze să obțină reduceri mai ambițioase ale emisiilor de gaze cu efect de seră, comparabile cu obiectivele pe care ni le-am fixat în UE.

În privința securității energetice, se continuă să se lucreze la un mecanism de alertă timpurie îmbunătățit. Regretăm retragerea Rusiei din Tratatul privind Carta Energiei (TCE), dar reamintim că principiile TCE au fost afirmate în timpul președinției ruse a G8, de exemplu, în Declarația de la St. Petersburg. Acestea trebuie, prin urmare, să formeze baza acțiunilor noastre privind securitatea energetică în conformitate cu noul acord

dintre UE și Rusia. În timp ce trebuie să fim pregătiți să discutăm despre dorința Rusiei de a participa la o dezbatere mai amplă asupra arhitecturii securității energetice internaționale, cred că vom mai dori, mai presus de toate, să stabilim aspectele esențiale ale relației noastre energetice bilaterale.

În timp ce am avut o cooperare fructuoasă cu Rusia referitor la multe aspecte ale relațiilor internaționale, trebuie să progresăm mai mult în cooperarea noastră legată de vecinătatea comună. Prin urmare, vom continua să explicăm faptul că suntem de părere că stabilitatea politică și economică încurajată de Parteneriatul Estic este, în cele din urmă, în interesul tuturor părților. Vom continua să încurajăm Rusia să lucreze constructiv pentru rezolvarea problemelor și conflictelor nesoluționate, fie din Transnistria sau Nagorno-Karabakh, fie prin procesul de la Geneva.

Propunerea președintelui Medvedev de a organiza o dezbatere mai amplă asupra securității euro-atlantice a dus un nou proces nou dezbateri sub egida OSCE. Cred că acum este important ca această dezbatere să nu ne distrage de la sarcina imediată a rezolvării prezentelor conflicte înghețate. Parteneriatul strategic dintre UE și Rusia trebuie - așa cum a fost spus anterior - să se bazeze pe angajamente comune în domeniul drepturilor omului și democrației. Rusia și-a luat angajamente în calitate de membră a Națiunilor Unite, OSCE și Consiliului Europei, iar acestea trebuie susținute.

Cred că este crucial, de asemenea, să mergem mai departe și să lucrăm împreună asupra tuturor chestiunilor diferite. Știm că relația dintre Rusia și UE este complexă, dar plină de oportunități și are un potențial vast. Prin urmare, vom urmări cursul principal al angajamentului nostru critic, dar și constructiv cu vecinul nostru, încrezători că Rusia, de asemenea, își cunoaște interesele sale de menținere a unui parteneriat strategic real cu noi.

Michael Gahler, în numele Grupului PPE. - (DE) Dnă președintă, este bine că există între UE și Rusia se organizează în mod regulat o reuniune la nivel înalt, deoarece există, desigur, multe chestiuni de dezbătut. Subiectele-cheie de pe agenda cuprinzătoare includ acordul de cooperare planificat, asigurarea aprovizionării cu energie, aderarea Rusiei la OMC, schimbările climatice, situația din Caucaz și, mai presus de toate, situația cu privire la democrație și statul de drept în Rusia.

Dezarmarea, controlul armelor și un posibil scut antirachetă sunt, de asemenea, pe agendă. De asemenea, ne confruntăm cu amenințări sub forma terorismului internațional și fundamentalismului. O țară ca Iranul este o provocare atât pentru UE, cât și pentru Rusia. Ambele aparținem Cvartetului pentru Orientul Mijlociu și, alături de SUA, suntem obligați să căutăm o soluție în această regiune.

Sperăm că, în curând, vor fi puse în aplicare condiții pentru a călători fără viză între UE și Rusia. Sunt sigur că un contact interpersonal fără obstacole este cea mai bună cale pentru a da tinerilor ruși în special o imagine reală asupra vieții și ideilor europenilor și asupra intențiilor noastre legate de Rusia.

Condiția prealabilă care ne va permite să asigurăm succesul acestei agende este, în opinia mea, acordul cu UE și claritatea mesajului nostru pentru restul lumii. Deși este un clișeu, am fost împărțiți prea des sau am permis să fim divizați din cauza unor nuanțe. În această privință, niciun guvern din UE nu trebuie să creadă că, pe termen lung, poate să negocieze independent pe picior de egalitate cu Rusia mai bine decât putem realiza noi, având puterea combinată a UE.

Ca o comunitate de valori, avem o viziune comună asupra situației cu privire la statul de drept și drepturile omului din Rusia și trebuie să declarăm acest lucru. Din păcate, a trebuit să acordăm premiul Saharov unei organizații din Rusia. Mulțumirile mele președinției pentru claritatea sa în această privință.

Cum depindem în mod egal de rezervele de energie, trebuie să ne asigurăm că acordurile în relația trilaterală dintre Rusia, Ucraina și UE sunt formulate de așa manieră încât să prevină o reducere a presiunii gazelor în anumite părți din UE în fiecare iarnă. În Caucaz, trebuie să solicităm împreună accesul nerestricționat al observatorilor UE.

În ceea ce privește dezarmarea și scutul antirachetă, UE trebuie să își clarifice poziția față de Rusia și SUA. Dacă reușim să obținem toate acestea, atunci Rusia ne va lua în serios și vom coexista în condiții bune.

Adrian Severin, în numele Grupului S&D. - Dnă președintă, dezbaterile legate de Rusia ne împart deseori în ideologi și pragmatici, geostrategi și conciliatori ai conflictelor, veterani ai Războiului Rece și noi oportuniști utilitariști. Cred că a venit momentul să ne îndepărtăm de aceste maniheisme dilematice și să exprimăm clar dorința noastră de a ne angaja într-un dialog constructiv și eficient cu Rusia.

După părerea mea, ar trebui să arătăm mereu fermitate din punct de vedere strategic, dar flexibilitate din punct de vedere tactic, în relațiile noastre cu Rusia. Ar trebui să ne apărăm mereu propriile valori și interese, dar ar trebui să demonstrăm și empatie și respect pentru aspirațiile și interesele Rusiei.

Aceasta este singura bază pe care putem dezvolta siguranța și încrederea reciprocă și găsi soluții comune eficiente și acceptabile pentru ambele părți.

Mai concret, trebuie să transformăm vecinătatea noastră de la est dintr-o zonă de rivalități într-o zonă de strategii și proiecte comune. O strategie comună pentru zona Mării Negre ar trebui probabil să completeze treptat sinergia noastră și să dea mai multă substanță abordării noastre prezente.

În acest context, trebuie să abordăm chestiunea conflictelor înghețate într-un mod foarte corect și deschis și să lăsăm la o parte orice tabuuri în încercarea de a găsi soluții pe o bază pragmatică.

Trebuie să ajutăm și Rusia să își îndeplinească obiectivul de a evita să fie prinsă ca o putere dependentă de gaze și petrol, în timp ce noi trebuie să devenim independenți din punct de vedere energetic.

Trebuie să căutăm o soluție mai inventivă pentru a ajunge la o adevărată cooperare, cooperare tehnologică și cooperare în privința exploatarei, deschizând piețele din domeniul energiei.

Trebuie să urmărim împreună cu Rusia încheierea unui nou acord sau aranjament privind securitatea globală. Cred că inițiativa Medvedev nu ar trebui să fie respinsă imediat. Unii cred că în spatele acestei inițiative există un interes ascuns pe care nu îl putem accepta. Alții cred că nu există niciun interes ascuns, ci urmărește să testeze reacțiile noastre. Orice s-ar ascunde în spatele inițiativei, aranjamentele noastre prezente privind securitatea își au rădăcina în timpuri diferite și trebuie să le actualizăm. Trebuie să vedem ce este încă valabil și să adăugăm ceva nou la acestea.

Ultima mea idee este că trebuie să profităm de noile relații transatlantice pentru a obține probabil un dialog trilateral Rusia-Statele Unite-Europa. De asemenea, trebuie să ne gândim la o astfel de abordare trilaterală pentru a fi siguri cel puțin că Rusia și Statele Unite nu vor încheia acorduri fără participarea noastră.

Kristiina Ojuland, în numele Grupului ALDE. -(ET) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, dnă Ferrero-Waldner, vorbind în numele Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa, aș dori să subliniez clar importanța unor relații din care au de profitat ambele părți și a unor relații de bună vecinătate dintre Uniunea Europeană și Rusia. Cu toate acestea, astfel de relații implică bunăvoința ambelor părți, la care s-a referit astăzi președintele Havel în discursul său de după-amiază.

Doamnelor și domnilor, știm cu toții că Rusia a apreciat mereu foarte mult partenerii puternici. Și pregătirile de astăzi pentru reuniunea la nivel înalt care va avea loc peste o săptămână demonstrează de fapt, în ceea ce privește Uniunea Europeană, că dacă dorim, putem vorbi pe o singură voce. Și acest lucru este foarte important - astfel cum o demonstrează rezoluția pe care am pregătit-o - și, prin urmare, după ce am ascultat Consiliului și reprezentanții Comisiei, am un sentiment foarte bun în această privință. De asemenea, ratificarea Tratatului de la Lisabona, în mod evident, creează o bază mai mare și mai largă în acest sens.

Acum, totuși, să analizăm acest subiect din punctul de vedere al Rusiei. În realitate, săptămâna viitoare Rusia va avea o ocazie foarte bună să-și exprime dorința sinceră de a coopera cu noi, fie în domenii precum securitatea energetică sau pregătirea unui nou acord-cadru între Uniunea Europeană și Rusia, fie, de exemplu, liniile directe în legătură cu intenția și comportamentul Rusiei în orientarea sa spre OMC. Este adevărat că în acest moment, există câteva atitudini ambivalente: președintele Medvedev și prim-ministrul Putin și-au exprimat păreri diferite. Sper foarte mult că săptămâna viitoare, Uniunea Europeană va avea o imagine mai clară a căii pe care o va urma, așadar, Rusia către OMC. Și, desigur, cred că Uniunea Europeană trebuie să sprijine Rusia în orientarea sa către OMC.

Cu siguranță, totuși un aspect foarte important prin care Rusia poate demonstra cooperarea sa cu noi constă în cooperarea și încheierea unui acord cu privire la domeniul schimbărilor climatice. Este vorba de ceva foarte concret și va avea loc foarte curând - în decembrie la reuniunea la nivel înalt de la Copenhaga - și este vorba cu adevărat despre o chestiune în care trebuie să putem evalua tot și să vedem dacă această cooperare dintre Uniunea Europeană și Rusia este posibilă sau nu.

Doamnelor și domnilor, în decursul ultimului an s-a declarat deseori că relațiile dintre Uniunea Europeană și Rusia ar trebui să devină mai pragmatice, și deja am auzit chiar eu persoane care se îndoiesc în legătură cu aceasta: dacă, prin urmare, Uniunea Europeană nu lasă deoparte drepturile omului, valorile de bază și subiectul democrației. Cred că nu trebuie să facem acest lucru în niciun fel, pentru că, în caz contrar, ne devalorizăm

complet pe noi înșine, cât și pe întreaga Uniune Europeană. Iar drepturile omului nu sunt aduse în discuție în niciun fel pentru a persecuta Rusia, pentru a o obliga sau pentru a-i face morală. aducerea în discuție a drepturilor omului înseamnă, mai întâi de toate, să avem grijă de oamenii care trăiesc în Rusia; și anume, să protejăm simplii cetățeni.

Și în prezent norii negri pentru drepturilor omului se îndreaptă spre Moscova încă o dată, deoarece - așa cum ați auzit ieri - curtea constituțională a dezbătut posibila reinstalare a pedepsei cu moartea de anul viitor și pentru liberali acesta este categoric un subiect foarte dur. Doamnelor și domnilor, nu pot spune mai multe în legătură cu acest subiect aici, dar în privința conflictelor, intenționăm să le aducem în discuție și trebuie să le discutăm în mod categoric.

Werner Schulz, în numele Grupului Verts/ALE. - (DE) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, anul acesta nu sărbătorim numai a 20-a aniversare a căderii Zidului și a revoluției pașnice, dar 1989 a fost și anul morții lui Andrei Saharov, care a jucat un rol important în căderea sistemului totalitar din blocul est-european. Andrei Saharov ne-a avertizat că țara sa are nevoie de înțelegere și presiune - presiune empatică. Cu toate acestea, nu aș traduce cuvântul *davlenie* ca presiune în aceste zile, ci mai degrabă ca sprijin empatic și, firește, sprijin empatic în toate domeniile în care Rusia se îndreaptă spre modernizare și în care încep să apară semnele economiei sociale de piață, democrației și statului de drept.

Președintele Rusiei, Medvedev, și-a exprimat recent preocuparea legată de stagnarea și problemele din țara sa și a solicitat sprijinirea eforturilor sale de a introduce reforma. Aceste eforturi ar trebui sprijinite în cazul în care solicitarea sa este adevărată. Aceasta include implicarea Rusiei în cadrele internaționale de reglementare, cum ar fi OMC și Carta energiei. Din acest motiv, nu trebuie să creăm niciun obstacol inutil. De asemenea, Rusia trebuie să admită faptul că nu poate aborda criza actuală de una singură.

Cu toate acestea, după cum a declarat astăzi Václav Havel, parteneriatul implică să spunem și noi întregul adevăr. Prin urmare, aș dori să afirm următoarele: atunci când alegerile sunt falsificate, chiar conceptul de democrație dirijată începe să creeze cinism și, prin urmare, monitorizarea alegerilor este extrem de importantă. Atunci când sunt uciși jurnaliștii critici, moare și adevărul. Nu progresăm deloc cu abordarea noastră a „schimbării prin comerț”. Mai degrabă, trebuie să stabilim relația noastră cu Rusia pe o bază solidă de valori.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Dnă președintă, Grupul ECR recunoaște faptul că Rusia este un partener economic vital și o putere diplomatică globală, însă această poziție aduce cu sine și responsabilități. Prima responsabilitate de acest fel este respectarea integrității teritoriale a statelor vecine ca Ucraina și Georgia și abandonarea conceptului insultător de „vecinătate apropiată”.

Rusia trebuie, de asemenea, să întreprindă acțiuni concrete pentru apărarea drepturilor omului și a statului de drept, ținând cont de numărul crimelor nerezolvate comise asupra jurnaliștilor și activiștilor pentru drepturile omului. Premiul Saharov acordat grupului Memorial, dedicat apărării drepturilor omului, arată seriozitatea cu care noi, în acest Parlament, tratăm acest subiect.

Totodată, Rusia trebuie să coopereze în vederea prevenirii proliferării nucleare, în special în privința Iranului, și să nu vândă Iranului sistemul de rachete S300 pentru a-și arăta astfel solidaritatea cu Occidentul împotriva acestui regim periculos.

Nostalgia în creștere față de Uniunea Sovietică și Stalin este, de asemenea, foarte îngrijorătoare.

În cele din urmă, întrucât iarna se apropie, Rusiei nu i se mai poate permite încă odată să își folosească monopolul virtual al furnizării gazelor către Europa drept o armă diplomatică. Angajamentul UE privind diversificarea surselor și a aprovizionării conform unei politici externe comune privind securitatea energetică constituie, cu siguranță, un avantaj în cadrul negocierilor cu Rusia.

Vladimír Remek, în numele Grupului GUE/NGL. – (CS) Doamnelor și domnilor, nu îmi pot imagina că reprezentanții UE îndrumați de o rezoluție elaborată de Parlamentul European vor reuși să obțină un rezultat la Stockholm. Dacă delegația rusă are o recomandare similară, reuniunea la nivel înalt este sortită eșecului. Dorim ca negocierile să sprijine cooperarea dintre UE și Rusia? Desigur. Rusia este descrisă adesea în document drept un partener-cheie al UE. Cu toate acestea, aproape totul este exprimat mai degrabă în termeni de cereri și condiții, decât de propuneri. De exemplu, responsabilitatea pentru succesul conferinței privind schimbările climatice de la Copenhaga este pusă pe seama Rusiei. Totuși, Rusia a fost cea care a salvat protocolul de la

Kyoto, în timp ce SUA au refuzat ratificarea. Totodată, propunerile nerealiste adoptate în legătură cu Rusia includ și misiunea clarificării libertății presei. În mod evident, situația nu este ideală. În același timp, doamnelor și domnilor, în cazul Italiei, am hotărât în sesiunea plenară anterioară că aceasta constituie o problemă internă. Întâmplător, Italia este un stat membru al Uniunii Europene. Prin urmare, ce sperăm să obținem în Rusia? Dacă se presupune că Rusia este un partener important, să negociem cu ea pornind de la această premisă.

Fiorello Provera, în numele Grupului EFD. – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, mă voi abține de la votarea acestei moțiuni de rezoluție pentru că o găsesc oarecum contradictorie. În fapt, se recunoaște în textul rezoluției o îmbunătățire substanțială a cooperării economice dintre Rusia și Europa în ultimii 10 ani. Este recunoscut faptul că Rusia a consolidat relațiile în domeniile privind energia, comerțul, liberalizarea vizelor, controlul imigrației ilegale, lupta împotriva terorismului, schimbările climatice și politica externă, precum și în probleme precum armamentul nuclear iranian și procesul de conciliere din Caucaz și Orientul Mijlociu.

În timp ce solicităm toate aceste lucruri, în aceeași rezoluție criticăm foarte puternic situația internă a Rusiei. Există un sentiment general de aversiune și neîncredere față de Rusia, care nu constituie o bază sănătoasă pentru cooperarea pe care o solicităm. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să trecem cu vederea situația privind democrația și drepturile omului în această țară, dar cred că sprijinul și încrederea sunt mai necesare decât critica în acest moment, chiar pentru a îmbunătăți situația drepturilor omului în Rusia.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Referitor la tema relațiilor UE-Rusia, trebuie să menționez și ședința solemnă de astăzi.

S-au împlinit, într-adevăr, 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului care a pus capăt dictaturii comuniste sovietice. Poporul maghiar a fost printre cele mai mari victime ale acestei dictaturi. Trebuie să menționez însă două aspecte suplimentare. În primul rând, continuarea status quo-ului a fost posibilă decenii la rând pentru că și puterile occidentale au dorit să mențină această situație după cel de al doilea război mondial. În al doilea rând, Uniunea Sovietică nu s-a identificat nici măcar atunci cu poporul rus, care a suferit și el din cauza dictaturii comuniste. Rusia este, în mod cert, partenerul nostru economic și strategic deosebit de important.

Uniunea Europeană se pronunță împotriva încălcării drepturilor omului. Este o abordare foarte corectă. Cu toate acestea, deține oare dreptul moral de a o face după ce a obținut semnătura lui Václav Klaus pe Tratatul de la Lisabona prin permiterea aplicării în continuare a decretelor Beneš, prin urmare, acceptând drept consecință a acestora că anumite popoare au o vină colectivă?

La ultima ședință am discutat despre reuniunea la nivel înalt SUA-UE. Tendința generală a dezbaterii a fost următoarea: ce trebuie să facem pentru a fi acceptați ca partener deplin al Statelor Unite? Totuși, atitudinea pe care o simt acum aici este: ce condiții vom impune Rusiei pentru a o putea accepta ca partener de încredere? Cred trebuie să încercăm să stabilim o cooperare mult mai echilibrată cu acești doi parteneri, dacă îi considerăm astfel.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Dnă președintă, viitoarea reuniune la nivel înalt UE-Rusia va confirma importanța pe care o acordă Uniunea Europeană relațiilor cu Rusia. În acest context, aș dori să atrag atenția asupra a două probleme care sunt fundamentale din punctul de vedere al intereselor Rusiei și ale Uniunii Europene. Aceste probleme influențează și definesc, de fapt, aceste relații.

Mă refer la problemele cooperării în domeniile energiei și securității. Pentru ca Uniunea Europeană și Rusia să aibă o relație de succes, iar acesta este desigur și scopul nostru, trebuie să ne prezentăm punctul de vedere foarte clar. Partenerii noștri ruși fac acest lucru cu succes, fără ambiguitate, pentru că ambiguitatea creează neînțelegeri. Este important ca Uniunea Europeană să își construiască punctul său de vedere exact în acest mod.

Acordul la care au ajuns cele mai mari grupuri politice din Parlamentul European cu privire la o moțiune de rezoluție comună și într-adevăr foarte bună este un pas pe care îl apreciez foarte mult. Cu toate acestea, cred că ar putea fi și mai bună dacă am introduce un al treilea amendament care să sublinieze importanța cooperării dintre UE și Rusia în domeniul energiei, dar care să arate și bazele pe care ar trebui să se desfășoare această cooperare. Aceasta înseamnă că, mai ales într-o perioadă de criză economică și financiară, această cooperare ar trebui fundamentată pe menținerea la minimum a costurilor financiare, dar și că ar trebui specificate toate condițiile referitoare la furnizarea de energie.

Ultimul aspect privește securitatea. Aș dori să spun câteva cuvinte despre propunerea grupului meu politic, Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) de a organiza o dezbatere pe tema exercițiilor militare ruse-bieloruse care au afirmat nevoia de a respinge un atac potențial din partea Europei de Vest, de pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene și ale NATO. Am primit cu mare regret vestea că nu s-a găsit un loc pe ordinea de zi pentru această dezbatere și că nu va face subiectul unei discuții.

Knut Fleckenstein (S&D). – (DE) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, antevorbitorii mei au subliniat deja în mod clar multe puncte și probleme, cum ar fi situația drepturilor omului. Este important să clarificăm aceste puncte, pentru că numai atunci vom putea avea o dezbatere deschisă și sinceră. Dacă Rusia discută din nou în mod serios despre introducerea pedepsei capitale după modelul SUA, nu putem evita să ne exprimăm opinia noastră cu privire la acest subiect.

Doresc să fac două observații scurte. Prima se referă la aderarea Rusiei la OMC, iar rugămintea mea sinceră, adresată atât Consiliului cât și Comisiei, este de a oferi cât mai mult sprijin posibil în acest sens. Desigur, Rusia trebuie să își joace rolul său, însă ambele părți contăm pe realizarea acestui deziderat și ar fi bine pentru noi toți dacă evoluțiile în această privință vor avea o direcție pozitivă. Faptul că Rusia dorește să adere la OMC și nu doar să realizeze o uniune vamală cu Belarus și Kazahstan este un pas în direcția bună.

Cea de-al doua observație este reprezentată de rugămintea sinceră de a nu pierde din vedere dezvoltarea cooperării noastre în domeniile științei și cercetării, precum și în aria societății civile. Avem nevoie de un nou impuls pentru schimburi culturale și între tineri nu doar într-o singură direcție, după cum a afirmat dl Gahler, ci în ambele direcții. Fiecare tânăr care va lua parte la acest demers va ajunge la o înțelegere mai bună a celuilalt și va deveni mesagerul unui dezvoltări mai favorabile a relațiilor noastre. Sper că vom discuta mai mult despre aceste interese comune și că aceste aspecte vor dobândi, de asemenea, o importanță mai mare.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Dnă președintă, aș dori să menționez pe scurt trei probleme. Rusia ar face bine să înțeleagă că trebuie să se supună principiilor statului de drept. Este foarte dificil să ne imaginăm cum ar putea Rusia să se dezvolte ca economie sau ca societate înainte de a avea o justiție independentă. Este imposibil să ne imaginăm că firmele străine ar putea avea siguranța de a investi în această țară dacă nu există o justiție independentă.

În al doilea rând, aș dori să subliniez importanța de a convinge Rusia să adere la normele internaționale. În Consiliul European avem o problemă privind faptul că Rusia nu a ratificat încă Protocolul 14, care ar crește rapid eficiența Curții Europene a Drepturilor Omului. Noi, cei din regiunea Mării Baltice, mai dorim ca Rusia să adere la Convenția de la Espoo privind evaluarea impactului pe care îl au proiectele internaționale asupra mediului.

În al treilea rând, drepturile omului sunt importante în sine. Am fost foarte încurajată de declarația dnei Malmström referitoare la intenția actuală este de a pune în discuție în cadrul reuniunii la nivel înalt probleme privind drepturile omului. Vă rog să duceți mai departe rezultatele dialogului privind drepturile omului și, mai mult, să o faceți în mod public.

Jacek Olgiert Kurski (ECR). – (PL) Dnă președintă, reuniunea la nivel înalt UE-Rusia va avea loc peste o săptămână. Aș dori să vorbesc despre acest subiect într-o zi care are o importanță deosebită pentru țara mea, ziua în care Polonia și-a redobândit independența. Independența, nu doar a Poloniei, ci și a altor țări din regiune, a fost întotdeauna amenințată de imperialismul sovietic și apoi de cel rusesc.

Astăzi dorim să ne simțim în siguranță în structurile unei Europe a națiunilor libere și astfel, cu atât mai mult nu trebuie să scăpăm din vedere faptul că Rusia încearcă să își reconstruiască imperiul și că nu s-a împăcat niciodată cu pierderea aceluia imperiu. Acesta este motivul pentru care Rusia a atacat Georgia. De aceea poartă ceea ce se numește, după toate evidențele, politica de *Anschluss* față de Osetia de Sud și Abhazia, de aceea amenință Ucraina, de aceea se opune amplasării scutului antirachetă în Polonia și Republica Cehă și de aceea își folosește resursele energetice sub forma unui șantaj. Iată de ce este un fapt atât simbolic cât și sinistru acela că, exact înaintea reuniunii la nivel înalt UE-Rusia, țara care deține în prezent președinția Uniunii Europene și care va găzdui reuniunea – Suedia – și-a retras interdicția ecologică în ceea ce privește proiectul Nord Stream. Nord Stream nu are nicio semnificație economică, singurul său obiectiv fiind acela de a anula în practică principiul solidarității energetice care se dorea a fi unul dintre cele mai importante principii și idealuri ale Tratatului de la Lisabona.

Conform unei expresii populare în țara mea, aș dori să mă adresez vechilor țări ale UE: nu mergeți într-acolo! Nu faceți înțelegeri cu Rusia care sunt motivate politic împotriva noilor state membre, pentru că aceasta amenință să distrugă ideea unei Europe comune.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Dnă președintă, în Rusia libertatea presei există doar cu numele, nu și în practică. Jurnaliștii critici sunt intimidăți, persecutați și uciși. Rusia se află pe poziția 153 în clasamentul libertății presei în lume – cu alte cuvinte, libertatea presei în Rusia este acum mai redusă decât în Belarus, Sudan și Zimbabwe. Ar trebui răsplătit acest lucru? Însă nu se oprește aici. Avem problema furnizării gazelor către cetățenii europeni. Și în acest an ne confruntăm cu faptul că Rusia amenință cu întreruperea furnizării gazelor și sunt indicii că, în viitor, va trebui să ne pregătim pentru această posibilitate în fiecare iarnă. Și totuși, este corect să răsplătim Rusia pentru acest lucru?

Aș dori să le sugerez Consiliului și Comisiei că, în loc doar să le vorbească frumos rușilor, ar putea fi mai adecvat să vorbească deschis și să spună că acest fapt este pur și simplu inacceptabil. Ce intenționați de fapt să faceți în privința evoluțiilor negative ale relației dintre Rusia și UE? Sau doriți să lăsați pur și simplu lucrurile să continue în acest fel? Vreți, de fapt, să recompensați această evoluție negativă?

Nick Griffin (NI). – Dnă președintă, asistăm aici la o retorică infinită despre prietenie și cooperare între toate statele de sub soare, cu excepția Rusiei. China comite genocid în Tibet. Turcia neagă holocaustul său comis asupra armenilor. SUA distruge Irakul, iar acesta îi arată supunere. Cât despre Rusia, nu avem decât discursuri pompoase și ipocrite. Această fobie față de Rusia ostilă alimentează în mod rușinos tendința către un nou Război Rece a lobby-ului neoconservator american războinic.

Există, desigur, câteva diferențe locale între Rusia și vecinii săi, însă putem să nu fim de acord că reuniunea la nivel înalt de săptămâna viitoare ar trebui folosită pentru a încerca să construim punți și cooperare între jumătățile de est și de vest ale civilizației noastre? Din motive istorice și culturale, este o abordare mult mai practică și sigură decât să încercăm să creăm unitate cu Turcia, vechiul și eternul inamic al Europei.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Dnă președintă, relațiile cu Rusia sunt foarte importante: aceasta este un membru permanent al Consiliului de Securitate și o putere militară; cooperarea sa este necesară pentru a putea aborda provocarea nucleară a Iranului, problema Orientului Mijlociu, dezarmarea, schimbările climatice etc.

Mai mult, Rusia este un stat vecin al Europei și multe state membre ale UE au relații economice semnificative cu aceasta, precum și o dependență energetică care atinge niveluri ridicate. Este o țară cu care avem în fiecare an două reuniuni la nivel înalt ordinare (care oferă, desigur, o bună ocazie de evaluare a stadiului relației).

Acum suntem în curs de negociere a unui nou acord de parteneriat care ar putea spori cooperarea în cele patru așa-numite „spații comune”. În opinia mea, cel mai important dintre aceste spații este spațiul economic și energetic: avem nevoie de deschidere, de reguli clare, garanții pentru investiții, iar înainte de toate, Rusia are nevoie să adere la OMC.

Reuniunea la nivel înalt de săptămâna viitoare ar trebui să fie, așadar, o ocazie pentru a clarifica intențiile Rusiei cu privire la OMC și pentru a garanta că nu ia inițiative care sunt incompatibile cu aceasta. În plus, nu ar mai trebui permisă repetarea crizei furnizării gazelor din anii trecuți, iar noul acord trebuie să includă principiile Cartei Europene a Energiei care, așa cum s-a spus deja, este tratatul din care s-a retras, din păcate, Moscova.

Trebuie să continuăm să lucrăm și în ceea ce privește celelalte trei spații. Am menționat deja importanța Rusiei ca actor global.

Doamnelor și domnilor, putem face multe lucruri împreună cu Rusia dar, după cum s-a spus deja, există un aspect al relației pe care nu ar trebui să îl uităm, întrucât Rusia este o țară europeană și un stat vecin. Este vorba despre necesitatea respectării de către Rusia a drepturilor omului și obligațiilor pe care i le impune în acest sens statutul său de membru al Consiliului Europei.

Unul din eșecurile cele mai evidente ale politicii externe a UE este lipsa unei politici comune cu privire la Rusia. Cu instrumentele Tratatului de la Lisabona, va fi mai simplu să se creeze această politică comună, însă mai este nevoie ca noi, în calitate de state membre, să avem voința sinceră de a crea o astfel de politică unită și de a nu continua să acordăm prioritate canalelor bilaterale cu Moscova, acestea fiind, uneori, extrem de divergente unele față de celelalte.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Dnă președintă, dnă Ferrero-Waldner, dnă Malmström, nu îmi pot începe discursul fără a menționa că astăzi am aniversat în acest Parlament 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului.

A părut cumva că s-a acordat o importanță specială realizărilor acestor ani, faptului că Europa a devenit unită, datorită schimbărilor de acum 20 de ani, și că oarecum o singură țară nu a avut nicio contribuție, țară care, dacă e să fim sinceri, ar fi putut opri aceste schimbări dacă ar vrut; cu alte cuvinte, Uniunea Sovietică.

Spun acest lucru deoarece, în opinia mea, aceste schimbări au devenit posibile chiar din cauză că Occidentul a inițiat o politică de cooperare cu Uniunea Sovietică. Fără a face o paralelă între Uniunea Sovietică și Rusia de astăzi, aș dori să spun că ceea ce am auzit din partea dnei Ferrero-Waldner și a dnei Malmström este binevenit, deoarece continuă această politică a parteneriatului pragmatic cu Rusia, subliniind faptul că există probleme în care Uniunea Europeană nu poate reuși fără implicarea Rusiei.

Aș dori să subliniez, desigur, că suntem în mod evident îngrijorați de situația drepturilor omului și de alte probleme, cum ar fi faptul că, în conformitate cu evaluarea Amnesty International, situația evoluează în rău: alegerile locale au fost fraudate și sunt probleme cu modul în care funcționează organizațiile civile. În orice caz, trebuie să fim uniți în privința abordării noastre față de Rusia.

Aceasta este concluzia pe care trebuie să o tragem în raport cu ultimii ani. Aș mai dori să adaug că ceea ce lipsește din rezoluția pe care o propune Parlamentul nostru este Parteneriatul estic. Mi-aș dori să se acorde o atenție deosebită problemei Parteneriatului estic la viitoarea reuniune la nivel înalt pentru că acesta este singurul mod în care putem garanta succesul acestei noi politici a noastre.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Dnă președintă, Rusia merită să fie tratată cu seriozitate. Cred că dacă partenerii noștri de la Kremlin ar fi ascultat discursul dnei comisar, ar fi fost foarte surprinși de evaluarea dumneaei privind relațiile UE-Rusia.

Abordarea noastră la viitoarea reuniune la nivel înalt UE-Rusia este lipsită de curajul și sinceritatea necesare unei abordări serioase a problemelor fundamentale care se interpun astăzi între UE și Rusia. Dacă nu există sinceritate în interiorul UE, dacă la doar câteva zile după ratificarea finală a Tratatului de la Lisabona în Republica Cehă cuvintele despre solidaritatea energetică nu au niciun sens și se fac noi pași pentru construcția gazoductului nordic; dacă în relațiile noastre nu există o abordare serioasă a Cartei Energiei sau a Planului Sarkozy sau a recentelor manevre militare rusești de la granița estică a Poloniei, nu vom realiza nimic.

Aș ruga-o pe dna comisar să îmi spună un lucru și vă rog să fiți sinceră: pe care din elementele relației UE-Rusia le considerați a fi succesul dumneavoastră personal? Unde avem ocazia unui succes în această zonă? Fără sinceritate, nu vom construi nimic.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Dnă președintă, dnă comisar, războiul din Georgia, disputa gazelor și incapacitatea Uniunii Europene de a avea un acord privind o atitudine rezonabilă comună față de Rusia și-au lăsat amprenta.

Totodată, Rusia este fără îndoială un partener strategic important pentru Europa, dar nu doar în privința furnizării energiei. Vom vedea în curând dacă noul memorandum de prevenire a crizelor energetice și sistemul european de alertă timpurie valorează măcar cât hârtia pe care sunt scrise – cel puțin vom ști când va izbucni următoarea criză a gazelor. Problema este că dependența noastră de gazele rusești nu poate fi eliminată ușor și nici măcar proiectul Nabucco nu va face o diferență prea mare în situația de față. Ar fi naiv să credem că Teheranul nu va fi capabil să pună presiune asupra Europei.

Cred că Uniunea Europeană trebuie să urmeze o politică rațională și realistă față de Rusia. Trebuie să găsească echilibrul dintre interesele europene și cele rusești și, de asemenea, să manifeste respect față de sensibilitățile istorice ale Rusiei cu privire la probleme de natură geopolitică. Altfel, în curând va trebui să ne facem griji nu doar în legătură cu o eră glaciară bilaterală, ci și cu cetățenii Europei care vor îngheța din cauza disputei gazelor.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (LT) Susțin poziția dlui Zaleski, mai exact amendamentul 1, pentru că atrage serios atenția asupra a două probleme cruciale pentru Uniunea Europeană. În primul rând, nu aprobăm modul în care statul terț ignoră cu aroganță și respinge UE ca partenerul său egal și respectat în probleme de securitate externă a energiei, importante pentru Uniunea Europeană. În al doilea rând, nu aprobăm linia antieuropeană de separare pe care, desigur, statul terț o implementează prin proiectul gazoductului „Nord Stream”. Trebuie să ne opunem lobby-ului și, în același timp, divizării corupte a Europei și nu trebuie să tolerăm aroganța Rusiei față de noi, referindu-mă aici la Parlamentul European. Nu putem permite companiei Gazprom – principalul acționar al „Nord Stream” – să ignore complet rezoluția Parlamentului nostru privind amenințările pe care le constituie gazoductul la adresa mediului înconjurător.

Problema nu este doar starea ecologică tragică a Mării Baltice, ci și condiția morală a instituției noastre. Când am votat aici anul trecut, am solicitat să se efectueze o evaluare a impactului asupra mediului înconjurător, una care să fie independentă și care să nu fie cumpărată în avans, iar țărilor riverane la Marea Baltică să li se acorde garanții în eventualitatea unui dezastru. Gazprom nici măcar nu s-a deranjat să răspundă Europei. Este ca și cum ai scuipa în fața Parlamentului, iar noi nu îi putem răspunde spunând „Da, domnule, ne face o deosebită plăcere”. Trebuie să ne comportăm cu demnitate și onoare, fără a manipula sau bloca dezbaterile speciale inițiate în prezent de deputați europeni privind problemele vieții din Marea Baltică. Dacă, loviți de frică, suntem de acord cu asasinarea Mării Baltice și cu o nouă graniță maritimă Moscova-Berlin, cu nave rusești care protejează gazoductul, ne vom îngropa propriul viitor liber. Într-adevăr, în timp ce vorbim despre energie, ne vindem viitorul.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Dnă președintă, trebuie bineînțeles să tratăm Rusia cu seriozitate, după cum a spus dl Kowal, mai ales după semnarea Tratatului de la Lisabona în legătură cu care este interesant că președintele care a refuzat îndelung să semneze tratatul, Václav Klaus, a avut o atitudine deosebit de lipsită de critică față de Rusia. Luarea Rusiei în serios înseamnă dezvoltarea unei relații rezonabile și a unei relații economice pragmatice cu Rusia, dar nu înseamnă că nu ar trebui să fim critici în legătură cu evenimentele politice din Rusia, mai ales cu privire la problemele legate de drepturile omului.

Am aflat cu mare regret ce s-a întâmplat la ultimele alegeri, că în mod evident lucrurile nu au fost chiar așa cum ar fi trebuit să fie. Suntem, desigur, deosebit de îngrijorați în privința atacurilor comise asupra apărătorilor drepturilor omului. Nu doresc să acuz guvernul rus de aceste atacuri. Ceea ce doresc și ceea ce solicităm în această rezoluție, care este una foarte echilibrată, este ca Rusia să ia în serios protecția acestor apărători ai drepturilor omului. Acest lucru nu se întâmplă, cel puțin nu într-o măsură suficientă. În acest sens, ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra președintelui Medvedev decât asupra prim-ministrului Putin. Diferențele ar putea să nu fie foarte mari, dar dacă este ceva care a adoptat o atitudine rezonabil de modernă și pozitivă, acela este, desigur, președintele Medvedev și ar trebui să îl sprijinim și să îi întărim poziția în această chestiune.

Cu privire la problema energiei: și aici trebuie să cultivăm o relație foarte calmă și rezonabilă. Nu am nimic împotriva proiectelor Nord Stream sau South Stream, însă nu doresc să depindem de nimeni, de nicio țară pentru aprovizionarea cu gaze. Prin urmare, susțin foarte mult gazoductul Nabucco. Multiplicitatea, diversificarea – acesta este factorul crucial în conectarea aprovizionării cu gaze, indiferent dacă se realizează printr-un gazoduct diferit, cum este Nabucco, sau prin porturile de GNL. Și aceasta nu din cauză că țara în discuție este Rusia, ci pentru că Europa nu ar trebui să depindă de nimeni.

Dacă aducem acum Ucraina în discuție, aș dori să văd că politicienii ucraineni își asumă deplina responsabilitate și fac investițiile care au fost agreate cu Europa. Știu că Rusia profită adeseori de situație, dar dacă Ucraina își va îndeplini promisiunile, atunci Rusia nu va mai putea profita de situație pentru că investițiile în cauză vor fi fost realizate în Ucraina.

Elena Băsescu (PPE). - Doresc să îi felicit pe autorii rezoluției pentru armonizarea punctelor de vedere ale grupurilor politice. Summitul de la Stockholm este o ocazie bună pentru a demonstra statelor noastre că putem să fim uniți. Deși vorbim 23 de limbi, ne putem exprima printr-o singură voce atunci când vine vorba de apărarea intereselor economice, politice și energetice.

Uniunea Europeană trebuie să acorde o atenție deosebită securității energetice, atât prin asigurarea livrării constante din Rusia, cât și prin dezvoltarea unor proiecte alternative cum este Nabucco și conducta petrolieră paneuropeană Constanța - Trieste.

Pentru noi, românii, securitatea energetică înseamnă securitatea în zona Mării Negre. Politica energetică europeană poate fi afectată de conflictele înghețate din această zonă.

Este necesară, totodată, schimbarea mentalității sferelor de influență cu cea a sferelor de încredere. Rusia trebuie să coopereze cu Uniunea Europeană în această zonă de maxim interes. De securitatea energetică depinde totodată evoluția unor proiecte de vital interes pentru dezvoltarea Uniunii Europene

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Dnă președintă, avem mare nevoie să stabilim un parteneriat nou și cooperare între UE și Rusia. Totuși, acest lucru este împiedicat astăzi de o dezbatere istorică între mai multe state membre ale UE și Rusia. Relațiile dintre Uniunea Europeană și Rusia nu pot fi ținute pe loc de aceste dezbateri istorice.

Ne aflăm într-o dependență reciprocă în sectorul energetic, după cum a menționat și Hannes Swoboda. În sectorul energetic, încheierea unui acord între Uniunea Europeană și Rusia ar fi un progres important după

retragerea din Carta energiei. De asemenea, ar fi important și pentru instituirea unei linii de comunicare directe în materie de energie, astfel încât statele membre ale UE din Europa Centrală să nu sufere consecințele indirecte ale disputelor dintre Rusia și Ucraina.

În final, suntem pe deplin îndreptățiți să condamnăm încălcarea statului de drept și a drepturilor omului în Rusia. Totuși, trebuie să ne îndreptăm atenția și asupra încălcării unor drepturi precum refuzul cetățeniei pentru 400 000 de ruși care trăiesc în Letonia, fapt care semnalează că Uniunea Europeană mai are încă multe de făcut în propria curte.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Susțin abordarea dnei Malmström și dnei Ferrero-Waldner. Cu o astfel de agendă, cred că dialogul dintre Rusia și Uniunea Europeană se va dovedi avantajos pentru ambele părți.

Astăzi, aici a fost o zi solemnă pentru noi: am comemorat căderea Zidului Berlinului. Totuși, ceea ce am omis să ne amintim este că, în același timp, un alt zid important s-a prăbușit în Rusia și că procesul de tranziție, aflat încă în desfășurare, a început. Astăzi, Rusia este o țară mai bună decât era înainte de căderea Zidului Berlinului și trebuie să ne amintim uneori acest lucru. Uneori ar trebui să acordăm Rusiei, partenerul nostru important, credit pentru aceasta și să nu ne lăsăm purtați doar de emoțiile provocate de propria istorie.

Avem nevoie de Rusia ca partener global în politica mondială și ca partener în relațiile dintre Uniunea Europeană și Rusia. Totuși, aceasta nu înseamnă, așa cum au sugerat alți deputați, că ne abandonăm valorile fundamentale. Nu am timp pentru astfel de discuții.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Dnă președintă, aș dori, înainte de toate, să mă adresez dnei Ferrero-Waldner. Poate că nu ați fost prezentă în această după-amiază la discursul președintelui Havel. Ca și dna Ojula și dl Schulz, aș dori să fac referire la declarația președintelui Havel privind obligația Uniunii Europene de a răspândi democrația și respectul pentru drepturile omului.

Și dna Malmström s-a referit la aceasta, motiv pentru care îi mulțumesc. Ați vorbit de parcă Uniunea Europeană s-ar pregăti de o reuniune la nivel înalt cu Elveția. Ați vorbit despre comerț, despre afaceri, despre pachetul climatic, dar ați uitat complet de problemele importante, ceea ce este probabil cel mai important pentru Uniunea Europeană. Dorința mea pentru dumneavoastră, pentru noi și, mai presus de toate, pentru cetățenii Federației Ruse este ca UE să prezinte mai des poziția exprimată astăzi de dna Malmström decât cea pe care ați prezentat-o dumneavoastră.

Andrew Henry William Brons (NI). – Dnă președintă, înainte de a critica Rusia pentru abuzurile privind drepturile omului, ar trebui să ne uităm la abuzuri similare chiar în interiorul Uniunii Europene: țări în care partidele de opoziție sunt atacate fizic, ca Ungaria, sau atacate de miliția partidului de guvernământ, chiar și în cazul Regatului Unit, sau țări care închid oameni pentru proteste pașnice sau interzic partide politice, cum este cazul Belgiei.

Trebuie să întreținem relațiile cu Rusia pe baza intereselor propriilor noastre statelor membre și nu pe fondul reacțiilor ipocrite.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dnă președintă, vă mulțumesc pentru dezbateră foarte constructivă. Cred că cei mai mulți dintre noi sunt de acord că Rusia este un partener strategic pentru UE și că relațiile noastre cu această țară sunt importante. Trebuie să avem un parteneriat bazat pe respect reciproc, pe respect față de angajamentele noastre comune și față de valorile pe care le susține Uniunea Europeană când vine vorba de drepturile omului, democrație și statul de drept.

În această privință, trebuie să fim foarte clari și cred că cei care m-au criticat, de exemplu dna Rosbach, probabil că nu au ascultat discursul meu introductiv, pentru că atunci am spus foarte clar că suntem îngrijorați cu privire la evenimentele privind drepturile omului în Rusia. Rusia este un vecin important. Avem, desigur, multe probleme nerezolvate și poate că niciunul dintre noi nu crede că vom rezolva toate aceste probleme la reuniunea la nivel înalt de la Stockholm. Totuși, este o ocazie prețioasă de a ne întâlni și de a discuta.

Avem probleme comune în care vom reuși poate să ne apropiem mai mult de o soluție. Este vorba despre Orientul Mijlociu și a Afganistanul și, desigur, în acest moment, reuniunea la nivel înalt privind schimbările climatice de la Copenhaga este foarte relevantă. Apoi, mai sunt criza financiară și economică și angajamentele noastre comune în această privință, precum și relațiile noastre privind energia, aderarea la OMC și diverse probleme legate de politica externă și de securitate. Trebuie să cooperăm în privința soluționării conflictelor în spațiul nostru comun. Este vorba de identificarea aspectelor specifice în care ambele părți vor beneficia de pe urma cooperării. Trebuie să facem acest lucru într-o manieră corectă și plină de respect, fără a ne abandona valorile.

Sper că reuniunea la nivel înalt va ajuta, de asemenea, la consolidarea parteneriatului nostru strategic și va deschide calea cooperării constructive între noi. Acesta ar fi un lucru pozitiv. Am citit rezoluția la care ați făcut referire mulți dintre dumneavoastră și pe care înțeleg că o veți vota mâine. Cred că este o rezoluție extrem de bună și mai cred, de asemenea, că este excelent faptul că există, în ansamblu, un nivel ridicat de consens în Comisie, precum și în Consiliu și în Parlamentul European cu privire la aceste probleme.

Așa cum au afirmat mulți dintre dumneavoastră, trebuie să vorbim cu o singură voce atunci când discutăm cu Rusia. Dacă există acord între noi și dacă avem un dialog clar și constructiv, atunci va fi bine pentru Rusia, va fi bine pentru UE și va fi bine pentru multe aspecte pertinente aflate în arena europeană și globală.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – Dnă președintă, Rusia este pe de o parte un partener strategic, dar și un vecin, iar ca vecin, este mai complicat. Cu toate acestea, mai ales într-o perioadă de nesiguranță economică, cred că este cu atât mai important să garantăm că relația dintre Europa și Rusia funcționează cât mai eficient posibil pentru a oferi securitate, stabilitate și prosperitate cetățenilor noștri și cetățenilor Rusiei. Prin urmare, trebuie să ne intensificăm eforturile pentru a găsi o bază comună referitor la aspectele în care avem opinii diferite – de exemplu, în aspecte privind drepturile omului sau în cele privind vecinătatea comună – dar și pentru a menține deschisă posibilitatea dialogului și a dezbaterii care să respecte atât diferențele dintre noi, cât și angajamentele noastre comune. Aceasta este linia generală, dacă pot spune așa.

Acum permiteți-mi să spun câteva lucruri punctuale. Aderarea Rusiei la OMC este și rămâne un obiectiv-cheie pentru noi. Spunând aceasta, este timpul să rezolvăm câteva probleme care rămân nesoluționate în această relație comercială. Unele dintre acestea, cum este cazul taxelor de survolare a spațiului aerian transnistrean, sunt pe agenda noastră de mulți ani. Au fost întotdeauna menționate la numeroasele reuniuni la nivel înalt la care am luat parte. Altele, cum este decretul propus privind limitarea transportului rutier al containerelor, sunt mai recente, iar eu personal, alături de toate serviciile Comisiei – ridicăm aceste probleme ori de câte ori discutăm cu Rusia. Într-adevăr, tocmai am avut un consiliu permanent pentru parteneriat dar putem, desigur, să o facem din nou.

Cel de al doilea punct pe care doresc să îl menționez este energia. Uniunea Europeană și Rusia sunt, după cum am spus, parteneri importanți și în domeniul energiei. Relația se caracterizează prin interdependență, care oferă ambelor părți o motivație puternică pentru a ne poziționa relațiile privind energia pe o bază atât previzibilă, cât și concretă. Asigurarea unei furnizări nestingerite și neîntrerupte de energie către Uniunea Europeană, prevenind și depășind astfel situațiile de urgență, este, prin urmare, de cea mai mare importanță. Iată ceea ce dorim să realizăm, de exemplu, cu mecanismul de alertă timpurie la care lucrăm și unde este importantă să lucrăm împreună cu Ministerul Energiei din Federația Rusă. Am discutat despre acest subiect și eu sper că vom putea merge mai departe.

În privința Ucrainei și mai ales a tranzitului gazelor, noi, cei din Comisie, am lucrat împreună cu autoritățile ucrainene, dar și cu instituțiile financiare internaționale, la un pachet de împrumut care ar viza atât dificultățile de plată pentru depozitarea gazelor din Rusia, cât și reforma și modernizarea sectorului gazelor din Ucraina.

La sfârșitul lunii iulie a fost obținut acord, pregătind astfel calea pentru asistența financiară din partea instituțiilor financiare internaționale pe baza aplicării anumitor condiții. Sperăm că va funcționa cu adevărat și mai trebuie să ne asigurăm că există o bază legală foarte clară și transparentă pentru relația din domeniul energiei. Acesta este obiectivul nostru, în special în noul nostru acord.

În privința drepturilor omului, eu am vorbit despre drepturile omului. Noi am vorbit despre drepturile omului de fiecare dată când am participat la reuniunile la nivel înalt. Aș dori să spun câteva cuvinte despre pedeapsa capitală, pentru că este, desigur, inacceptabilă pentru noi, conform comunității noastre de valori. Într-adevăr, în acest moment, Curtea constituțională din Rusia dezbate acest subiect, dar ni s-a spus că sunt indicii că decizia Curții va face referire la faptul că Rusia este obligată prin semnarea Protocolului 6 al Convenției Europene a Drepturilor Omului și, prin urmare, cel mai probabil nu va aplica pedeapsa capitală. Să sperăm că acest lucru va fi adevărat.

După cum am menționat mai înainte, Rusia însăși, în calitate de membru al ONU, al OSCE și al Consiliului Europei, și-a asumat angajamente foarte importante privind drepturile omului. Ele sunt permanent discutate cu ocazia consultărilor UE-Rusia privind drepturile omului. Întrucât acestea tocmai au avut loc recent la Stockholm, pe 5 noiembrie, nu am mai intrat în detalii, însă toți cei avizați știu despre ce este vorba.

Ultimul meu punct este într-adevăr unul pozitiv: cooperarea dintre tineri în știință și tehnologie. Da, așa cum a afirmat și dl Fleckenstein, stimularea schimburilor și a cooperării între tinerii din Uniunea Europeană și din Rusia este o preocupare esențială pentru noi și, în acest scop, punem la dispoziție programele noastre.

Acestea s-au dovedit benefice chiar în cadrul Uniunii Europene, de exemplu TEMPUS și Erasmus Mundus, iar aceasta este, de asemenea, o cale pe care ar trebui să o explorăm în continuare.

Și în acest context, lansăm negocierile în vederea asocierii Rusiei la Programul-cadru al Comunității Europene pentru cercetare și dezvoltare tehnologică. De asemenea, acesta este un domeniu cu un potențial economic enorm.

Cred în continuare că obiectivul relației noastre este enorm. Sunt multe de discutat și nu suntem întotdeauna de acord cu Rusia, însă putem dezbate oricând pe marginea oricărui subiect și exact asta este ceea ce facem.

Președinta. – Am primit șase propuneri de rezoluție⁽²⁾ depuse în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterile au fost închise.

Votul va avea loc mâine, joi, 12 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), în scris. – Europa intră în iarnă sub amenințarea unei crize a gazelor similară cu cea de la începutul acestui an, când dependența de gazul rusesc a fost mai evidentă decât niciodată. Scenariul iernii trecute riscă să se repete și anul acesta, după cum a atras atenția prim-ministrul Putin recent, tot pe fondul unor neînțelegeri cu Ucraina. În aceste condiții alternativa la gazul rusesc, proiectul Nabucco, devine o necesitate. Livrările de gaz către Europa nu pot depinde de conflictele ruso-ucrainene. Devine imperios ca toate structurile Uniunii să își facă din Nabucco o prioritate, așa cum a decis, de altfel, și Consiliul European din martie. UE trebuie să vorbească pe o singură voce în ce privește proiectul Nabucco. Este în interesul Rusiei să aibă acces la gazul caspic, iar atitudinea determinată și unitară a Europei ar aduce Rusia la aceeași masă. Nu avem de a face cu o competiție a proiectelor, nu vorbim despre Northstream versus Southstream. Vorbim despre interesul comun de a asigura o sursă alternativă de gaz. Și, nu în ultimul rând, instituțiile europene trebuie să facă un apel ferm la Rusia și Ucraina pentru a nu lăsa ca orgolii dictate de interese geopolitice sau electorale să afecteze securitatea populației și economiile Uniunii.

András Gyürk (PPE), în scris. – (HU) Renegocierea Acordului de parteneriat și cooperare UE-Rusia oferă o ocazie bună pentru ca ambele părți să revizuiască elementele care definesc cel mai clar relațiile lor. Ca urmare a evenimentelor din ultimii câțiva ani, nu este nicio coincidență că agenda pentru negocieri reflectă rolul crescut al schimburilor în domeniul energiei. Conform presei, nu putem fi siguri că în acest an vom scăpa de criza gazelor, care devine o regulă. Directiva UE privind aprovizionarea cu gaze, care nu a fost încă adoptată, nu va avea nicio valoare, din păcate, dacă statele membre ale UE se vor trezi din nou cu robinetele închise. Acesta este motivul pentru care UE trebuie să facă tot posibilul ca principiile de bază ale Cartei energiei, încă neratificată de Rusia, să devină parte integrantă a noului acord de cooperare. În prezent, atât problema tranzitului energiei, cât și accesibilitatea pieței sunt pline de contradicții. Într-adevăr, cât timp Rusia, profitând de deschiderea pieței, va continua să fie implicată ca investitor în majoritatea statelor membre ale UE, ea își va închide în mod constant propria piață pentru companiile occidentale. Carta energiei poate rezolva această contradicție. Înregistrarea în scris a principiilor pieței poate oferi o bază bună și în cadrul negocierii viitoarelor contracte de aprovizionare cu gaze pe termen lung. Dacă nu vor reuși să stabilească relații transparente, probabil că va continua și în viitor să provoace statele membre ale UE unul împotriva celuilalt, atâta timp cât acestea vor continua să plătească tarife diferite pentru aprovizionarea cu gaze.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), în scris. – Dnă președintă, în Rusia de astăzi asistăm la hărțuirea societății civile de către autorități. Organizații al căror singur rol este de a ajuta la protejarea libertăților civile de bază și a drepturilor omului sunt evacuate prin avize de evacuare, refuzul permiselor administrative și, în unele locuri din Rusia, prin omorârea membrilor acestora.

Chiar în această săptămână, am citit rapoarte care informau că centrul Pentru Drepturile Omului și Grupul Helsinki de la Moscova, cea mai veche organizație de drepturile omului din Rusia, vor fi expulzate din sediile lor.

Întrucât noi, Parlamentul European, urmează să înmănăm Premiul Saharov din acest an Fundației „Memorial”, inclusiv unuia dintre fondatorii Grupului Helsinki de la Moscova, dna Ludmila Mihailovna Alexeieva, trebuie să subliniem faptul că acest Parlament, această Uniune înseamnă mai mult decât afaceri și cum putem obține

(2) A se vedea procesul-verbal

gaze la cel mai mic preț posibil. Noi suntem o uniune de valori, incluzând libertățile civile, democrația, drepturile omului și demnitatea umană. Săptămâna viitoare, la reuniunea la nivel înalt, liderii noștri europeni trebuie să discute despre mai mult decât gaze ducte și comerț liber. Nu este momentul să lăsăm candela societății civile rusești să se stingă. Vă mulțumesc.

Krzysztof Lisek (PPE), în scris. – (PL) Este foarte important pentru noi să avem relații bune și un parteneriat bun cu Rusia. Totodată, se fac eforturi pentru dezvoltarea Parteneriatului estic cu scopul de a însufleți relațiile UE cu Belarus, Ucraina, Moldova, Georgia, Azerbaidjan și Armenia. În pofida numeroaselor declarații făcute de Uniunea Europeană și Polonia despre cooperarea cu Federația Rusă, preocuparea mea se datorează faptului că în septembrie, mii de soldați ruși au luat parte la exercițiile militare denumite „Vest 2009”, desfășurate în Belarus. Obiectivul acestor exerciții a fost cel de a reprimă o revoltă fictivă a minorității etnice poloneze. Desfășurarea exercițiilor militare comune ruso-bieloruse pornind de la premisa că agresorul este unul din statele membre ale Uniunii Europene este extrem de supărătoare. Mai mult, mă surprinde că nu a existat nicio reacție în acest sens din partea Comisiei Europene sau a Înalțului Reprezentant pentru politică externă și de securitate comună. Sper că acest subiect va fi ridicat cu ocazia apropiatei reuniuni la nivel înalt Uniunea Europeană-Rusia, care va avea loc la Stockholm la 18 noiembrie.

17. Aplicarea Directivei serviciilor (dezbatere)

Președinta. – Următorul punct este dezbaterea privind

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Consiliului privind punerea în aplicare a Directivei 2006/123/CE, de Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Bușoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides și Matteo Salvini, în numele Comisiei IMCO (O0107/2009 – B70216/2009), și--

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei privind punerea în aplicare a Directivei 2006/123/CE, de Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Bușoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides și Matteo Salvini, în numele Comisiei IMCO (O0114/2009 – B70219/2009).

Malcolm Harbour, autor. – Dnă președintă, este un privilegiu pentru mine să pot face prima intervenție în Parlament de la alegerea mea ca președinte al Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor și să prezint această întrebare în numele tuturor grupurilor politice din comisie și al coordonatorilor. Sunt foarte încântat că mulți membri noi ai comisiei se află aici în această seară pentru a mă susține și pentru a contribui la dezbatere.

Nu cred că acest Parlament are nevoie să i se reamintească importanța Directivei privind serviciile. Prin dezlănțuirea puterii pieței unice într-un sector care cuprinde probabil 70 % din economia europeană, locurile de muncă astfel create și efectul dinamic al acestora sunt foarte necesare în acest moment, în condițiile de stagnare cu care ne confruntăm.

Această directivă este foarte amplă. Are multe elemente noi. Este complicată în multe privințe. A solicitat multă atenție. Transpunerea sa, în mod consistent și deplin, este absolut vitală pentru funcționarea sa eficientă. În centrul acestei directive se află prevederea conform căreia statele membre vor elimina barierele din calea afacerilor și în special măsurile din propria legislație națională care discriminează companiile de servicii care doresc să facă afaceri. Credeți-mă, există literalmente sute de propuneri legislative sau părți de legislație în diferite țări, care au trebuit modificate ca urmare a acestei propuneri. În cazul în care nu se vor mobiliza toți colegii și toate statele să facă acest lucru, discriminarea va continua. Acest lucru trebuie realizat cu consecvență. Altfel, acele bariere vor continua să rămână.

De aceea, aș dori înainte de toate să mulțumesc în special Comisiei pentru rolul principal pe care l-a jucat în gestionarea și coordonarea între statele membre a întregului proces de aplicare și transpunere a acestei legislații. Aș mai dori să-i mulțumesc Consiliului și, desigur, Consiliilor succesive - întrucât această propunere a fost aprobată în anul 2006 - care au condus procesul pe care l-am văzut de fapt la reuniunile la nivel înalt în cadrul cărora se cerea transpunerea coerentă a acestei directive.

Aș dori să îi spun mai ales dnei Cecilia Malmström, ministrul prezent astăzi aici, cât de impresionată a fost comisia de muncă depusă de Suedia cu ocazia unei misiuni pe care am întreprins-o în această țară în luna septembrie. Consider că ei reprezintă un exemplu de urmat pentru mulți alți oameni și în special prin meticulozitatea cu care se asigură că autoritățile publice din Suedia, de la toate nivelurile, își înțeleg obligațiile

are le revin prin dreptul european, pentru a putea autoriza companiile de servicii care provin din alte zone ale Uniunii Europene.

Întrebarea noastră din această seară se referă cu precădere la ceea ce noi înțelegem a fi cele mai importante elemente care trebuie puse în practică cât mai curând cu putință. Statelor membre li s-a cerut să treacă prin procesul de examinare a legislației lor pentru a găsi, cum spuneam, acele elemente discriminatorii. Însă transpunerea din data de 28 decembrie nu este decât începutul procesului de eliminare a obstacolelor, deoarece fiecare țară urmează să vină cu o listă de propuneri care discriminează alte țări și care, cred ei, se justifică prin servirea interesului public. Acel proces de evaluare reciprocă – care este complet inedit – solicită autorităților altor state membre să-și evalueze între ele propunerile discriminatorii ale fiecăreia. Aceasta va reprezenta partea vitală care începe și o vom urmări cu deosebit interes. Am dori să auzim în această seară cum își propune Comisia să abordeze acest proces. Am mai dori să aflăm de la Consiliu ce sprijin va oferi acesta. De asemenea, am dori să primim o asigurare că acesta nu va fi un proces desfășurat în spatele ușilor închise, deoarece consumatorii și firmele, precum și alte grupuri de interese vor dori să știe cum va decurge acest proces. Vrem să vedem acea listă. Vrem să vedem lista de reglementări și statute interne pe care doresc să le păstreze statele membre.

În al doilea rând, este vorba de informația și accesul la proceduri prin tehnologia electronică. Înființarea ghișeelor unice pentru firme este o propunere revoluționară, din nou, în orice directivă europeană. Statelor membre li se solicită să pună la dispoziție acele informații și accesul la proceduri necesar firmelor pentru a le permite să desfășoare operațiuni comerciale prin acele sisteme. Este vital să avem o instalare deplină și completă a sistemelor.

Iată care este întrebarea noastră din această seară. Așteptăm cu nerăbdare ca dna Ferrero Waldner – deși poate nu destul de familiarizată cu acest subiect – să ne ofere câteva răspunsuri cuprinzătoare. Vă rog să transmiteți cele mai bune urări lui Charlie McCreevy din partea tuturor.

Cred că este important să înțelegem totuși perspectiva comisiei mele. Pentru noi, acesta este și începutul unui proces care se va desfășura de-a lungul următorilor cinci ani și care constă în monitorizarea și susținerea interesului politic și a presiunii asupra tuturor statelor membre pentru a finaliza această directivă. Trebuie să îi spun Ceciliei Malmström că a fost cel puțin dezamăgitor să constatăm din raport că un Consiliu Competitivitate a discutat în luna septembrie o notă a Comisiei conform căreia, s-ar părea, în unele state membre angajamentul politic în vederea aplicării depline și prompte nu a fost transpus în acțiuni concrete. Acest lucru nu este suficient. Vrem beneficiile și le vrem acum.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dnă președintă, aș dori să le mulțumesc dlui Harbour și Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorului pentru aducerea în discuție a acestei probleme importante. După cum a spus dl Harbour, libera circulație a serviciilor este unul din fundamentele pieței interne. Ea reprezintă 60-70 % din economia și piața muncii din UE și este în creștere. Aceasta va juca un rol foarte important în creșterea economică a UE dar, așa cum a fost deja subliniat, libera circulație a serviciilor nu a funcționat așa cum ar fi trebuit. Mai sunt încă multe de făcut pentru eliminarea barierelor din calea comerțului și pentru facilitarea comerțului cu servicii și este excelent că avem acum Directiva privind serviciile, care urmează a fi transpusă până la 28 decembrie.

În ultimă instanță, Comisia are responsabilitatea de a se asigura că statele membre fac ceea ce trebuie să facă și sunt sigură că se va discuta în Comisie despre acest lucru, dar aș dori totuși să spun câteva cuvinte în numele Președinției, pe marginea întrebării care mi-a fost adresată de către comisie. Primul lucru pe care aș dori să îl spun se referă la examinarea legislației și despre cum a contribuit aceasta la aplicarea legislației. Scopul său este de a identifica și de a elimina barierele din calea liberei stabiliri și a liberei circulații a serviciilor. Cerințele privind furnizarea serviciilor pe care le menține statele membre trebuie să fie în conformitate cu cerințele de nediscriminare, necesitate și proporționalitate.

Aceasta este o sarcină enormă, dar când va fi încheiată, sectorul serviciilor va beneficia de o reducere a poverii administrative pentru companiile care prestează servicii. Raportul final pentru Comisie cu privire la această problemă ar trebui să fie gata la 28 decembrie.

Punctele naționale de contact trebuie să adune informații referitoare la drepturile și obligațiile din sectorul serviciilor pentru prestatorii și beneficiarii de servicii. Acestea trebuie să ofere prestatorilor de servicii posibilitatea de a solicita autorizația on-line și de a comunica cu organismul de autorizare. Bineînțeles, acest lucru este destul de dificil de organizat de către statele membre. Are la bază ideea deținerii unui sistem mai modern, cu un nivel ridicat de e-guvernare. Săptămâna viitoare, Președinția suedeză va avea o reuniune ministerială la Malmö, chiar pe tema e-guvernare. La această reuniune, statele membre vor primi sprijin din

partea Comisiei și se vor organiza numeroase seminarii care să ne permită să învățăm unii de la ceilalți, astfel încât principala prioritate să fie facilitarea de utilizare a sistemului.

Un alt aspect important este limba folosită pe portalurile web și opțiunea de a putea folosi acest serviciu într-o altă limbă decât în limbile proprii statelor membre. Această cerință nu este prevăzută în directivă, dar sperăm că majoritatea statelor membre vor avea informații în mai multe limbi la punctele de contact. Aceasta va oferi prestatorilor de servicii o mai bună ocazie de a compara diferite piețe și de a obține perspectiva necesară pentru a-și extinde operațiunile.

Comisia pentru piața internă și protecția consumatorului întreabă dacă statele membre vor putea să aplice directiva la timp, iar eu sper că o vor putea face. Comisia va trebui să răspundă la această întrebare, dar, de fapt, în cadrul Consiliului Competitivitate, toate statele membre au declarat că vor fi gata la timp. Sprijinul politic este, desigur, foarte important.

Atunci, care sunt cele mai mari provocări? În ansamblu, directiva este, cu siguranță, extrem de cuprinzătoare și solicită statelor membre să ia câteva măsuri nu doar în materie de legislație, ci și diferite măsuri menite să faciliteze cooperarea. Aceste structuri pe care sperăm să le instituim vor face guvernarea mai eficientă și mai actuală. Cu toate acestea, este nevoie de timp pentru a pune în practică aceste lucruri. Examinarea legislației în acest domeniu vast și găsirea unor soluții legislative nu pot fi realizate peste noapte. Autoritățile vor trebui instruite cu privire la noile sarcini, iar aceasta va necesita resurse.

Așadar, răspunsul la întrebarea care sunt cele mai mari provocări este, desigur, înființarea ghișeelelor unice și asigurarea funcționalității lor. În sfârșit, Parlamentul întreabă cum au fost implicate părțile interesate. Aceasta este o întrebare importantă, pentru că, desigur, o parte fundamentală a procesului constă în implicarea diferitelor organizații interesate în obținerea unei înțelegeri a Directivei privind serviciile, comunicarea avantajelor către cetățeni și companii, precum și aflarea opiniilor și a nevoilor acestora.

Acest dialog a fost un element-cheie. Multe părți interesate erau deja implicate în grupuri de referință pe parcursul negocierilor și, în multe situații, aceste rețele continuă să existe. În multe țări a existat o consultare largă a societății cu privire la propunerile de punere în aplicare cu scopul de a se obține informații și opinii diverse.

În final, dnă președintă, aș dori să-i mulțumesc Parlamentului pentru interesul arătat în procesul de punere în aplicare a Directivei privind serviciile. Având în vedere rolul important pe care l-a avut Parlamentul European în obținerea unui acord, este bine că rămâneți interesați și că verificați și vă asigurați că facem ceea ce trebuie în statele membre. Suntem de acord că este extrem de important ca directiva să fie aplicată într-un mod prompt și corect și mai ales acum, în timpul crizei economice, Directiva privind serviciile va fi un instrument important de ieșire din criză și ne va permite din nou, să ne concentrăm pe creșterea economică și, sperăm, pe crearea de locuri de muncă.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – Dnă președintă, aș dori să-i mulțumesc Parlamentului European, mai ales în numele colegului meu, Charlie McCreevy, pentru adresarea acestei întrebări cu solicitare de răspuns oral la momentul oportun, întrebare legată de stadiul aplicării Directivei privind serviciile.

Au mai rămas mai puțin de două luni până la expirarea termenului de aplicare și este un moment potrivit să privim în urmă la munca depusă și să luăm cunoștință de stadiul în care ne aflăm astăzi.

Directiva privind serviciile este una dintre cele mai importante inițiative adoptate în ultimii ani. Are un potențial deosebit în ceea ce privește eliminarea barierelor din comerțul de pe piața internă și modernizarea administrațiilor publice, iar aplicarea adecvată a acesteia este cu atât mai necesară în contextul economic actual. Noi știm acest lucru foarte bine, iar Parlamentul European, dar mai ales Comisia sa pentru piața internă și protecția consumatorului nu doar că au avut doar un rol-cheie în a face posibilă adoptarea acesteia, dar și Comisia Europeană a apreciat în mod special interesul pe care l-ați arătat permanent față de monitorizarea activității desfășurate de statele membre pentru aplicarea acestei directive.

În ceea ce ne privește, Comisia și-a respectat angajamentul de a facilita procesul de punere în aplicare. Acest lucru a fost deja amintit. Noi am luat în serios solicitările de asistență tehnică din partea statelor membre și am depus eforturi și resurse fără precedent pentru a le susține munca. Au fost organizate peste 80 de întâlniri bilaterale cu toate statele membre, iar grupuri de experți s-au reunit la Bruxelles de peste 30 de ori în ultimii trei ani.

Dar Comisia nu poate asigura aplicarea directivei la nivel național. Acesta este rolul statelor membre, iar transpunerea Directivei privind serviciile a fost o provocare pentru acestea.

A fost provocare pentru că a presupus desfășurarea mai multor proiecte la scară largă, cum ar fi înființarea unor „ghișee unice”, precum și revizuirea și simplificarea legislației privind serviciile. A mai fost o provocare și pentru că a presupus o coordonare intensă între toate nivelurile administrației, atât la nivel național, cât și regional sau local.

Așadar, cum stau lucrurile astăzi? Și vor avea rezultate statele membre?

Puțin peste jumătate din statele membre par a fi în situația de a reuși să pună în aplicare Directiva privind serviciile până la finalul anului 2009 sau începutul anului 2010. Alte state membre ar putea fi în întârziere. Acest lucru nu este pe deplin satisfăcător, mai ales pentru cetățenii și firmele care doresc să-și exercite drepturile pe piața internă. Deși situația nu este neobișnuită în raport cu alte directive privind piața internă, există unele motive de îngrijorare.

Dar trebuie să avem în vedere că, poate mai mult decât pentru orice altă directivă, statele membre au fost nevoite să abordeze foarte multe probleme de ordin juridic și practic. În aceste condiții, rezultatul pe care sperăm să-l obținem până la începutul anului viitor ar putea fi considerat destul de bun.

Dați-mi voie acum să răspund mai detaliat la întrebarea dumneavoastră.

Așadar, aproape toate statele membre au completat procesul de „examinare” a legislației naționale. Unele încă mai lucrează în acest sens. Măsura în care examinarea a contribuit la o transpunere eficientă a directivei este, desigur, oarecum dificil de evaluat în acest stadiu. Termenul de transpunere nu a expirat încă, iar statele membre încă nu au înaintat Comisiei modificările legislative propuse.

Dar este clar că un proces de examinare ambițioasă și exhaustivă este crucial pentru asigurarea „atitudinii prietenoase față de piața internă” a legislațiilor naționale din fiecare stat membru. Și este crucial și pentru competitivitatea sectorului nostru de servicii, în general.

În privința punctelor de contact unic, pare limpede că majoritatea statelor membre vor avea cel puțin soluții de bază practice pentru ghișeele unice, până la sfârșitul anului 2009. Acestea nu vor fi perfecte, însă ele ar trebui să formeze o bază solidă. Statele membre trebuie să continue dezvoltarea și îmbunătățirea ghișeelelor unice, acestea putând deveni, pe termen lung, centre depline de e-guvernare.

În acest context, Comisia recunoaște importanța punerii la dispoziție, prin ghișeele unice, de informații și proceduri suplimentare, cum sunt cele referitoare la drepturile muncitorilor și impozitare. Firmele și consumatorii trebuie să aibă cunoștință de regulile aplicabile. Dar așa cum știți, directiva nu impune acest lucru.

Pe măsură ce ghișeele unice se vor consolida și se vor dezvolta, noi ne așteptăm ca și această informație să fie oferită. Într-adevăr, unele state membre deja intenționează să o facă.

Cu privire la aplicarea directivei în domeniul serviciilor sociale – în măsura în care sunt acoperite de aceasta – acest lucru nu pare să fi produs probleme deosebite. Directiva în sine cuprinde mecanisme care să garanteze că este luat în considerare specificul acestor servicii.

În final, cred că este evident că părțile interesate au jucat un rol vital pe tot parcursul procesului de punere în aplicare. Acestea au urmărit îndeaproape eforturile statelor membre și au fost implicate în procesul de aplicare în diverse moduri, iar noi ne vom asigura că aceste părți interesate vor fi consultate anul viitor în timpul evaluării rezultatelor aplicării.

Prin urmare, trebuie să găsim o metodă de a ne asigura că această consultare are o țintă precisă și este foarte concretă.

În ultimul rând, pe parcursul procesului legislativ, multe state membre au organizat consultări deschise pe marginea proiectului de punere în aplicare a legislației. Unele organizații interesate au efectuat chiar sondaje periodice printre membrii lor cu privire la stadiul aplicării. Mai menționăm că este important să fim realiști și onești în acest stadiu al procesului. Mai rămân încă multe de făcut în privința punerii în aplicare, iar acele state membre care au rămas în urmă trebuie să facă eforturi suplimentare.

Rămân convinsă totuși că paharul este mai mult de jumătate plin. Am face bine să continuăm să îl umplem repede.

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT*Vicepreședinte*

Andreas Schwab, în numele Grupului PPE. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, este oarecum descurajator ceea ce tocmai ne-au comunicat Comisia și Consiliul.

Europa se confruntă cu o concurență internațională, o concurență globală, în care prestatorii europeni de servicii trebuie, de asemenea, să-și găsească locul și să se remarce. Dacă analizăm istoria acestei directive, care s-a născut în cadrul Parlamentului printr-o participare semnificativă a deputaților, în opinia mea, este mai degrabă descurajator să auzi că paharul este pe jumătate plin sau pe jumătate gol, după cum a spus dna Ferrero-Waldner. Dnă președintă în exercițiu a Consiliului, Parlamentul nu a jucat un rol doar în trecut, ci intenționează să și-l îndeplinească și în viitor. Prin urmare, în cadrul Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor, am decis să vă adresăm această întrebare în timp util, înainte de expirarea termenului de transpunere, pentru a verifica dacă dumneavoastră, asemenea statelor membre ale Uniunii Europene, v-ați îndeplinit obligațiile propuse inițial de dumneavoastră de a transpune directiva în cauză până la sfârșitul anului și dacă veți putea respecta acest obiectiv. Cel puțin din perspectiva Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrați), presupun în continuare că veți face tot posibilul pentru a vă realiza obiectivul în lunile următoare.

Vom evalua directiva și punerea în aplicare a acesteia din punctul de vedere al cetățenilor europeni, al prestatorilor de servicii și al lucrătorilor și, în acest context, vom examina îndeaproape comportamentul adoptat de statele membre unul față de celălalt și nivelul de transparență - așa cum a fost menționat de dl președinte - al schimbului de păreri privind elementele directivei și gradul de eficiență al examinării reglementărilor statelor membre în ceea ce privește relevanța acestora în ceea ce privește piața internă, din perspectiva prestatorilor de servicii. Același lucru este valabil pentru sfera de aplicare a directivei. Și aici, conform practicii din trecut, vom observa îndeaproape în ce măsură ar putea interpreta Tratatul UE Curtea Europeană de Justiție în vederea acordării priorității drepturilor cetățenilor și ca - după cum avem impresia uneori că se întâmplă în cadrul Consiliului - interesele statelor membre să nu aibă mereu întâietate.

În al doilea rând, suntem foarte încântați de punctul pe care l-ați avansat cu privire la gestionarea electronică a procesului, dar, în opinia noastră, aspectul principal este dacă prestatorii de servicii pot în cele din urmă să își desfășoare toate sarcinile necesare în cadrul procedurii, într-un mod simplu și eficient, utilizând procedeul on-line, și dacă, în spatele acestor numeroase pagini de internet, vor găsi efectiv persoane cu care să discute despre acest subiect și despre cerințele din statele membre sau dacă nu ridicăm de fapt ziduri și bariere.

Doamnelor și domnilor, dl președinte mă roagă să fiu scurt. Aș dori să îmi închei alocuțiunea cu acest punct. În dezbaterile precedente, Parlamentul a solicitat în special Sistemului de informare al pieței interne să elimine toate problemele cu care s-ar putea confrunta în mod obișnuit administrațiile statelor membre în legătură cu transpunerea directivei și, prin urmare, sper că veți depune toate eforturile, dnă Malmström, pentru a asigura că această directivă poate intra în vigoare la 31 decembrie, anul curent.

Evelyn Gebhardt, în numele Grupului S&D. – (DE) Dle președinte, sunt încântată că putem dezbate acest subiect azi, având în vedere importanța acestuia. Aș dori să lămuresc un aspect: ca Parlament, nu am jucat un simplu rol, ci am asigurat găsirea unui compromis pozitiv și constructiv în cadrul Directivei privind serviciile. Acest compromis se bazează în special pe garantarea drepturilor de muncă și a drepturilor sociale, pe acordarea unei atenții speciale și pe desprinderea acestora din cadrul serviciilor de interes economic general. De aceea a fost posibilă o Directivă privind serviciile în primul rând.

Cu toate acestea, am unele îndoieli în această privință, iar întrebările pe care le-am adresat nu au primit răspuns. De exemplu, ar fi o mare dezamăgire dacă ceea ce am auzit din diferite surse s-ar dovedi a fi adevărat, și anume că unele state membre folosesc transpunerea Directivei privind serviciile pentru a distruge echilibrul pe care noi, ca legiuitori, l-am stabilit, prin nerespectarea pe deplin a drepturilor lucrătorilor, în conformitate cu Directiva privind serviciile. Acest aspect nu se referă doar la condițiile de muncă, care sunt aduse în discuție, ci și la faptul că, în multe state membre, definițiile sunt reformulate sau sunt făcute mai restrictive. Mai există state membre care, cu justificări neconvingătoare, nu elimină serviciile sociale din cadrul serviciilor la care se referă această transpunere.

În această privință, Ghidul Comisiei Europene nu a fost prea util, deoarece orientările pe care le-a oferit erau parțial eronate și a furnizat o interpretare care, în opinia noastră, era incorectă. Exemplele pe care le-am furnizat demonstrează cât este de important să creăm și un cadru juridic pentru serviciile de interes economic

general, astfel încât drepturile sociale, precum drepturile de muncă, să poată fi respectate în totalitate. Orice altceva nu ar fi suficient.

Aș mai dori să întreb statele membre în ce măsură au implicat părțile interesate și în special sindicatele și serviciile sociale în procesul de transpunere. Aceasta este o întrebare pe care am adresat-o, dar la care nu am primit niciun răspuns, și aș dori foarte mult ca răspunsul să fie bun.

Jürgen Creutzmann, în numele Grupului ALDE. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, răspunsul Comisiei nu este desigur doar descurajator, cum a afirmat dl Schwab, ci și foarte dezamăgitor. În ceea ce privește transpunerea, trebuie să înțelegem că dacă spunem că aproape 50 % din țări sunt încadrate în calendar, atunci trebuie să presupunem că celelalte 50 % sunt departe de îndeplinirea acestui obiectiv.

Să luăm în considerare țara mea, Germania, de exemplu: fiecare *land* federal transpune în prezent directiva în cauză. În Rhineland-Palatinate, unde sunt stabilit, am avut ocazia de a participa, la 2 septembrie, la prima citire în vederea transpunerii Directivei privind serviciile pentru acest *land* federal. După cum vă puteți închipui, va fi imposibilă realizarea transpunerii la timp și eu cred că celelalte *landuri* federale sunt într-o situație similară.

Desigur, factorul crucial pentru noi va fi modul de desfășurare a transpunerii. Dacă articolul 13 alineatul (2) prevede că „procedurile și formalitățile de autorizare nu trebuie să fie disuasive și nici să complice sau să întârzie în mod inutil prestarea serviciului”, atunci trebuie să ne asigurăm că nu se va întâmpla acest lucru în realitate. De exemplu, un factor decisiv va fi dotarea ghișeelor unice. Vor dispune de competențe lingvistice? Vor coopera suficient de strâns cu administrațiile pentru a fi în măsură să abordeze problemele care le sunt adresate? Avem îndoieli serioase. De fapt, comisia ar trebui să întrebe acum ce țări se află în urmă în ceea ce privește acest aspect, ce țări alcătuiesc procentul de 50 % și când preconizează că vor realiza acest obiectiv. Astfel ar fi mai bine să se emită un moratoriu sau un act similar pentru aceste țări.

Sunt sigur că, în majoritatea țărilor, această directivă nu va fi transpusă până la 1 ianuarie 2010, chiar dacă aceste țări au avut la dispoziție mai mult de patru ani pentru realizarea acestui scop. Aceasta este o problemă majoră și este foarte dezamăgitor.

Tadeusz Cymański, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle președinte, în cadrul discuției de față, aș dori să întreb ce efecte va avea criza asupra punerii în aplicare a directivei în statele membre ale Uniunii Europene.

În țara mea, Polonia, în ciuda crizei și a dificultăților de transpunere, a fost posibilă elaborarea unei legi privind serviciile care se bazează pe un înalt grad de liberalizare a înregistrării și funcționării unei întreprinderi. În sectoare precum meșteșugurile, comerțul, turismul și hotelurile, restricțiile sunt doar excepții. Avem în vedere egalitatea de șanse și protecția principiului concurenței loiale.

Compromisul din 2006 a presupus că unele zone vor fi excluse din domeniul de aplicare al directivei. Aș dori să întreb în ce stadiu se află evaluarea acestor decizii în prezent. S-a presupus atunci că, în viitor, se va desfășura o muncă legislativă suplimentară în ceea ce privește serviciile de utilități publice. În sensul metaforei folosite de dna comisar, după umplerea paharului care este acum pe jumătate plin, va mai exista altul și ce se va întâmpla apoi?

Eva-Britt Svensson, în numele Grupului GUE/NGL. – (SV) Dle președinte, în compromisul din 2006, Grupul Socialist din Parlamentul European a retras cererile conform cărora considerațiile sociale ar trebui să primeze în fața libertății întreprinderilor care prestează servicii. În caz contrar, după cum a scris dl Harbour într-un comunicat de presă, nu ar fi fost un compromis. Termenul „principiul țării de origine” a fost eliminat, dar a fost înlocuit de o normă privind conflictul de legi, elaborată de Comisie, care prevede în mod clar că, în eventualitatea unui conflict între legile privind piața muncii din diferite state membre, se aplică legea țării de origine a societății.

Directiva ar fi putut fi interpretată în sensul că UE nu ar interveni în legislația națională a muncii. Cu toate acestea, Comisia a elaborat repede orientări conform cărora societățile care prestează servicii nu sunt obligate să dispună de un reprezentant permanent în țara în care își desfășoară activitatea și, prin urmare, sindicatul nu are un partener de negociere. De asemenea, hotărârea Vaxholm a stabilit în mod clar că legislația suedeză a muncii se subordonează legislației comunitare, ceea ce a însemnat că Suedia a fost obligată să-și reducă standardul legislației muncii. Eu, împreună cu Grupul Confederal al Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică, nu întrevădem altă soluție pentru drepturile lucrătorilor decât ca noi să elaborăm un protocol legal clar la tratat, în care drepturile sindicatelor au prioritate în fața libertăților pieței.

Lara Comi (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând, Directiva privind serviciile reprezintă sfârșitul unui parcurs pentru Europa, un parcurs a cărui destinație finală este exact definitivarea pieței interne în scopul de a facilita schimburile comerciale în cadrul Uniunii Europene și astfel de a permite autorităților să-și coordoneze eforturile și mai ales de a reduce costurile tranzacțiilor între diferitele operațiuni din cadrul diferitelor sectoare și din cadrul diferitelor state membre.

Armonizarea conținuturilor variatelor proceduri administrative și înlesnirea operării prestatorilor de servicii în alte state membre înseamnă automat favorizarea creșterii și, prin urmare, și stimularea creșterii într-o perioadă de criză excepțională ca aceasta. Directiva privind serviciile, adoptată de Parlamentul European și de Consiliu la 12 decembrie 2006, face parte integrantă din Strategia de la Lisabona, care a fost revizuită în cursul timpului și a fost adaptată la diversele situații pe care le-a traversat Europa în ultimii nouă ani, iar principalul obiectiv al acesteia trebuie să fie categoric transformarea economiei europene în economia cea mai competitivă a lumii, dar și într-o economie bazată pe cunoaștere.

Criza economică pe care o traversăm și pe care Uniunea Europeană o abordează la nivel instituțional, reconciliind cu pricepere diferitele măsuri adoptate împreună cu fiecare stat membru, impune o aplicare și mai corectă și mai promptă a Directivei privind serviciile decât a fost necesar în momentul adoptării pentru prima dată a acesteia. Termenul de 28 decembrie 2009 pentru transpunerea Directivei privind serviciile nu este astfel doar o dată stabilită pentru trecerea, bineînțeles, de la ratificare la procesul legislativ al acestei directive, ci, înainte de toate, reprezintă și o etapă importantă spre o Europă care este tot mai conștientă de resursele sale și, mai precis, care este tot mai capabilă de a le valorifica la maximum.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Dle președinte, dnă ministru, dnă comisar, doamnelor și domnilor, de la adoptarea Directivei privind serviciile și de la dezbaterile aprinse în jurul acesteia, aceasta a intrat oarecum în obscuritate, dar este important să demonstrăm o vigilență deosebită în faza crucială a transpunerii sale.

Pun în discuție interpretarea dispozițiilor articolului 2 din directivă, referitoare la excluderea serviciilor sociale din domeniul de aplicare al acesteia. Noțiuni precum „ajutor acordat persoanelor în stare de nevoie” și „prestatori mandatați” par restrictive în comparație cu definiția serviciilor sociale folosită în anumite state membre și mă neliniștește faptul că o interpretare deliberat strictă ar putea justifica includerea tuturor componentelor acestor servicii în domeniul de aplicare a directivei.

Excluderea acestor servicii este un element-cheie al textului și o garanție pentru cetățeni că modelul social european va fi protejat.

Sper că anumite state membre, inclusiv Franța, nu vor profita de transpunere pentru a liberaliza serviciile sociale, sub falsul pretext că respectă legile Uniunii Europene. Aceste probleme referitoare la integrarea serviciilor de interes general demonstrează necesitatea de a dispune de o legislație europeană care să le fie destinată și de a nu ne crampona de o definiție implicită în cadrul unei directive privind serviciile comerciale.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Dle președinte, punerea în aplicare corespunzătoare a Directivei privind serviciile în cadrul pieței interne este importantă nu doar pentru antreprenorii europeni care își desfășoară activitatea pe piața respectivă, ci și pentru consumatori. Directiva privind serviciile este un bun exemplu. S-a alocat o perioadă de trei ani pentru punerea sa în aplicare. Chiar dacă această perioadă este lungă, nu toate țările vor reuși să transpună directiva în trei ani. Acest exemplu demonstrează cel mai vădit necesitatea unei cooperări ideale între statele membre și instituțiile europene pentru a se realiza transpunerea la timp în toate statele membre.

Într-adevăr, aceasta este direcția adoptată în recomandările prezentate de Comisie în iunie anul curent, referitoare la mijloacele de îmbunătățire a funcționării pieței interne. Cred că în procesul de punere în aplicare este necesară o acțiune mai amplă. Prin urmare, în raportul privind tabelul de rezultate pentru piața internă, propun inițiativa de a organiza un forum pentru piața internă, care ar reuni reprezentanți ai instituțiilor europene, ai statelor membre și ai altor grupuri interesate, în scopul obținerii unui angajament mai explicit pentru transpunere, astfel încât să fim în măsură să aplicăm și să asigurăm respectarea legislației privind piața internă, inclusiv această directivă extrem de importantă. Aș dori ca forumul să reprezinte un loc adecvat pentru schimbul de experiență al statelor membre și al instituțiilor europene în domeniul transpunerii. Aș dori ca forumul să atragă atenția societății asupra chestiunilor referitoare la piața internă. Trebuie să sporim interesul cetățenilor față de funcționarea pieței și față de răspunderea pe care trebuie să ne-o asumăm pentru aceasta. Atunci, reușita noastră va fi totală.

În legătură cu problemele care tocmai au fost menționate referitoare la transpunerea Directivei privind serviciile, aș dori să întreb dacă statele membre au încercat să coopereze cu Comisia și în ce măsură au reușit

să aplice, în cadrul procesului de punere în aplicare, vreuna dintre recomandările Comisiei. Comisia continuă să caute noi soluții? Folosește toate posibilitățile și mijloacele de a mobiliza și a susține mai ales țările care întâmpină probleme cu transpunerea? Există idei noi în această privință?

Louis Grech (S&D). – (MT) Este îngrijorător că persoanele de contact pe care le avem la autoritățile locale, cel puțin cei din țara mea, confirmă că mulți dintre ei nu cunosc încă la ce să se aștepte odată cu intrarea în vigoare a acestei directive. În general, nu se prea cunoaște legislația actuală privind cele patru libertăți. De asemenea, se pare că nu există informații suficiente în legătură cu legislația privind serviciile financiare, serviciile de comunicare electronică și serviciile de transport. Mai mult decât atât, se pare că autoritățile ar putea avea dificultăți în a simplifica procesul administrativ și a armoniza regulamentele din domeniul comerțului și alte regulamente în materie de licențe. Prin urmare, Comisia trebuie să adopte inițiative suplimentare pentru a furniza asistență imediată și directă autorităților locale și regionale. În plus, dacă dorim cu adevărat ca procesul de punere în aplicare să reflecte în totalitate ceea ce am convenit în cadrul Parlamentului, atunci este absolut necesar ca Parlamentul European să rămână implicat în proces, chiar și după intrarea în vigoare a directivei.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Dle președinte, în condiții de recesiune, de regulă, ar trebui să ne străduim să creăm noi locuri de muncă, să creștem competitivitatea, să stimulăm reducerea prețurilor sau, pe scurt, să sporim beneficiile pentru consumator. De exemplu, realizăm acest lucru prin subvenționarea industriei de autovehicule. Discutăm despre profesii precum coafori, instalatori și zidari, care nu au nevoie de subvenții. Totuși au nevoie de libertatea de a-și desfășura activitatea. Reglementările și realitatea - ce bine ar fi dacă ar fi compatibile.

Cunosc exemplul unei brutării construite într-o țară vecină. În privința acordului în vederea construirii acesteia, totul a fost în ordine. Cu toate acestea, când a început producția, guvernul și autoritățile locale și-au retras aprobarea. De ce? Asociația brutarilor locali a protestat. Ar fi recomandat ca acest tip de practică să nu se folosească niciodată.

Dnă comisar, să convenim, de asemenea, la numirea celor 50 % din statele membre care aplică legislația. Care sunt acestea? Aș mai dori să solicit să ni se prezinte în ianuarie o propunere de monitorizare precisă a transpunerii directivei în cauză în fiecare stat membru.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Dle președinte, dnă comisar, sunt de acord cu dna comisar că Directiva privind serviciile este unul dintre cele mai importante acte legislative adoptate în ultimii ani și că aplicarea sa adecvată este extrem de importantă.

În legislatura anterioară, am avut ocazia de a colabora la dispozițiile Directivei privind serviciile. Încă îmi amintesc ce efort uriaș am depus aici, în Parlamentul European, pentru elaborarea dispozițiilor acesteia. Sunt o susținătoare entuziastă a Directivei privind serviciile și sunt foarte convinsă - și subliniez acest lucru deseori în întâlnirile cu antreprenorii - că reprezintă o ocazie uriașă atât pentru ei, cât și pentru întreaga economie europeană.

Cu toate acestea, va fi posibil să se transforme ocazia în rezultate specifice doar dacă statele membre aplică legislația corespunzătoare în mod adecvat și la timp. Prin urmare, mă alătur solicitării de accelerare a procesului de punere în aplicare de către autoritățile naționale care încă nu au realizat o muncă esențială în acest domeniu, în special în materie de aplicare adecvată a principiului libertății de a presta servicii și în privința ghișeelelor individuale. Urmăresc cu atenție punerea în aplicare a Directivei privind serviciile în fiecare țară, la fel cum o fac în țara mea, Polonia, unde se mai lucrează la punerea adecvată în aplicare a dispozițiilor directivei. Sper ca rezultatul acestor eforturi să fie mulțumitor.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Dle președinte, modelul nordic de piață a muncii se bazează pe acorduri între partenerii sociali. Acest tip de model nu funcționează dacă unul dintre parteneri, în acest caz un prestator de servicii, nu are un reprezentant la fața locului cu care să se poată desfășura negocierile. Prin urmare, am fost foarte încântați de decizia adoptată cu privire la Directiva privind serviciile, ceea ce, în opinia noastră, înseamnă că dreptul de a negocia, de a semna și de a aplica acorduri colective și dreptul de a întreprinde acțiuni sindicale în conformitate cu legislația și practica națională nu vor fi afectate.

Cu toate acestea, în timpul punerii în aplicare a Directivei privind serviciile în Suedia, a avut loc o dezbatere cu privire la măsura în care se poate admite cerința prezenței unui reprezentant competent al întreprinderii. Astfel, întrebarea mea este: directiva împiedică în vreun mod stabilirea de către țara gazdă a obligației prezenței la fața locului a unui reprezentant al întreprinderii prestatoare, cu mandatul de a negocia și a semna acorduri?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) În cursul acestei dezbateri, nu trebuie să ignorăm serioasele implicații pe care le va avea transpunerea acestei directive asupra liberalizării serviciilor în mai multe țări, în special cele cu condiții sociale extrem de instabile, înrăutățindu-se și mai mult o stare de criză ca cea pe care o traversăm în prezent. Cu toate preocupările manifestate în diferite state membre, am putea avea probleme și mai grave dacă nu adoptăm măsuri imediate în vederea apărării drepturilor sociale și ale lucrătorilor și protecției sectoarelor celor mai fragile, inclusiv domeniile serviciilor publice. Liberalizarea ar putea crește șomajul, sărăcia și inegalitățile în rândul persoanelor celor mai vulnerabile și ar aduce avantaje doar marilor întreprinderi prestatoare de servicii și grupuri economice, în special în țările cele mai bogate.

Prin urmare, în perioada aceasta de criză, o măsură vitală este amânarea transpunerii directivei privind liberalizarea serviciilor și realizarea unui studiu corespunzător al potențialelor implicații sociale pe care le-ar avea punerea în aplicare a acestei directive.

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, trebuie să-i mulțumim Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor pentru evidențierea acestei importante chestiuni, punerea în aplicare a Directivei privind serviciile. În special, nu trebuie să permitem folosirea crizei economice actuale de către țări, antreprenori sau oricine altcineva în scopul de a ne întoarce la protecționism, ceea ce ar însemna un dezastru în contextul general.

În contextul mai larg, comerțul cu servicii poate fi forța motrice pentru redresarea economică și, într-adevăr, Irlanda a prosperat de când ne-am implicat în comerțul extern. Noua criză ar fi și mai gravă în Irlanda dacă nu am avea baza mai largă pentru comerțul internațional, facilitat de piața internă.

Într-adevăr, deschiderea frontierelor noastre pentru concurența internațională nu a produs consecințe negative pentru serviciile interne. De fapt, a stimulat competiția și inovația. Așadar, susțin în totalitate ceea ce s-a propus astăzi.

În final, aș dori să mai adaug că mi-a făcut plăcere să aud că cineva l-a lăudat pe comisarul irlandez, dl Charlie McCreevy, care îmi este prieten, deși face parte dintr-un grup politic diferit.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Dle președinte, dnă comisar, discutăm despre Directiva privind serviciile. Scopul acestei directive a fost acela de a pune în aplicare cea de-a patra libertate fundamentală a proiectului integrării europene, dacă discutăm azi despre aniversări. Directiva a fost adoptată în urmă cu trei ani și acum s-a încheiat perioada acordată statelor membre pentru adaptarea legislațiilor naționale proprii și eliminarea obstacolelor. Acum că s-a încheiat perioada respectivă, este vremea să evaluăm în ce stadiu ne aflăm, cine a transpus legislația și cine nu și în ce condiții.

Întrebarea mea este totuși în ce măsură consideră Comisia că este necesar un nivel mai ridicat de armonizare și, în acest caz, dacă are în vedere propunerea unei inițiative legislative în legătură cu această foarte importantă Directivă privind serviciile, în scopul de a armoniza piața și drepturile consumatorilor, cetățenilor și lucrătorilor.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – Dle președinte, vă mulțumesc din nou pentru că ați adus în dezbatere acest subiect foarte important. Cred că există un acord general privind importanța Directivei privind serviciile și că este absolut necesar să încercăm să o punem în aplicare cât mai curând posibil.

Președinția suedeză depune toate eforturile, la fel ca președințiile precedente, pentru a se asigura că procesul se va desfășura într-un mod armonios și rapid. Am avut o serie de dezbateri în diferite formațiuni ale Consiliului. Am organizat seminare și discuții cu privire la directivă și a fost plasată pe ordinea de zi pentru a încuraja un real progres în domeniul pe care îl reglementează.

Cu toate acestea, mai rămân aproape două luni și răspunsul la întrebarea cu privire la cine nu s-a încadrat în termen se poate schimba. Mai este timp. Obiectivul nostru este clar - și știu că este și obiectivul Comisiei - și anume acela ca toate țările să fi aplicat directiva până la 28 decembrie 2009. Pot exista unele întârzieri. Regretăm acest lucru, desigur, dar știu că toate țările acționează într-un ritm accelerat în acest sens.

S-a întrebat cum vor funcționa ghișeele. Acestea încă nu există, dar obiectivul este ca acestea să funcționeze într-un mod prietenos și eficient și să conțină toate informațiile relevante care le sunt necesare atât prestatorilor de servicii, cât și consumatorilor. Statele membre au colaborat cu Comisia în vederea furnizării unei foi de informații, disponibilă în toate limbile, pentru a facilita accesul cetățenilor și consumatorilor la informațiile relevante. Multe state membre depun eforturi proprii pentru a disemina informații referitoare la directivă. S-a mai convenit asupra unui logo comun pentru a facilita utilizatorilor navigarea între diferitele site-uri web și între ghișee.

Unele state membre - deși nu este obligatoriu - vor furniza informații privind drepturile de muncă și legislația muncii la ghișeele lor. Directiva privind serviciile nu reglementează legislația muncii și detașarea lucrătorilor nu intră în domeniul de aplicare a acesteia. Întrebarea care mi-a fost adresată de colegii suedezi este o problemă proprie Suediei. O vom analiza și oricum nu se prea încadrează în subiectul în discuție. O vom aborda cu plăcere într-un context mai degrabă național.

Directiva privind serviciile este importantă. Le va face viața mai ușoară prestatorilor de servicii, va facilita libera circulație și va favoriza investițiile, creșterea și ocuparea forței de muncă și va fi în avantajul cetățenilor. Cetățenii așteaptă ca noi să-i asigurăm aplicabilitatea cât mai curând posibil, întrucât le va îmbunătăți viața. Noi trebuie să ne asigurăm că depunem toate eforturile necesare în acest sens.

Aș dori să-i mulțumesc din nou Parlamentului, nu doar pentru contribuția sa la votarea și adoptarea Directivei privind serviciile, ci și pentru supravegherea și impulsionearea continuă a Consiliului și Comisiei să întreprindă toate demersurile în vederea instituirii acesteia. Dar tot a mai rămas puțin timp și probabil vom reveni la această dezbatere anul următor, sub Președinția spaniolă. Comisia va continua să supravegheze îndeaproape acest proces.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – Dle președinte, după cum s-a mai afirmat, am discutat toate chestiunile referitoare la diferitele aspecte sociale și de altă natură ale acestei directive. Nu cred că ar trebui să redeschidem această discuție acum, dar trebuie să monitorizăm modul în care statele membre au aplicat sau vor aplica directiva în cauză. Pe baza informațiilor disponibile în prezent, se pare că majoritatea statelor membre vor fi încheiat punerea în aplicare a directivei fie la sfârșitul anului 2009, fie poate la începutul anului 2010.

Așadar, cred că se mai poate afirma că majoritatea statelor membre vor fi instituit măcar ghișeul unic și, prin urmare, vor fi pregătite să își respecte acordurile și obligațiile de cooperare administrativă.

Totuși, în unele cazuri pot exista unele întârzieri în ceea ce privește modificările cadrului juridic.

În ceea ce privește procesul de revizuire, unele state membre au profitat de oportunitatea de revizuire pentru a simplifica legi și proceduri și au efectuat un număr considerabil de modificări. Alte state membre au prevăzut doar câteva amendamente, iar numărul de modificări efectuate depinde desigur de mai mulți factori, cum ar fi cadrul de reglementare existent și, de asemenea, organizarea internă a statelor membre: în statele federale este mai complicat decât în celelalte.

Bineînțeles, totul depinde și de voința unui stat membru de a simplifica legi și proceduri.

În ceea ce privește aplicarea corespunzătoare, colegul meu, dl Charlie McCreevy, în mai multe rânduri, a atras atenția membrilor guvernelor statelor membre cu privire la importanța eforturilor de punere în aplicare, iar domnia sa împreună cu cabinetul său au urmărit și au monitorizat îndeaproape procesul de punere în aplicare.

Într-adevăr, după cum am mai spus, în ultimii trei ani, s-au organizat peste 80 de reuniuni bilaterale ale tuturor statelor membre, iar grupurile de experți s-au întrunit la Bruxelles de peste 30 de ori. Așadar, am fost foarte activi în acest sens. Și vom continua să monitorizăm eforturile statelor membre și, de asemenea, să furnizăm asistență tehnică, în măsura în care statele membre o solicită. Dar, în cele din urmă, statele membre au responsabilitatea clară de a desfășura munca relevantă și, de asemenea, de a aloca resursele necesare.

În ceea ce privește anul următor, cred că va fi esențial să se asigure folosirea constructivă a procesului de evaluare reciprocă prevăzut de directivă. De asemenea, va trebui să evaluăm calitatea punerii în aplicare a legislației, conform solicitărilor, să monitorizăm funcționarea ghișeelelor unice și apoi să primim reacția întreprinderilor și a consumatorilor.

În cele din urmă, dar nu mai puțin important, s-ar putea să fie necesar să recurgem la alte mecanisme de asigurare a aplicării - uneori poate la proceduri pentru încălcarea dreptului comunitar, dar este prea devreme pentru aceasta.

În ceea ce privește întreprinderile mici și mijlocii, bineînțeles, suntem de aceeași opinie. Acestea reprezintă coloana vertebrală a economiei UE, iar preocupările acestora fac obiectul principal al Directivei privind serviciile.

Așadar, această directivă va fi în avantajul tuturor întreprinderilor, dar mai ales al IMM-urilor, și, în prezent, IMM-urile decid adesea să rămână în țara lor din cauza complexităților legale și a absenței informațiilor

transparente. Prin urmare, Directiva privind serviciile va elimina multe dintre aceste complexități și - cu toții credem - va da un impuls întreprinderilor.

După cunoștința Comisiei, niciun stat membru nu folosește punerea în aplicare a Directivei privind serviciile pentru a reduce drepturile lucrătorilor. Aș dori să lămuresc foarte bine acest lucru. Drepturile lucrătorilor nu sunt afectate de Directiva privind serviciile și nici nu fac obiectul acesteia. Într-adevăr, acesta a fost în mod clar rezultatul compromisului practic și politic la care au ajuns atât Parlamentul, cât și Consiliul.

În final, aș dori să reiterez faptul că Parlamentul a fost un partener-cheie în istoria Directivei privind serviciile. În ultimii trei ani, Comisia a considerat că este important să vă implice în procesul de punere în aplicare și să vă informeze în legătură cu munca pe care a depus-o împreună cu statele membre și, după cum s-a menționat anterior, aceasta va rămâne o acțiune-cheie pentru o mai bună funcționare a pieței interne, pentru a stimula creșterea și crearea locurilor de muncă de care avem nevoie. Prin urmare, aplicarea corespunzătoare este aspectul cel mai presant, mai ales în condițiile actualei crize economice dificile.

Președintele. – Acest punct a fost închis.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Europa trebuie să fie competitivă. Mulțumită eforturilor Parlamentului European, Directiva privind serviciile va contribui la punerea în practică a libertății de a presta servicii, nereglementată în întregime până în prezent, în cadrul pieței interne a Uniunii Europene. Directiva privind serviciile reglementează procedurile în materie de licențe, indicând cerințele care nu se pot impune, și confirmă că, din 2010, toate cerințele noi destinate prestatorilor de servicii trebuie să fie nediscriminatorii și justificate de importante interese sociale; de asemenea, reglementează funcțiile principale ale ghișeului instituit. Cel mai important, costurile prestării de servicii sunt reduse la nivel interstat, iar acest lucru este deosebit de important în această perioadă de recesiune economică. Lituania se alătură listei statelor membre care sunt pregătite să pună în aplicare la timp dispozițiile Directivei privind serviciile. Într-adevăr, este foarte importantă o cooperare strânsă și eficientă între Comisie și statele membre, deoarece în unele țări există deficiențe la nivel de informare și o pregătire insuficientă pentru punerea în aplicare a directivei. În prezent, doar 50 % din statele membre sunt pregătite să transpună dispozițiile Directivei privind serviciile în legislația națională.

Edit Herczog (S&D), în scris. – (HU) Dle președinte, statele membre trebuie să pună în aplicare în totalitate Directiva privind serviciile până la 28 decembrie 2009, ceea ce ar deschide, ca în cazul bunurilor și produselor, piața serviciilor pentru persoane fizice și întreprinderi.

Această directivă ar ajuta întreprinderile mici și mijlocii într-o mare măsură și ar favoriza crearea de locuri de muncă și creșterea economică, ținând totodată seama de interesele consumatorilor. Cu toate acestea, unele state membre au decis să restricționeze accesul la locuri de muncă pentru cetățeni din noi state membre care au aderat în 2004 și 2007 la Uniunea Europeană. Germania și Austria doresc să mențină această restricție până în 2011, fără niciun motiv economic și social mai serios. Franța și Belgia aplică o reglementare similară în ceea ce privește România și Bulgaria.

Cu toate acestea, în prezent este clar că temerile personificate de celebrul „instalator polonez” sunt neîntemeiate. Numărul de cetățeni din Europa Centrală și de Est care lucrează în Franța este cu mult mai redus decât, de exemplu, numărul celor angajați în Regatul Unit, chiar dacă, cu trei ani în urmă, Parisul a luat decizia de a elimina treptat restricțiile pentru profesiunile în care există un deficit de forță de muncă.

Aceste măsuri împiedică într-o mare măsură punerea în aplicare a Directivei privind serviciile, unul dintre pilonii de bază ai acesteia fiind eliminarea completă a discriminării pe temeuri economice și de naționalitate. La douăzeci de ani de la prăbușirea Zidului Berlinului, care a șters granițele dintre Est și Vest, putem spune că Directiva privind serviciile servește, de asemenea, unui obiectiv similar. Punerea în aplicare cu succes a directivei ar elimina în final imaginea falsă cu care a fost promovat „instalatorul polonez”.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), în scris. – (FR) Înainte de punerea în aplicare a directivei, Parlamentul European ar trebui să desfășoare o contraevaluare a impactului uman și social al aplicării sale, ținând seama în special de consecințele crizei pe care o traversăm. Într-adevăr, totul trimite spre faptul că această directivă va conduce la formarea unei concurențe între întreprinderile, meșteșugarii și salariații din Uniunea Europeană. Recent, o organizație profesională a agricultorilor a dezvăluit că autoritățile franceze i-au propus înființarea, în țările din Europa de Est, a unor agenții de recrutare de lucrători agricoli cu salarii mai reduse și cu o protecție socială mai scăzută decât lucrătorii francezi. Transpunerea Directivei privind serviciile nu trebuie să inițieze astfel

de practici, care coboară Europa socială la un nivel inferior. În plus, suntem foarte îngrijorați de amenințările care apasă asupra serviciilor de interes general (SIG) din punctul de vedere al jurisprudenței Curții Europene de Justiție. Prin urmare, continuăm să aspirăm la un alt cadru legislativ european care va optimiza și va dezvolta mai ales serviciile publice.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Directiva privind serviciile (2006/123/CE) este caracterizată de liberalizarea parțială a fluxului de servicii în Uniunea Europeană. Obiectivul intrării în vigoare a unei astfel de directive a fost eliberarea potențialului economic. Directiva a deschis multe posibilități, atât pentru consumatori, cât și pentru antreprenori. A devenit posibilă o utilizare extinsă a pieței unice. Întreprinderile mici și mijlocii se numără printre principalii beneficiari ai liberalizării pieței serviciilor, deoarece pentru acestea barierele anterioare au cauzat cele mai mari dificultăți. Comisia Europeană susține că în jur de 70 % din PIB-ul statelor membre ale Uniunii Europene este generat de servicii. O cifră similară este dată pentru proporția forței de muncă angajate în prestarea de servicii. Unul dintre avantajele intrării în vigoare a directivei este creșterea rezultantă a competitivității pe piața internă. Aplicarea acestei directive s-a dovedit o ocazie care favorizează dezvoltarea economiei europene și a permis crearea de locuri de muncă. Trebuie adăugat că aceasta a îndeplinit unul dintre obiectivele Strategiei de la Lisabona, și anume creșterea competitivității economiei europene. În afară de aceasta, a produs o creștere a gamei de servicii oferite. Efectele realizate sunt o încurajare în sensul continuării eforturilor depuse în vederea liberalizării propuse de această directivă.

18. Programarea în comun a activităților de cercetare destinate combaterii bolilor neurodegenerative, în special a bolii Alzheimer (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct este dezbateri privind întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Consiliului referitoare la

– programarea în comun a activităților de cercetare destinate combaterii bolilor neurodegenerative, în special a bolii Alzheimer (O-0112/2009 - B7-0218/2009)

Autorul, Herbert Reul, a anunțat că va întârzia. Dacă va ajunge, ar putea primi cuvântul la sfârșit.

Françoise Grossetête, *supleantă a autorului*. – (FR) Dle președinte, în absența dlui Reul, voi repeta întrebarea pe care o adreșăm Comisiei. În conformitate cu temeiul juridic al articolului 165 din tratat, recomandarea Consiliului privind măsurile de combatere a bolilor neurodegenerative solicită consultarea Parlamentului.

Dorim să știm în ce măsură poate confirma Consiliul intenția sa de a adopta concluzii cu privire la acest subiect în cadrul Consiliului Competitivitate din 3 decembrie 2009. În plus, întrucât Parlamentul a fost consultat cu privire la propunerea Comisiei, Consiliul este pregătit să ia în considerare poziția Parlamentului la elaborarea concluziilor sale?

Apoi, în ceea ce privește viitoarea programare în comun a activităților de cercetare, Consiliul poate confirma opinia sa potrivit căreia aceste inițiative ar trebui, în principiu, adoptate prin utilizarea aceluiași temei juridic?

Aș dori să subliniez că am elaborat o rezoluție. Rezoluția beneficiază de susținerea tuturor grupurilor politice și este importantă deoarece, pur și simplu, scoate în evidență provocările îmbătrânirii populației - aceste provocări care înseamnă că, în prezent, în Europa avem peste șapte milioane de persoane atinse de boala Alzheimer și se estimează că această cifră se va dubla în următorii 20 de ani.

Prin urmare, este esențial să se planifice, să se investească și să se coopereze în acest domeniu, pentru a controla costurile sociale ale acestor boli și pentru a oferi speranță, demnitate și o viață mai sănătoasă milioanei de bolnavi și familiilor acestora. Aceste probleme sociale și de sănătate care afectează întreaga Europă necesită măsuri coordonate menite să asigure eficiența prevenirii, diagnosticării, tratamentului și îngrijirii oferite persoanelor în cauză.

Trebuie să se acorde o atenție specială ajutorului pentru munca de cercetare și inovare desfășurată de agenții publici și privați, într-un efort de a descoperi noi remedii și de a preveni dezvoltarea acestor boli. Cercetarea în materie de sănătate este și mai fragmentată la nivel european, iar parteneriatele public-privat trebuie înmulțite. Exemplul inițiativei „Medicamente inovative”, lansate în februarie 2008, nu trebuie să rămână o experiență unică.

Voi încheia prin a vă spune că aceasta este o veritabilă cursă contra cronometru, deoarece trebuie să prevenim aceste boli cât se poate de mult. Cercetarea din prezent ne ilustrează că există deja inițiative care vizează

prediagnosticarea. Concetățenii noștri așteaptă semnale asupra acestor chestiuni concrete din partea Europei pentru sănătate, care trebuie să ofere garanții și să anticipeze evoluția bolilor asociate îmbătrânirii.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dle președinte, propunerea de recomandare a Consiliului privind măsurile de combatere a bolilor neurodegenerative, în special boala Alzheimer, care a fost adoptată de Comisie la 22 iulie, se bazează pe articolul 165 din tratat. Articolul vorbește despre coordonarea activităților de cercetare și de dezvoltare tehnologică între Comunitate și statele membre, mai exact pentru a asigura o coerență mai mare între politicile naționale și politica comunitară.

Articolul 165 corespunde obiectivelor inițiativelor de programare în comun. Aceste obiective se bazează pe ideea conform căreia noi stabilim împreună provocările cu care se confruntă societățile noastre în mod colectiv și, printr-un angajament politic extins din partea statelor membre, putem conveni asupra unor răspunsuri comune și coordonate la aceste provocări. Desigur, obiectivul este creșterea eficienței finanțării publice a activității de cercetare în Europa.

Cu toate acestea, cred că problema și cheia la întrebarea dumneavoastră este că articolul 165 nu acordă Consiliului dreptul de a acționa. Acest articol constituie temeiul juridic pentru adoptarea de către Comisie a unor posibile inițiative în vederea promovării coordonării între politicile statelor membre și politica comunitară. Nu există niciun alt temei juridic în tratat, la capitolul cercetare, pe care l-ar putea folosi Comisia pentru a propune măsuri privind inițiativele de programare în comun.

Desigur, există un foarte puternic angajament în cadrul Consiliului de introducere a inițiativelor pilot pentru programarea în comun destinată combaterii mai ales a bolii Alzheimer, cât mai curând cu putință. Având în vedere aceste detalii, conform opiniei președinției, Consiliul ar trebui să adopte concluzii privind această inițiativă de programare în comun pe baza textului prezentat de Comisie.

Știu că Parlamentul European acordă mare prioritate combaterii bolii Alzheimer. Într-o declarație prezentată în februarie, Parlamentul a solicitat Comisiei și statelor membre recunoașterea combaterii bolii Alzheimer ca o prioritate europeană de sănătate publică. Cunoașteți, bineînțeles, propunerea Comisiei. Președinția va încerca să asigure că opiniile Parlamentului vor fi integrate, în măsura posibilităților, în concluziile care urmează să fie adoptate cu ocazia reuniunii Consiliului Competitivitate la 3 decembrie anul curent.

În ceea ce privește eventualele viitoare inițiative de programare în comun, Consiliul împărtășește opinia deputatului conform căreia ar trebui să se opteze pentru o abordare comună în vederea adoptării acestor inițiative la capitolul „Cercetare”. Din nefericire, în prezent se poate folosi o singură metodă, și anume adoptarea de către Consiliu a unor concluzii pentru fiecare inițiativă separată. Acest lucru se datorează faptului că tratatul nu conține niciun temei juridic adecvat pentru adoptarea altor măsuri.

Elena Oana Antonescu, în numele grupului PPE. – Președinția suedeză dorește să adopte în decembrie concluziile privind măsurile de combatere a bolilor neurodegenerative fără a mai aștepta opinia Parlamentului pe această chestiune.

Eu am fost raportor pe aviz din partea Comisiei ENVI în acest dosar și, în aceste condiții, susțin adoptarea unei rezoluții care să exprime poziția Parlamentului asupra măsurilor de combatere a bolilor neurodegenerative, în special a maladiei Alzheimer, prin programarea în comun a activității de cercetare.

Bolile neurodegenerative reprezintă o problemă majoră de sănătate în Europa. Avansul în știința medicală și nivelul de trai din țările dezvoltate au creat premisele creșterii speranței de viață, iar numărul persoanelor afectate de bolile neurodegenerative a crescut și el.

Este o problemă care se pune pe mai multe aspecte. Sunt aspecte care privesc calitatea vieții celor afectați de aceste boli, impactul pe care boala îl are asupra celor apropiați sau asupra persoanelor care îi îngrijesc. Este în egală măsură o problemă care vizează sustenabilitatea sistemelor de sănătate, care vor trebui să facă față unui număr crescut de pacienți, în condițiile în care îmbătrânirea populației sporește ponderea persoanelor care nu mai sunt active în câmpul muncii.

Propunerea Comisiei se concentrează pe aspecte care țin de cercetare. Rezoluția pe care o propunem pune accentul în egală măsură pe rezultatele pe care coordonarea acțiunilor de cercetare le va avea și măsura în care acestea vor aduce o îmbunătățire a situației actuale. Pledez, deci, pentru o dublă focalizare a eforturilor, atât pe cercetarea științifică, cât și pe reflectarea acestora la nivelul rezultatelor în calitatea îngrijirii de care pacienții pot beneficia.

Având în vedere interesul pe care Parlamentul l-a manifestat în decursul timpului în acest domeniu și importanța acestui dosar, care este un proiect pilot pentru programarea în comun a activității de cercetare, este esențial ca poziția Parlamentului să fie avută în vedere în redactarea concluziilor Consiliului.

Parlamentul trebuie implicat în toate inițiativele de programare comună viitoare în domeniul cercetării, iar articolul 182 al Tratatului de la Lisabona asigură o bază legală potrivită pentru dezvoltările viitoare în acest domeniu

Patrizia Toia, în numele Grupului S&D. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, inițiativa pe care o vom lansa este foarte importantă din două motive: primul este subiectul cercetării, care se referă la combaterea bolilor neurodegenerative, iar al doilea este reprezentat de metodele de programare în comun pentru activitățile de cercetare.

În mod clar, am fi preferat o implicare mai directă a Parlamentului în proiectul pilot - ceea ce s-a afirmat și este subiectul întrebării noastre. Acum trebuie să insistăm în această direcție și să nu oprim cursul lucrurilor, dar cerem garanții că opinia noastră va fi luată în considerare în deliberările Consiliului Competitivitate și că se va defini un temei juridic mai sigur în viitor, astfel încât Parlamentul să aibă posibilitatea de a se implica în totalitate și să poată exista un simț al proprietății mai pronunțat în acest domeniu al cercetării.

Trebuie să intervenim acum cu mijloace și resurse adecvate pentru a preveni și a eradică flagelul bolii Alzheimer, al bolii Parkinson și al altor boli, care sunt menite să se răspândească pe măsură ce populația noastră îmbătrânește. Solicităm ca eforturile să se concentreze asupra unor studii extensive, de mare amploare, care să vizeze atât diagnosticarea, cât și identificarea remediilor. Ar părea esențială cercetarea în domeniul biomarkerilor, al metodelor de diagnosticare precoce bazate pe o abordare multidisciplinară, în scopul realizării unor baze de date vaste și al căutării remediilor și al modelelor adecvate de tratament și de servicii.

Aș dori să mai adresez Parlamentului o singură solicitare: să nu ignorăm nici circumstanțele individuale ale pacienților, care sunt prea adesea excluse din contextul acestor tipuri de boli, nici implicarea asociațiilor pacienților și ale rudelor acestora. Din punct de vedere metodologic, considerăm că sunt foarte importante proiectele comune de cercetare, întrucât îndeplinesc o cerință esențială: și anume regrouparea eforturilor și resurselor și învingerea acestor diviziuni și a acestor duplicări și, prin urmare, capacitatea de a crea o masă critică suficientă pentru a produce rezultate satisfăcătoare din acest tip de cercetare.

Dacă luăm în considerare faptul că, în alte părți ale lumii, prin eforturi comune ale agenților publici și privați, se realizează investiții de zeci de milioane de euro, ne dăm seama cât de multe mai avem de făcut, îndreptându-ne eforturile spre proiecte comune, spre linii strategice de acțiune și programe comune între statele membre și Europa și spre programe comune între agenții publici și privați, fără a neglija contextul internațional care ne conectează cu evoluții științifice majore la nivel internațional.

Jorgo Chatzimarkakis, în numele Grupului ALDE. – (DE) Dle președinte, dnă președintă în exercițiu a Consiliului, în prezent dezbaterem o propunere de rezoluție privind bolile neurodegenerative. Intenția este în realitate ca textul să se concretizeze într-o directivă, așadar, data următoare va trebui, de asemenea, să avem o dezbatere asupra unei directive referitoare la acest subiect. Bolile asupra cărora dezbaterem astăzi - boala Alzheimer, deși textul face referire și la boala Parkinson - sunt boli ale creierului care constituie o provocare majoră pentru Europa. Tendința costurilor pe termen lung este ascendentă, acest domeniu necesitând încă vaste eforturi de cercetare. Din păcate, există un mare volum de cercetare duplicată și birocrație în Europa. Astfel, prin această propunere de rezoluție, dorim să eliminăm cercetarea duplicată, birocrația și fragmentarea.

Grupul Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică a prezentat o propunere de publicare a rezultatelor cercetării. Cred că această propunere este bună. Din nefericire, formularea este eronată, de aceea solicit reformularea textului pentru a putea fi integrat mai bine. În esență, există o problemă legată de brevetele europene. Ar fi un lucru pozitiv dacă Comisia și Consiliul ar putea aborda subiectul brevetelor europene în domeniul produselor farmaceutice și cel al biocercetării și ar clarifica faptul că avem nevoie de acest lucru. În orice caz, Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa susține această propunere de rezoluție.

Philippe Lamberts, în numele Grupului Verts/ALE. – Dle președinte, ar fi trebuit să fiu raportorul acestui dosar, așadar sunt puțin dezamăgit. Cu toate acestea, sunt încântat că facem progrese. Nu este vremea pentru o dispută interinstituțională. Consiliul este pregătit să acționeze și asta mă bucură.

Am câteva observații de făcut. Într-adevăr, Parlamentul speră că ideile rezoluțiilor pe care le vom vota mâine vor fi preluate de Consiliu.

Aș sublinia necesitatea de a găsi un echilibru - ca în cazul schimbărilor climatice - între atenuare și adaptare. Aici mă refer la prevenirea acestei boli și la înțelegerea cauzelor apariției sale, la factorii care o cauzează, în scopul de a o putea preveni în mod eficient, deoarece acesta este modul cel mai eficient și cel mai puțin costisitor de a combate boala.

Inițiativa de programare în comun este suficientă? Nu în sensul că aceasta ar trebui să devină norma, că în astfel de acțiuni majore cooperarea ar trebui să devină normă și nu doar un lucru voluntar, ci ceva care ar uni toate statele membre într-o cooperare eficientă.

În al doilea rând, în ceea ce privește prioritățile financiare, prima întrebare este: alocăm suficiente fonduri pentru aceste tipuri de boli? Credem că nu aceasta este realitatea și am încuraja cu tărie ca, în cadrul programelor-cadru viitoare, să se preia fonduri de la programele mari precum ITER, care, conform celor mai buni savanți, ne va aduce beneficii poate peste 60 de ani, și să se aloce o parte din aceste fonduri pentru cercetarea bolii Alzheimer și a altor boli de natură similară. Cred că este nevoie cu adevărat de o asemenea acțiune.

Marisa Matias, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) În primul rând, aș dori să-mi exprim tot sprijinul față de întrebarea adresată de dl Reul și în special să subliniez că aspectul fundamental – aspectul politic fundamental aici – ține exact de programarea în comun a activităților de cercetare.

Ceea ce s-a întâmplat în cazul programării în comun privind bolile neurodegenerative și în special boala Alzheimer, a fost că regulile s-au schimbat în toul procesului. Am trecut de la întocmirea unui raport la adoptarea unei rezoluții, luându-ni-se astfel puterile de codecizie cu privire la acest subiect. Am încetat să mai fim deputați și am devenit în schimb consilieri. Prin urmare, aș dori cel puțin să știu dacă ceea ce recomandăm se va lua în seamă.

Programarea activităților de cercetare, în orice domeniu, este o opțiune politică și nu una tehnică și, în acest sens, rolul Parlamentului ar trebui scos în evidență și consolidat. În opinia mea, definirea unor priorități politice presupune că acestea ar trebui analizate, ar trebui să fie transparente și democratice. Ceea ce s-a întâmplat cu codecizia și cu programarea în comun a activităților de cercetare cu privire la boala Alzheimer este un proces care nu ar trebui să se repete. În caz că se va repeta, vă rog să ne avertizați cum se cuvine. Prin urmare, sper că ultimul lucru care se poate întâmpla este ca deciziile și recomandările prezentate de Parlament cu privire la acest subiect să nu fie luate în considerare.

PREZIDEAZĂ: DNA KOCH-MEHRIN

Vicepreședintă

Diane Dodds (NI). – Dnă președintă, 16 000 de persoane din circumscripția mea din Irlanda de Nord suferă în prezent de demență. Atât ei, cât și familiile și îngrijitorii lor vor saluta o abordare proactivă pentru combaterea acestei boli, care poate fi atât de devastatoare, atât pentru cei suferinzi, cât și pentru familiile lor.

În astfel de domenii, cred că ar fi de dorit să vedem o cooperare în întreaga Europă. Consider că o abordare coordonată pentru combaterea acestei boli ar putea aduce noi dovezi, noi descoperiri medicale și, în timp, poate un tratament mai performant și un remediu.

La ora actuală, în Regatul Unit avem puțin peste 400 000 de persoane care suferă de Alzheimer. Până în 2025, este foarte probabil ca această cifră să ajungă la 750 000 de persoane în Regatul Unit. Prin urmare, este imperativ necesar să întreprindem ceva pentru a ameliora diagnosticarea, tratamentul și prevenirea, precum și cercetarea socială pentru a asigura bunăstarea pacienților și a familiilor lor, în special a acelor familii ai căror membri sunt și îngrijitori. O abordare coordonată și schimbul rezultatelor cercetărilor sunt vitale, în măsura în care aceste cercetări respectă caracterul sacru al vieții umane în toate manifestările sale.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Salut inițiativele și acțiunile întreprinse la nivel european pentru a combate bolile neurodegenerative și, în special, boala Alzheimer. Statele membre au încurajat cercetarea în acest domeniu. Este important să încurajăm cooperarea dintre statele membre, să asigurăm o mai mare coordonare în ceea ce privește cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică și să evităm fragmentarea.

Programarea în comun a cercetării este un instrument valoros pentru a reduce fragmentarea prin implicarea la nivel european a statelor membre, a sectorului public și privat. Acest instrument de programare comună va fi vital pentru viitorul spațiului european de cercetare. Dezvoltarea spațiului european de cercetare se află în centrul politicii de cercetare a Tratatului de la Lisabona.

Cu toate acestea, mă preocupă punerea în aplicare a acestui instrument de programare în comun, din cauza complexității birocratice și a întârzierilor cauzate de procedurile administrative. Prin urmare, aș dori să întreb care sunt planurile în legătură cu utilizarea unui proces bazat pe economia de scară, care să combine eficiența, simplificarea și accelerarea procedurilor administrative, în scopul de a promova excelența și de a încuraja colaborarea la nivel european, astfel cum o impune importanța acestei probleme.

Nessa Childers (S&D). – Dnă președintă, în calitate de fost cadru medical cu o experiență de peste 30 de ani, am fost descumpănită când am aflat că Parlamentul nu va fi consultat în ceea ce privește noile propuneri ale Comisiei privind boala Alzheimer. Trebuie însă să mergem înainte.

Impactul bolii Alzheimer va fi cu atât mai profund cu cât populația Europei îmbătrânește. Se estimează că până în 2050, numărul cazurilor de Alzheimer la nivel mondial va crește de la 35 de milioane, în prezent, la 107 milioane.

Unul dintre cele mai cumplite aspecte ale bolii Alzheimer este faptul că, în afară de pacient, afectează multe alte persoane. În Irlanda, de exemplu, sunt înregistrați 50 000 de îngrijitori pentru cei 44 000 de bolnavi. Foarte adesea, această boală este numită o boală de familie, din cauza stresului cronic de a asista la declinul lent al unei persoane iubite.

Nu ar trebui nesocotit rolul Parlamentului European în lupta împotriva bolii Alzheimer. Orice direcție nouă adoptată de UE trebuie să țină cont de vocea singulară a Parlamentului în această problemă și trebuie să aibă în vedere nu doar bolnavii de Alzheimer, ci și multitudinea de îngrijitori ai acestora care se străduiesc să amelioreze calitatea vieții bolnavilor.

Mairead McGuinness (PPE). – Dnă președintă, cercetarea coordonată în acest domeniu este în mod evident foarte importantă și nu doar în ceea ce privește boala Alzheimer, căci termenul „neurodegenerativ” acoperă o multitudine de boli.

De fapt Parlamentul joacă un rol foarte important în modul de desfășurare a cercetării. Atrag atenția asupra discuțiilor care au loc între Parlament și Consiliu cu privire la modul în care sunt tratate animalele folosite pentru experimente științifice. Mă preocupă această problemă, dar datorită raportoarei și direcției discuțiilor, pot spera că vom permite în continuare folosirea animalelor pentru cercetare, într-un mod mai atent decât se întâmplă poate acum. Și asta pentru că în acest domeniu avem nevoie de cercetări pentru a putea realiza lucrurile despre care am vorbit, și anume să prevenim și să tratăm oamenii - printre care poate ne vom număra și noi cu timpul - care, din nefericire, sunt afectați de aceste boli.

Sper că putem ajunge la un acord rapid în cadrul celei de-a doua lecturi a acestei directive atât de importante. Dacă nu am avut o contribuție majoră în această problemă, vom fi avut însă una în ceea ce privește cercetările în curs.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Dnă președintă, problema combaterii acestei boli a fost ridicată în timpul Președinției franceze - căreia trebuie să îi fie recunoscut meritul. S-a spus atunci că UE trebuie să ia măsuri în această privință. Ar fi de dorit ca următoarea președinție să preia această problemă și să o trateze cu aceeași importanță. S-a spus deja că este o problemă care afectează milioane de persoane și familiile acestora, provocând suferința tuturor.

Când ne întâlnim cu alegătorii noștri, ni se pun mereu aceste întrebări: ce face UE pentru cetățenii Europei? În ce scop sunteți acolo? Pentru ce răspundeți? Ce faceți? O astfel de întrebare trebuie să facă obiectul eforturilor de a construi o imagine de autoritate și importanță pentru Uniunea Europeană. De astfel de lucruri au nevoie cetățenii noștri. Combaterea unor astfel de boli prin eforturi unite trebuie să constituie o prioritate pentru instituțiile UE.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Dnă președintă, abordez foarte serios problema combaterii bolilor neurodegenerative - și în special a bolii Alzheimer.

De aceea, este foarte important să întreprindem și să realizăm o acțiune coordonată între statele membre și Uniunea Europeană în ceea ce privește combaterea cauzelor și abordarea problemei prevenirii și tratării, precum și a consecințelor pe care le au aceste boli asupra pacienților, a societății ca întreg și a sănătății publice a cetățenilor Uniunii Europene.

Consider că accentul trebuie pus pe prevenire și nu pe medicație. De asemenea, statele membre trebuie încurajate să înființeze centre de monitorizare pentru pacienți și îngrijitorii lor și să asigure o participare științifică egală a statelor membre în această cercetare posibilă prin efortul UE.

În cele din urmă, baza de date creată de comun acord cu Consiliul și statele membre trebuie să se afle în proprietate publică și de stat în cadrul sistemelor naționale, iar concluziile trebuie publicate pe un forum public mondial. De noi va depinde să controlăm bugetul alocat acestei probleme.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Desigur, sunt de acord că în acest moment este foarte important să acordăm o atenție specială cercetării științifice pentru a le oferi ajutor persoanelor care suferă de Alzheimer, deoarece Uniunea Europeană cuprinde 27 de state membre care nu au însă o capacitate egală de a oferi asistență bolnavilor de Alzheimer. Avem sisteme de sănătate diferite, sisteme de servicii sociale diferite, modalități diferite de a oferi asistență familiilor în care există pacienți suferind de această boală. De aceea, cercetarea științifică este de o importanță capitală și trebuie să punem accentul în primul rând pe găsirea resurselor financiare, pe muncă și activități coordonate. În al doilea rând, este foarte important să existe fonduri pentru implementarea cercetării și pentru a oferi un sprijin real persoanelor care suferă de această boală, precum și familiilor lor.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Dnă președintă, voi fi foarte scurt. Importanța acestei chestiuni a fost subliniată deja de mai mulți vorbitori. Este vorba de o boală care afectează mulți oameni și numărul lor este în creștere. De aceea, este tot mai important ca statele membre să lucreze împreună și să-și unească forțele pentru a fi eficiente. În această privință, aceasta este calea corectă și rezonabilă care trebuie urmată.

Este păcat însă că atunci când vine vorba de proceduri, trebuie să întâmpinăm dificultăți în a implica Parlamentul. Este regretabil că această rezoluție a trebuit să fie elaborată în ultimul moment. Cu toate acestea, important este ca în final să ajungem la rezultate bune.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Dnă președintă, Alzheimer și celelalte boli asociate cu demența sunt cumplite. Cred că mulți dintre noi care au văzut o rudă afectată de Alzheimer știu cum poate distruge această boală o persoană care până atunci fusese sănătoasă și cât de dureros este pentru familie și celelalte rude și cred cu toată convingerea că trebuie să investim mai multe resurse pentru cercetarea în domeniul acestei boli îngrozitoare.

Este evident că trebuie să adoptăm noi măsuri pentru a coordona mai bine cunoștințele și cercetarea de care dispunem în Europa, iar inițiativa pilot a Comisiei vizează mobilizarea celor mai buni cercetători pe care îi avem în încercarea de a înțelege, de a vindeca și preveni atât Alzheimer, cât și alte boli asociate cu demența.

În cadrul actualei troika dintre Franța, Republica Cehia și, acum, Suedia, discutăm deja într-o fază inițială importanța includerii Alzheimer ca o chestiune prioritară comună în contextul lucrărilor legate de sănătatea publică. După cum a menționat deja un distins deputat, Președinția franceză a susținut o conferință foarte importantă, iar în septembrie, Președinția suedeză a organizat la rândul ei o conferință având ca subiect îmbătrânirea demnă, Alzheimer fiind unul dintre punctele abordate.

După cum am spus, Consiliul intenționează să adopte concluziile în această privință pe 3 decembrie și vom ține cont, bineînțeles, de excelenta rezoluție pe care ați elaborat-o și pe care o veți vota mâine. Sunt convinsă că, în viitorul apropiat, problema Alzheimer va mai fi dezbătută în cadrul programului de cercetare și al altor inițiative similare, prin urmare, vă mulțumesc foarte mult că ați ridicat această problemă foarte importantă.

Președinta. – Pentru încheierea dezbaterii a fost depusă o propunere de rezoluție⁽³⁾ în conformitate cu articolul 115 alineatul (5) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterea a fost închisă.

Votul va avea loc mâine.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), în scris. – (RO) Salut propunerea de recomandare a Comisiei privind programarea în comun a cercetării în domeniul combaterii bolilor neurodegenerative. Sănătatea psihică a populației este esențială pentru un nivel adecvat de calitate a vieții. Acest tip de boli afectează din ce în ce mai mulți oameni în UE. De aceea, este nevoie de eforturi pentru combaterea factorilor care declanșează aceste boli. Cu toate acestea, pentru a combate acești factori e necesară descoperirea acestora prin cercetare. Consider că proiectul-pilot de programare în comun a activităților de cercetare are un avantaj clar, acela de a uni eforturile pentru finanțarea cercetării, ceea ce va duce la o utilizare mai rațională a fondurilor destinate

(3) A se vedea procesele-verbale

cercetării în acest domeniu. De asemenea, colaborarea pe bază de rețele formate din centrele naționale de cercetare și exploatarea în comun a infrastructurii necesare este cu atât mai utilă cu cât nu toate statele membre dispun de resursele necesare întreprinderii activităților de cercetare pe cont propriu, deși se confruntă cu un număr ridicat de cazuri de boli neurodegenerative. Va fi esențial ca rezultatele cercetărilor să fie utilizate pentru informarea populației cu privire la modurile care favorizează sănătatea psihică, contribuind astfel la reducerea numărului pacienților și la menținerea viabilității sistemelor naționale de sănătate publică.

António Fernando Correia De Campos (S&D), *în scris*. – (PT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, comunicarea Comisiei către Parlament oferă o analiză optimistă a avantajelor care decurg dintr-o cooperare a statelor membre în domeniul cercetării și din coordonarea pe care o poate realiza Comisia în contextul celui de-al șaptelea program-cadru în ceea ce privește bolile neurodegenerative și în special boala Alzheimer. Măsurile propuse în comunicare privesc doar principiul eficientizării resurselor și programelor existente: programul „Sănătate”, al șaptelea program-cadru, planul de acțiune al UE privind handicapurile, metoda deschisă de coordonare și programul statistic. Va fi însă suficientă optimizarea utilizării acestor resurse pentru obținerea rezultatelor scontate? Ce mecanisme de coordonare, care nu ar fi putut fi puse în aplicare înainte de comunicare, propune Comisia? Ce valoare adăugată oferă? Ce noi măsuri practice intenționează să adopte Comisia pentru a stimula cooperarea în cercetare, în situația în care există deja resursele și echipele, deși fragmentate? Utilizarea instrumentelor existente și o mai mare vizibilitate a problemei sunt suficiente pentru a o rezolva?

Proinsias De Rossa (S&D), *în scris*. – Susțin această rezoluție care salută proiectul-pilot propus privind programarea în comun a activităților de cercetare în domeniul bolilor neurodegenerative. Bolile neurodegenerative precum Alzheimer sau Parkinson afectează peste șapte milioane de cetățeni ai Uniunii Europene. În prezent nu există niciun remediu pentru bolile neurodegenerative, iar cunoștințele despre prevenire, tratament și identificarea factorilor de risc sunt foarte limitate. Într-adevăr, statele membre suportă cea mai parte a eforturilor de cercetare în domeniul bolilor neurodegenerative, nivelul de coordonare transnațional fiind relativ scăzut, ceea ce duce la fragmentare și schimb limitat de cunoștințe și cele mai bune practici între statele membre. Programarea în comun ar putea avea o valoare semnificativă în ceea ce privește reducerea fragmentării eforturilor de cercetare, deoarece ar determina reunirea unei mase critice de abilități, cunoștințe și resurse financiare. Cu toate acestea, articolul 182 alineatul (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel cum a fost introdus de Tratatul de la Lisabona și care stabilește măsurile necesare pentru implementarea spațiului european de cercetare ar putea furniza un temei legal mai adecvat pentru viitoarele inițiative de programare în comun în domeniul cercetării. Comisia ar trebui să analizeze posibilitatea de a recurge la articolul 182 alineatul (5) ca temei legal pentru orice viitoare propunere de programare în comun a activităților de cercetare.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *în scris*. – (FI) Dnă președintă, boala Alzheimer este o boală derutantă care schimbă lumea acestuia în ceva necunoscut și periculos. Viața devine un „acum” foarte periculos, în care nu există amintiri trecute și lecții învățate pentru a construi o punte de legătură sigură cu momentul prezent. În plus, această tragedie umană funestă este amplificată de faptul că, deocamdată, nu se cunoaște nici un remediu. Boala implică și suferința rudelor apropiate. Uneori e numită o boală de familie, rudele suferind adesea de stres cronic. Impactul social este enorm și cu urmări grave. Pe măsură ce populația Europei îmbătrânește, bolile neurodegenerative ca Alzheimer și Parkinson devin tot mai pregnant o problemă de sănătate publică: în prezent sunt peste șapte milioane de pacienți și se așteaptă ca numărul lor să se dubleze în următorii zece ani. Însă știința medicală nici măcar nu a înțeles încă pe deplin cauzele acestei boli. În urma cercetărilor au fost făcute câteva descoperiri promițătoare, dar avem nevoie de eforturi coordonate dacă dorim să realizăm un adevărat progres. Pentru a colecta datele din cercetările organizațiilor publice și private și ale statelor membre și a coordona inovațiile lor, avem nevoie de programare comunitară: în acest fel, există speranța ca prevenirea, diagnosticarea și tratarea mai eficientă a acestor boli să devină cât mai repede o realitate în procesul practic de îngrijire. Sunt convinsă că oamenii care se luptă cu bolile neurodegenerative - pacienții, rudele și îngrijitorii - vor sprijini ferm orice încercări de colaborare care vizează noi modalități de abordare a acestor condiții. Sunt exact genul de proiecte prin care cetățenii înțeleg de ce ne aflăm azi aici: acestea justifică întreaga existență a Uniunii. Sunt de acord cu colegul meu, dl Reul, că procedura și competența sunt chestiuni secundare, atâta timp cât suntem pe drumul cel bun.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *în scris*. – (FI) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, în vară, Comisia a adoptat recomandarea Consiliului prin care statele membre ale UE erau îndemnate să se angajeze în programarea în comun a cercetării în domeniul bolilor neurodegenerative. Este un lucru important dacă astfel vor fi folosite și mai eficient resursele limitate alocate cercetării. Trebuie însă să ne amintim că, pe lângă cercetare, Europa are nevoie de un program de acțiune mai amplu în ceea ce privește demența. Nu demult, Parlamentul European

a adoptat o declarație scrisă prin care invita Comisia să elaboreze un plan de acțiune privind boala Alzheimer. Declarația Parlamentului sublinia importanța a patru aspecte: al dezvoltării în domeniul cercetării, al diagnosticării precoce, al ameliorării calității vieții pentru pacienți și îngrijitorii lor și al statutului asociațiilor de Alzheimer. Doresc să reamintesc tuturor caracterul urgent al programului și necesitatea lansării rapide de către Comisie a acțiunii solicitate de către Parlament.

Richard Seeber (PPE), în scris. – (DE) În societatea noastră tot mai îmbătrânită, numărul bolilor neurodegenerative ca Alzheimer sau demența senilă vor continua să crească. Pentru a putea fi cât mai bine pregătiți, trebuie să creăm structuri de cercetare mai bune și să eficientizăm utilizarea facilităților existente. Proiectul-pilot planificat în acest domeniu este un punct de plecare ideal pentru a interconecta mai eficient actualele eforturi de cercetare. Cu toate acestea, pe lângă acordarea celei mai bune îngrijiri posibile celor afectați, la fel de importantă este chestiunea prevenirii. Statele membre trebuie să își intensifice campaniile de informare privind un stil de viață activ.

19. Intervenții de un minut privind chestiuni politice importante

Președinta. – Următorul punct este discursul de un minut privind problemele de importanță politică, în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul de procedură.

Monica Luisa Macovei (PPE). - Doresc să vă aduc în atenție situația politică din România și impactul acesteia asupra relațiilor României cu instituțiile comunitare.

În octombrie 2009 Partidul Social Democrat a părăsit guvernul. Opoziția nou creată a demis guvernul printr-o moțiune de cenzură, a respins prima propunere de guvern și a refuzat să participe la negocieri pentru formarea unui guvern. Prin urmare, obligațiile asumate de România față de Comisia Europeană, Banca Mondială și FMI, odată cu contractarea unor credite, nu pot fi îndeplinite. Iată care este motivul pentru care ne aflăm în situația în care o parte din angajamentele asumate privind reforma statului nu pot fi îndeplinite în termen.

Instabilitatea politică din România a fost generată de acțiunile politice ale Partidului Social Democrat în principal. Motivele nu sunt doar de natură electorală, ele vizând pe termen mediu stoparea reformelor ce privesc administrația, statul de drept, justiția și anticorupția.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Luna trecută, regiunile Europei au fost în centrul atenției. Săptămâna europeană a regiunilor și orașelor a consolidat poziția regiunilor ca parte fundamentală a soluției europene la provocările mondiale. Aceasta a fost concluzia președintelui Barroso, a comisarului Samecki și a sutelor de dezbateri care au avut loc și care nu au lăsat loc de îndoieli.

În termeni mai concreți, organizarea Conferinței președinților din regiunile ultraperiferice ale Europei, la care au participat pentru prima dată deputații din Parlamentul European, a reprezentat, de asemenea, un pas important pentru politica regională în favoarea integrării europene. Provocările globale și răspunsurile europene reprezintă ocazia ideală pentru o nouă strategie în ceea ce privește regiunile ultraperiferice. Pe lângă permanentele dificultăți pe care ne-am obișnuit să le auzim, aceste regiuni, cum ar fi Insulele Azore, oferă o serie de posibilități pentru ca Europa să progreseze și să obțină avantaje clare în domenii noi care sunt vitale pentru soluțiile noastre la provocările globale.

Prin urmare, președintele Comisiei trebuie să pună capăt definitiv loviturii de palat care se pare că se pregătea, după cum sugerează „non-paper”-ul Comisiei în timp ce noi, deputații și cetățenii europeni sprijineam ratificarea Tratatului de la Lisabona și importanța acestuia în apărarea coeziunii teritoriale...

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

Marian Harkin (ALDE). – Dnă președintă, în Irlanda au fost alocate 465 de milioane de euro pentru programul de finanțare LEADER pentru perioada 2007-2013. Cu toate acestea, în doi ani, din programul de cinci ani au fost cheltuite doar 18 % din fondurile proiectului, pentru că firmele locale de dezvoltare care gestionează proiectele s-au încurcat într-o birocrăție excesivă.

Avem maldăre de pagini de norme, însoțite de o procedură vastă de inspecție. O parte a problemei rezidă în faptul că interpretarea nenumăratelor norme diferă de la un inspector la altul. Cealaltă parte a problemei este că unele norme sunt lipsite de sens de la bun început. Un participant la proiect a declarat că a trebuit să-și petreacă 50 % din timp înregistrând ceea ce făcea în restul de 50 % din timp.

Bineînțeles că avem nevoie de responsabilitate, dar s-a ajuns la un stadiu la care grupurile locale se simt descurajate acum să depună proiecte pentru finanțare. Vor rămâne milioane necheltuite, ceea ce ar fi criminal având în vedere nevoia de a ne stimula economiile prin orice finanțare disponibilă. La Dublin trebuie să fim rezonabili și trebuie să garantăm că, la rândul ei, Comisia Europeană va face posibil acest lucru.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Dnă președintă, discursul președintelui Václav Havel în fața Parlamentului nostru a evidențiat unul dintre principiile fundamentale ale Uniunii Europene: solidaritatea dintre oameni.

Celebrăm 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului, acel zid al rușinii. După 9 septembrie 1989, ni s-a spus că umanitatea va fi în sfârșit liberă. Democrația și drepturile omului ar fi trebuit să se extindă pe întreaga planetă, dărâmand ziduri, înlăturând barierele dintre oameni.

Cu toate acestea, câte alte ziduri au fost ridicate pe continentul nostru după căderea unuia?

Zidurile ridicate în Ceuta și Melilla, de exemplu, pentru a îndepărta refugiații de război, sărăcie și încălzire globală, zidurile care se întind de la centrele de detenție, de la porțile orașelor noastre până în deșertul libian, via Lampedusa, unde chiar și copiii sunt închiși în numele Directivei „Returnare”.

Haideți să dărâmam zidurile fortăreței Europa, haideți să construim poduri, nu ziduri...

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) La douăzeci de ani de la căderea Zidului Berlinului, privim cu o mai mare sensibilitate evenimentele care au loc în lumea de azi. Azi suntem capabili să facem o evaluare realistă a evenimentelor din Rusia. Cu ceva timp în urmă resimțeam tot ce se întâmpla în Rusia ca presiune ideologică, dar acum facem comerț în condiții de libertate individuală absolută. Odată cu apropierea iernii, cresc, desigur, temerile legate de ceea ce se va întâmpla cu furnizarea gazelor din Rusia via Ucraina. Studiile privind criza din ianuarie au arătat clar cât de diferită a fost situația în părțile de vest și de est ale Europei. Acestea vor determina o abordare mai atentă a pregătirii scenariilor de criză. Este important să găsim cea mai bună soluție pentru relații contractuale la nivel internațional și, în același timp, să furnizăm mai multe informații în astfel de situații. Costurile ridicate ale măsurilor tehnice ne obligă, de asemenea, să analizăm cu atenție dacă să le finanțăm de la bugetul public sau pe baza directivelor europene. Întrebarea este cât gaz trebuie de fapt să stocăm și cum trebuie să îl finanțăm. În ceea ce privește gazul, este important să facem diferența între o criză adevărată și o problemă de afaceri și în ce moment ar trebui să ia parte la negocieri personaje politice marcante și ce ar trebui să controleze piața. Trebuie să evităm amestecul birocratic excesiv.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Dnă președintă, Comisia UE solicită acum guvernului irlandez reduceri bugetare crunte, care implică reduceri în serviciile publice și standardele de viață ale lucrătorilor, poate chiar ale pensionarilor și șomerilor.

Comisia ar trebui să știe totuși că, împreună cu guvernul irlandez persistă conspirativ într-o minciună pentru a pretinde că banii dați pentru a salva băncile nu sunt ajutor de stat, îngreunând în același timp sectorul public.

Însă lucrătorii irlandezi și activiștii comunitari ripostează. Zeci de mii au protestat vinerea trecută; azi, mii de lucrători au organizat un marș la Dublin; iar la 24 noiembrie este programată o grevă a lucrătorilor din sectorul public, pentru a opri aceste atacuri.

Având în vedere gravitatea situației, aceasta ar trebui transformată într-o grevă generală de 24 de ore pentru a da jos acest guvern teribil care nu are un mandat pentru aceste politici și pentru a opri politica Comisiei și a guvernului irlandez prin care sunt nimicite standardele de viață și serviciile adresate lucrătorilor.

Paul Nuttall (EFD). – Dnă președintă, doresc să atrag atenția acestei adunări asupra efectelor dezastruoase pe care le are Directiva privind biocizii în Regatul Unit. Această directivă punitivă și illogică interzice utilizarea stricninei, folosită în Regatul Unit în ultimii 70 de ani pentru a ține sub control populația de cârțițe. Lucru valabil până când s-a implicat UE. Drept urmare, cei care se ocupă cu prinderea cârțițelor nu au voie să folosească decât fosfat de aluminiu, care costă de două ori mai mult decât stricnina, fapt care îi elimină de pe piață pe mulți dintre ei.

Dar lucrurile nu se opresc aici. În timp ce stricnina omoară o cârțiță în interval de cel mult 15 minute, fosfatul de aluminiu acționează în interval de până la trei zile, cârțița având astfel o moarte lentă și dureroasă.

Această directivă ne bună generează nu doar pierderi de locuri de muncă în Regatul Unit, dar este totodată crudă și inumană, un motiv în plus pentru care tuturor ne-ar fi mai bine fără ea.

Corneliu Vadim Tudor (NI). - Președintele Organizației Mondiale Athra Kadisha, Marele Rabin David Schmidl, m-a rugat să fiu, citez, „ Purtătorul lor de cuvânt în Uniunea Europeană”, unde ei doresc să fie înființată o comisie care să se ocupe de orice reclamație referitoare la profanarea terenurilor cimitirelor, iar Tratatul de la Geneva ar trebui actualizat și ameliorat.

Nu voi da exemple concrete și nu voi învinovăți pe nimeni, dar am văzut cu ochii mei fotografii înfățișând cimitire evreiești unde pasc caii și vacile pe morminte, am văzut imagini cu plăci tombale transformate în toalete rudimentare, dar am văzut și catacombe evreiești vechi de 2 000 de ani unde sacrele rămășițe omeniești sunt într-o stare deplorabilă, iar în cimitirele care au rămas au intrat buldozerele și excavatoarele, răvășind osemintele.

Acesta e un mare păcat în fața lui Dumnezeu. Holocaustul este o cicatrice tragică pe obrazul umanității și el nu trebuie să se repete nici măcar în miniatură. Eu, unul, mi-am dus copiii în pelerinaj la Auschwitz și vă rog să mă credeți că știu bine ce vorbesc.

Acești oameni ne solicită ca Parlamentul European să apere toate vestigiile, ale tuturor religiilor, nu numai cele iudaice, inclusiv cele românești aflate în Europa.

(vorbitorul a fost întrerupt de către președintă)

János Áder (PPE). – (HU) Dnă președintă, de ani de zile, dragii noștri vecini austrieci poluează unul dintre cele mai frumoase râuri ale Ungariei, Rába. Cu două săptămâni în urmă, am putut vedea un strat de spumă cu o grosime de o jumătate de metru pe suprafața râului, ceea ce în mod evident subliniază acest fapt. Cu toate acestea, dragii noștri vecini nu se mulțumesc cu faptul că ne poluează râul, acum vor să ne polueze și aerul cu incineratorul pe care plănuiesc să îl construiască în Heiligenkreuz. Vor să construiască un incinerator în Heiligenkreuz, la 300 de metri de frontiera maghiară, unde s-ar putea incinera aproape de zece ori cantitatea de deșeuri produsă anual în Burgenland, și toate astea cu sprijinul Uniunii Europene. Această investiție planificată încalcă Directiva 2008/98/CE. De aceea, solicit Comisiei Europene să nu aprobe niciun fel de asistență comunitară pentru construcția incineratorului la Heiligenkreuz.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Dnă președintă, provocarea majoră cu care se confruntă omenirea în ceea ce privește schimbările climatice este legată de felul în care putem stopa producția de carbon din atmosferă și începe stocarea lui în pământ.

Având în vedere că este imposibil să nu mai producem emisii de carbon în următorii 50 de ani, un apel tot mai ridicat la depozitarea carbonului în pământ este singura noastră speranță și ar trebui să fie prioritatea politicilor de combatere a acestei probleme. Pentru a putea realiza acest lucru, trebuie să creștem numărul plantațiilor. Ca parte a acestui efort, China a plantat 54 de milioane de hectare de păduri, cu efecte impresionante asupra resurselor de apă potabilă și a productivității agricole. La fel, programele de plantare a copacilor din Rwanda au avut ca efect o asemenea creștere a fluxului râurilor înspre capitală, încât aceasta poate fi alimentată acum doar printr-o instalație hidroelectrică.

În același sens, Camera Reprezentanților a SUA a adoptat o legislație conform căreia SUA va plăti 5 miliarde de dolari pentru rezolvarea problemei defrișărilor.

Din aceste motive, poziția adoptată de Consiliu, care nu doar că a fost incapabil să se angajeze că va finanța cu o anumită sumă țările în curs de dezvoltare, dar nici nu a reușit să fie clar cu privire la finanțarea pentru conservarea pădurilor din lume, este inacceptabilă într-un moment în care nu există nicio politică sau coordonare uniformă la nivelul Uniunii Europene privind protecția ecosistemelor pădurilor amenințate din sudul Europei.

Cu toate acestea, am încredere că la negocierile de la Copenhaga, Uniunea Europeană va susține proactiv eforturile mondiale în vederea opririi defrișărilor și stimulării plantării copacilor.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, dezbaterile noastre cu privire la bolile neurodegenerative îmi permite să aduc în discuție problema sclerozei și a sclerozei laterale amiotrofice (SLA) și să aduc la cunoștința Parlamentului faptul că 1 50 de persoane din Italia au declanșat o grevă a foamei pentru a-și manifesta sprijinul față de Salvatore Usala, care suferă de SLA și a refuzat să mai mănânce pentru a protesta împotriva indifferenței guvernului italian față de problemele pacienților și ale familiilor celor afectați de această boală cumplită. Această campanie este sprijinită și de membri ai parlamentului italian, printre care Antonietta Farina, și de colegul nostru din Grupul Alianței Democraților și Liberalilor pentru Europa, dl Rinaldi.

Însă, înainte de toate, este vorba de o luptă pe care pacienții suferinzi de SLA și familiile acestora o poartă zilnic în tăcere și cu demnitate, ca parte a tragediei de a fi afectat de această boală teribilă. SLA afectează tinerii, dar nu există remediu; cu toate acestea, statul italian este foarte atent la orice, cu excepția pacienților și a familiilor lor. Cercetările sunt o provocare pentru Europa, dar garantarea unei existențe demne pentru pacienți depinde de statele membre.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Dnă președintă, aș dori să vă pun câteva întrebări legate de problema vaccinării împotriva gripei AH1N1.

În prezent, deputaților europeni și asistenților lor li se cere să se vaccineze și doresc să vă împărtășesc câteva probleme care mă îngrijorează.

În primul rând, care este relația dintre riscuri și avantaje? La ora actuală, avantajele sunt minime, din moment ce nu este vorba despre o gripă care provoacă un număr mare de decese - în orice caz mult mai puține decât gripa sezonieră.

Pe de altă parte, avem suficient de mult timp să analizăm riscurile și aș dori să abordez mai ales problema adjuvanților. Doresc să vă semnalez o chestiune destul de bizară: în Statele Unite a fost interzisă utilizarea de scualen în adjuvanți, dar Agenția Europeană pentru Medicamente l-a autorizat, din moment ce majoritatea vaccinurilor conțin scualen.

A doua problemă este legată de faptul că Agenția Europeană pentru Medicamente a confirmat că nu au fost efectuate studii clinice pe copii și femeile însărcinate și că nu dispune decât de o extrapolare în raport cu prototipul. Prin urmare, consider că ar fi nevoie de mai multă armonizare.

Miroslaw Piotrowski (ECR). – (PL) Dnă președintă, hotărârea scandalosă a Curții Europene pentru Drepturile Omului, care dispune îndepărtarea unei cruci de pe peretele unei școli din Italia și plata a 5 000 EUR pentru unul dintre elevi pentru așa-zise daune morale, a trezit îngrijorări nu doar în Italia, ci și în alte țări ale Uniunii Europene. Crucea este atât un simbol al religiei creștine, cât și al istoriei și tradiției Europei. Îndepărtarea crucii de către administratori este primul pas către un „harakiri” cultural al Europei.

Din păcate, genul acesta de pragmatism se transformă într-un plan coerent de combatere a valorilor europene. Este suficient să ne amintim îndepărtarea referințelor la creștinism din cele mai importante documente ale Uniunii Europene. Trebuie să ne întoarcem la ideile și conceptele originare ale părinților fondatori ai Uniunii Europene, care erau creștin-democrați. Prin urmare, fac apel la Președintele Parlamentului European să organizeze o dezbatere corespunzătoare, care să aibă ca rezultat o rezoluție privind subiectul libertății practicilor religioase în Europa și privind valorile fundamentale pe care se întemeiază Uniunea Europeană.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) În Portugalia și mai ales în nord, criza economică și socială se înrăutățește și șomajul este în continuă creștere, transformând această regiune în una dintre cele mai sărace din Uniunea Europeană, după cum arată documente recente ale Eurostat. Marile companii continuă să anunțe că își reduc activitățile și locurile de muncă. Unul dintre cele mai grave exemple este Qimonda, în Vila do Conde, care urmează să disponibilizeze 600 de lucrători, în plus față de cei aproximativ 1 000 disponibilizați deja anul trecut. Acest lucru reprezintă efectiv distrugerea uneia dintre cele mai mari și mai importante companii dintr-un sector industrial strategic pentru dezvoltarea tehnologică.

Nu putem accepta această situație. Este inacceptabil că nici Comisia Europeană, nici Consiliul nu au găsit o alternativă la distrugerea acestei industrii a microcipurilor și nanotehnologiei. Este îngrozitor că rămân apatici în fața creșterii șomajului și a suferinței tot mai mari din multe regiuni ale Uniunii Europene.

John Bufton (EFD). – Dnă președintă, ar fi trebuit să vorbesc despre presiunea pe care o exercită migrația necontrolată din UE asupra Regatului Unit. Vă rog să mă scuzați că trebuie să aduc în discuție o altă problemă presantă, recent supusă atenției mele. În calitate de coordonator al Comisiei pentru dezvoltare regională și de deputat european din Țara Galilor, am luat notă cu îngrijorare de o copie a unui proiect de comunicare a Comisiei Europene numit *Un program de reformă pentru o Europă globală: reformarea bugetului, schimbarea Europei*.

Documentul propune o reorientare majoră a priorităților de cheltuieli ale UE, punând un accent mai mare pe - și parafrazez - o Europă globală și mai puțin pe agricultură și regiuni prospere. Acest lucru va avea un impact major asupra agriculturii britanice și a programelor de fonduri structurale din ciclul actual. Ca și contribuabil net, Regatul Unit va fi nevoit să renunțe la o mai mare parte din rabat, în timp ce alte țări vor fi principalele beneficiare.

11,8 % din fondurile alocate pentru Regatul Unit în cadrul politicii de coeziune sunt destinate celor mai sărace regiuni din Țara Galilor. Sunt foarte îngrijorată că acest document care a ieșit la iveală poate avea consecințe pentru plățile tranzitorii la finalul actualului program din 2013. A sosit momentul ca cetățenii din Regatul Unit să aibă un referendum legat de relația lor cu acest loc, astfel încât ei să fie cei care-și hotărăsc propriul destin, nu birocrați pe care nu i-au ales.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Pentru că Uniunea Europeană sărbătorește cu atâta entuziasm căderea Zidului Berlinului și a comunismului, ne-am putea întreba și ce s-a întâmplat cu foștii lideri comuniști. Vă voi spune eu. Au devenit cei mai entuziaști capitaliști, neoliberali și campioni ai dominării lumii. Când s-au reîntors la putere, au eliminat tot ce fusese bun în comunism – pentru că trebuie să recunoaștem că au existat câteva lucruri bune – cum ar fi siguranța locurilor de muncă și securitatea socială. În același timp, însă, au readus cele mai hidoase aspecte, brutalitatea și teroarea.

La cea de-a 50-a aniversare a revoluției din 1956, care a făcut posibilă căderea Zidului Berlinului, s-a tras asupra oamenilor cu gaze lacrimogene. În momentul în care noi vorbim în acest parlament și sărbătorim căderea comunismului, acești tovarăși comuniști țin în închisoare 16 deținuți politici.

Personal, voi sărbători doar când deținuții politici vor fi eliberați, când li se va face dreptate victimelor gazelor lacrimogene și când acești comuniști vor pune capăt vărsării de sânge și vor fi aruncați la coșul de gunoi al istoriei.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Dnă președintă, aș dori să vorbesc despre propunerea de reformă a bugetului Uniunii Europene după 2013. Este adevărat că această propunere implică o reducere semnificativă a fondurilor regionale? Comisia Europeană realizează că acest lucru ar face politica regională și agricolă a UE complet vulnerabilă?

E greu să numim rațională sau logică o propunere prin care se debilează regiunile mai sărace din UE în scopul de a finanța lupta împotriva schimbărilor climatice. Această propunere ar afecta majoritatea celor 271 de regiuni ale UE. Este cu siguranță posibil să ajutăm regiunile sărace ale UE și, în același timp, prin proiecte eficiente de abordare a schimbărilor climatice, să reducem emisiile de gaze și să introducem surse de energie regenerabile și soluții tehnologice moderne.

La introducerea propunerii pentru reforma bugetară, Comisia intenționează să treacă peste autoritățile regionale și locale în distribuirea fondurilor? În acest fel se neagă recunoașterea autorităților teritoriale în chestiuni de o mare importanță pentru ele.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Uniunea Europeană s-a angajat să stabilească un mecanism eficient pentru prevenirea abuzurilor sexuale asupra copiilor. Au trecut opt luni de când a fost discutată această problemă deosebit de importantă într-o sesiune plenară a Parlamentului European. Trebuie să salutăm faptul că, între timp, Consiliul a început să dezbată un proiect de directivă care vizează îmbunătățirea legislației în acest domeniu. Cu toate acestea, timpul nu stă pe loc și, din când în când, evenimente dureroase ne amintesc că nu există suficientă protecție pentru copiii noștri. Din nefericire, consecințele acestor crime sunt devastatoare și de lungă durată. Exploatarea sexuală a copiilor și difuzarea pornografiei sunt adesea de natură transnațională și de aceea pot fi prevenite eficient doar prin cooperare internațională. Trebuie să avem în vedere răspunderea penală pentru noi forme de exploatare sexuală a copiilor și abuz sexual, care nu sunt prevăzute în legislația în vigoare. Aș dori să aduc această problemă importantă în atenția noului Parlament și să solicit Consiliului să accelereze analiza propunerilor.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Dnă președintă, sunt mulțumit de evoluția relațiilor dintre guvernele Croației și Sloveniei, care au făcut un pas politic major și de maturitatea de care au dat dovadă ambele guverne. Acordul de arbitraj în vederea soluționării disputei lor frontaliere pe care l-au semnat transmite un mesaj pozitiv și dă un exemplu excelent celorlalte țări din regiune.

Cu toate acestea, remarc cu regret că la doar câteva zile după semnarea acestui acord, primul-ministru al Croației a semnat și o declarație unilaterală prin care acordul semnat recent obține o interpretare unilaterală. Nu trebuie să semănăm în niciun fel îndoială sau nesiguranță, deoarece nu aceasta este calea de a evolua. Declarațiile și acțiunile unilaterale nu sunt niciodată o alegere bună și nici nu transmit mesajul corect. Astfel de acțiuni nu promovează credibilitatea, nu încurajează încrederea reciprocă necesară și provoacă îndoieli legate de seriozitatea intențiilor noastre și realitatea și viabilitatea acordului. Dacă vrem să reușim pe acest front, trebuie să facem eforturi majore și să consolidăm încrederea la noi acasă, între vecinii noștri și în toată regiunea.

Fac apel la guvernul din Croația să se abțină de la a întreprinde noi acțiuni unilaterale și cer primului-ministru să dea dovadă de curaj politic și determinare și să ne ajute să depășim impasul din trecut.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Doresc să atrag atenția asupra faptului că săptămâna trecută am fost alarmați de situația sau de informația că primul-ministru Vladimir Putin a cerut Comisiei Europene să achite datoria Ucrainei la Gazprom. În această privință, aș vrea să vă întreb dacă a fost primită într-adevăr o astfel de solicitare. Comisia Europeană intenționează să oblige Uniunea Europeană să plătească această datorie? Dacă răspunsurile la primele două întrebări sunt afirmative, atunci pe ce bază ar acționa Comisia?

Dnă președintă, sper, de asemenea, să remarcați ca sunt singurul deputat care nu și-a folosit tot timpul alocat discursului.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Dnă președintă, azi am cerut cuvântul pentru a vă informa cu privire la o chestiune destul de îngrijorătoare care mi-a fost adusă la cunoștință în timpul unei vizite la Washington DC în calitate de membru al delegației Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne.

Pe marginea actualelor negocieri transatlantice privind protecția datelor (SWIFT, PNR), Statele Unite își extind dispozitivele de colectare a datelor ale Agenției naționale de securitate pentru a intercepta toate mesajele electronice de pe teritoriul său, precum și toate mesajele care intră și ies din țară.

Cum pot pretinde Statele Unite că respectă dreptul la viața privată în condițiile în care construiesc o imensă agenție de tras cu urechea - și cum putem sta cu mâinile în sân fără să facem nimic?

Ține de responsabilitatea noastră să atragem atenția asupra acestui abuz grosolan de putere și a violării drepturilor noastre fundamentale. Sper că vă veți alătura poziției mele de a informa alegătorii noștri și cetățenii din țările noastre despre această situație prin declarații și articole de presă.

Nick Griffin (NI). – Dnă președintă, în ultimele două luni am fost victima regimului laburist din Regatul Unit, fiindu-mi retrasă inclusiv legitimația de acces în Camera Comunelor și refuzată intrarea în instalația de prelucrare nucleară de la Sellafield - în ciuda poziției mele de membru într-o subcomisie a Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară - și primind refuzul Biroului de consiliere pentru cetățeni de a-mi vinde o bază de date de informații scoasă la vânzare în mod public pentru toți ceilalți deputați europeni.

Dnă președintă, sunteți de acord că discriminarea politică nu este doar ilegală, dar reprezintă în același timp un atac nu doar la adresa mea, ci și la funcționalitatea acestui loc și, cel mai important, la adresa alegătorilor și a întregului proces democratic?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Analiza efectuată de Agenția Europeană pentru Siguranță și Sănătate în Muncă prezintă câteva concluzii îngrijorătoare, afirmând că șomajul generalizat are consecințe negative asupra siguranței și sănătății lucrătorilor. Potrivit studiului efectuat pe 27 000 de subiecți din cele 27 de state membre, 6 din 10 lucrători simt că criza economică și șomajul în creștere deteriorează condițiile de muncă. 75 % dintre subiecți au declarat că înrăutățirea stării sănătății lor este cauzată de munca pe care o desfășoară. Această informație confirmă rezultatele unui studiu Eurostat, conform căruia 27 de milioane de lucrători suferă accidente sau sunt afectați de boli profesionale și 1 37 de milioane sunt expuși riscurilor zi de zi. Doar în această săptămână, în urma unui grav un accident de muncă cinci portughezi au murit în Andorra.

Este o situație care necesită un răspuns rapid din partea Uniunii Europene și a statelor membre. Acest răspuns ar trebui să presupună crearea de locuri de muncă bazate pe drepturi, care promovează munca și lucrătorii și penalizează angajatorii care reduc măsurile de prevenire și protecție a lucrătorilor pentru a-și spori profiturile.

Președinta. – A fost o neînțelegere la acordarea microfonului. Ar fi trebuit să-i dau cuvântul dlui Teixeira. Probabil v-am pronunțat numele greșit și de aici s-a creat confuzia.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Comisia Europeană a depus recent un proiect de comunicare privind reforma bugetară, iar referințele la politica de coeziune cuprinse aici provoacă teamă și confuzie mai ales în ceea ce privește regiunile ultraperiferice.

Este nevoie de o dezbatere urgentă a bugetului comunitar, dar considerăm că după 2013, cadrul financiar ar trebui să se bazeze pe solidaritate și coeziune teritorială, aspect esențial pentru regiuni ca Madeira, care se confruntă permanent cu dificultăți și care, prin urmare, au nevoie de sprijin permanent.

Intenția de modifica centrul de greutate al politicii de coeziune de la actuala abordare regională la o abordare bazată pe sectoare cu valoare adăugată este inacceptabilă. O astfel de schimbare ar putea conduce la eliminarea obiectivului 2, de care beneficiază în acest moment aproximativ două treimi din regiunile europene.

Este de neînțeles de ce Comisia intenționează să treacă de la o alocare regională a fondurilor la una națională sau chiar europeană, respingând criteriul proximității care s-a aflat mereu la baza politicii de coeziune. Este inacceptabil ca apartenența de lungă durată a unui stat membru UE să fie o variabilă în formula de calculare a alocării fondurilor structurale, împărțind statele membre în noi și vechi, articolul 299 alineatul (2) din Tratatul CE devenind astfel lipsit de sens în ceea ce privește accesul regiunilor ultraperiferice la fondurile structurale.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Dnă președintă, ca deputat din Normandia, aș dori să atrag atenția Comisiei și a Parlamentului asupra propunerilor privind siturile Natura 2000 îndepărtate de coastă, înaintate de curând autorităților europene de către autoritățile franceze. Aceste propuneri exclud digul Antifer situat în apropiere de Etretat, dar compensează prin lărgirea perimetrului la 12 mile marine.

Această decizie facilitează instalarea de către Paweo a unui terminal de metan la Antifer și restricționează un proiect de construire a unui parc eolian offshore în largul Fécamp, în ciuda sprijinului de care se bucură acest proiect în rândul aleșilor locali, al populației și chiar al pescarilor. Operatorii locali sprijină propunerea științifică și coerentă elaborată pentru regiune. Potrivit acestei propuneri, vor fi 6 mile de zonare de-a lungul întregii coaste, inclusiv Antifer.

Am trei întrebări: cât a progresat Comisia în analiza propunerilor de zonare? Le va susține chiar dacă sunt în contradicție cu avizele științifice și împotriva activităților sociale, economice și culturale ale regiunii? Și, având în vedere apropierea reuniunii la nivel înalt de la Copenhaga, poate susține Europa o decizie care promovează energia pe bază de gaz în detrimentul dezvoltării energiilor regenerabile?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Dnă președintă, doresc să vă atrag atenția asupra situației sănătății din Ucraina. Informațiile disponibile arată că au fost deja raportate peste un milion de cazuri de gripă, inclusiv câteva zeci de cazuri de infecție cu virusul AH1N1. Ucraina a solicitat ajutor internațional, în special pentru vaccinuri, medicamente, dezinfectante, măști, mănuși și materiale de laborator.

Comisia a pus în mișcare un mecanism special pentru ajutor civil, precum și un centru de monitorizare și informare pentru a coordona ajutorul acordat Ucrainei de țările UE. Cum este gândită această coordonare? Ce fel de ajutoare au fost acordate? Cum funcționează sistemul de monitorizare? Cred că opinia publică ar vrea să primească un răspuns la aceste întrebări.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, au trecut două decenii de la căderea Zidului Berlinului, eveniment pe care l-am celebrat, și de la căderea Cortinei de Fier. Cu toate acestea, în acești 20 de ani nu au avut loc multe schimbări, după cum vedem în multe dintre țările care s-au eliberat de comunism, unde nu am reușit încă să ne debarasăm definitiv de obiceiurile fostului sistem.

În toamna lui 2006, poliția a nesocotit pe deplin dreptul la întruniri libere pe străzile din Budapesta, precum și dreptul la un proces corect. Victimele de atunci caută încă în zadar dreptatea și ocazia de a-și exercita drepturile. Anul acesta în martie, la Budapesta, celor care au solicitat iar demisia primului ministru li s-a răspuns iar prin arestări și tratament inuman și degradant. Încă se mai întâmplă și azi în Uniunea Europeană ca oamenii să nu aibă dreptul de a-și folosi propria limbă în țara în care s-au născut - ca în Slovacia, de exemplu - sau de a-și exercita drepturile garantate de democrație, dacă istoria le-a impus statutul de minoritate. Uitați-vă și la România, unde sunt pe cale de a construi o statuie a unui fost general care a dat ordinul de a trage în participanții la demonstrații.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Actuala criză economică determină o nesiguranță a locurilor de muncă. Greutățile economice determină lucrătorii să accepte, uneori orbește, oferte de locuri de muncă care nu respectă legislația muncii și nu se află sub controlul respectării legilor și a autorităților guvernamentale. Din nefericire, am asistat deja în Uniunea Europeană la mai multe cazuri de exploatare a forței de muncă care adesea ia cu adevărat formele sclaviei, indiferent dacă cei în cauză sunt cetățeni europeni sau nu. Mai mult, am asistat la un număr neobișnuit de mare de morți printre lucrătorii emigranți, inclusiv mulți dintre compatrioții mei, mulți cetățeni portughezi, chiar dacă angajați legal. Aceste accidente s-au întâmplat la locul de muncă și, mai ales, în sectorul construcțiilor civile.

Invităm, prin urmare, Uniunea Europeană și organisme sale, precum și statele membre și le solicităm să coopereze eficient și cu determinare pentru a preveni astfel de situații.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, doresc să trag un semnal de alarmă cu privire la rata scăzută a planificării și a creditelor de plată ale FEDR, FSE și Fondului de coeziune.

Suntem foarte departe de a dispune de planificarea a măcar jumătate dintre fondurile disponibile. În ceea ce privește plățile, doar 9,62 % din cele 347 de miliarde de euro alocate politicii regionale au fost plătite șefilor de proiect. Toate țările sunt, mai mult sau mai puțin, afectate. Spania, Luxemburg și Suedia trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a ajunge din urmă țările fruntașe în materie de plată a fondurilor europene, cum ar fi, de exemplu, țările baltice, Irlanda și Slovenia.

Politica regională a Uniunii Europene este una dintre cele mai utile politici pentru concetățenii noștri. Aceasta asigură într-adevăr coeziunea economică, socială și teritorială prin cofinanțarea unor proiecte concrete și adesea indispensabile.

De aceea, lansez un apel pentru mobilizarea autorităților naționale de gestiune. În același timp, consider că este esențial ca într-o perioadă de criză economică, normele europene să fie adaptate la problemele majore.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Dnă președinte, azi am sărbătorit cea de-a 20-a aniversare a schimbărilor democratice care au avut locul în Europa Centrală și de Est. A fost o ceremonie foarte demnă și adecvată, la care au participat dl Havel și dl Buzek, iar la Parlamentul European au fost organizate expoziții. Este normal să fie așa și instituțiile europene nu ar trebui să se limiteze la a organiza astfel de evenimente doar o dată la mulți ani.

Acest lucru ar trebui să fie prezent în istoria noastră - adevărul despre aceste schimbări trebuie să se facă simțit în activitățile noastre educative, care ar trebui să fie inițiate de către instituțiile europene. Avem nevoie de un manual de istorie comun al acelor vremuri, care să arate cum s-a unit Europa astfel încât copiii să poată avea acces în școli la acest adevăr și această cunoaștere.

Pe de altă parte, pot fi date multe exemple de bani cheltuiți fără sens. Organizația britanică Open Europe declară că au fost cheltuite 7 milioane de euro pentru finanțarea unui blog despre un măgar care a făcut turul Olandei. Este momentul să cheltuim bani mai eficient pentru Europa.

Președinta. – Doamnelor și domnilor, mă tem că trebuie să încheiem acum discursurile de un minut, în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul de procedură. În conformitate cu articolul 150, acest tip de dezbateri nu poate dura mai mult de 30 de minute. Discursurile au depășit deja 40 de minute pentru că, din nefericire, mulți vorbitori nu au reușit să se încadreze doar într-un minut.

Am încercat să acord prioritate celor care nu au avut ocazia să ia cuvântul la nici una din ultimele două dezbateri și sper că ați observat că s-a menținut un echilibru corect. Mai avem încă patru dezbateri în această seară și, după cum știți, ședința trebuie încheiată cel târziu la miezul nopții.

20. Lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză sau care sunt exonerati de această obligație (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este raportul (A7-0042/2009) elaborat de Tanja Fajon în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la propunerea de Regulament al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație [COM(2009)0366 – C7-0112/2009 – 2009/0104(CNS)].

Tanja Fajon, raportoare. – (SL) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, dle Barrot și toți cei prezenți azi aici, Parlamentul European susține cu tărie eliminarea regimului vizelor pentru toate țările din Balcanii de Vest. Aceasta este ideea principală care ne-a ghidat și în timpul elaborării acestui raport. Aș dori să îi felicit în special pe raportorii alternativi și deputații europeni, fără ajutorul cărora nu aș fi putut obține acest rezultat. De asemenea, doresc să-i mulțumesc Consiliului și Comisiei pentru eforturile lor de colaborare care vor constitui piatra de temelie a viitoarei cooperări în acest domeniu, mai ales odată cu ratificarea Tratatului de la Lisabona, ceea ce va permite Parlamentului să adopte toate măsurile necesare prin procedura de codecizie.

Cetățenii din Balcanii de Vest au fost izolați mult prea mult timp din cauza regimului de vize. În ceea ce privește dreptul de a călători fără vize, au mai puține drepturi azi decât aveau pe timpul fostei Iugoslavii. Ceea ce știu tinerii din țările din Balcanii de Vest despre Europa sau America, le-au aflat de pe internet sau de la televizor. Pentru că sunt din Slovenia, îmi amintesc că președinția slovenă a fost cea care a inițiat procesul

liberalizării regimului de vize la începutul lui 2008, după cinci ani de la semnarea Agendei de la Salonic, care garantează o perspectivă europeană clară pentru populația din Balcanii de Vest.

Salut încântată propunerea Comisiei de eliminare a obligativității vizelor pentru Macedonia, Serbia și Muntenegru și salut cu deosebit entuziasm inițiativa Sloveniei, care s-a bucurat de un sprijin puternic din partea statelor membre și care le permite cetățenilor din aceste țări să călătorească fără vize în țările din spațiul Schenghen de la 19 decembrie. Alegerea datei de 1 ianuarie 2010 ar fi creat dificultăți de ordin logistic, deoarece în perioada vacanței de Crăciun și Anul Nou, mulți cetățeni din aceste țări doresc să călătorească pentru a-și vizita cunoștințele care trăiesc în statele membre.

Eliminarea vizelor va contribui decisiv la procesul de cooperare regională și la depășirea diviziunilor etnice și va ajuta, de asemenea, la construcția unor punți culturale, sociale, economice și politice.

Doamnelor și domnilor, eliminarea vizelor pentru cele trei țări menționate anterior este un pas major în direcția bună. Cu toate acestea, aș sublinia faptul că în ceea ce privește țările care nu sunt incluse în proiectul de eliminare a vizelor, acestora trebuie să li se permită integrarea în acest program cât mai repede posibil sau, mai curând, în momentul în care sunt pregătite. Vorbesc, desigur, despre Bosnia și Herțegovina și Albania. Nu putem permite ca aceste țări să se izoleze și mai tare într-un moment în care țările lor vecine se bucură de posibilitatea de a călători fără restricții în Uniunea Europeană.

Desigur, aceste țări trebuie să fie pregătite pentru eliminarea vizelor și prin asta nu sugerez că ar trebui să coborâm nivelul criteriilor noastre. Dorim însă să transmitem un mesaj clar cetățenilor din Bosnia și Herțegovina și Albania: Vă așteptăm; trebuie să solicitați guvernelor voastre să-și îndeplinească partea lor de obligații. La rândul nostru, vom face tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că nu vor exista întârzieri în ceea ce privește luarea deciziilor din partea Uniunii Europene. Pot afirma că această abordare s-a bucurat de sprijinul larg al două comisii, Comisia pentru afaceri externe și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, din care fac parte și eu.

Aș adăuga, de asemenea, că după votul de mâine voi cere cuvântul pentru a face o declarație politică specială, o declarație comună a Parlamentului și a Consiliului, care sprijină cu convingere eliminarea obligativității vizelor pentru toate țările din Balcanii de Vest. În această declarație, pe care o vom vota mâine separat, atât Consiliul, cât și Parlamentul vor saluta data de 19 decembrie, când va fi eliminată obligativitatea vizelor pentru Macedonia, Serbia și Muntenegru și vom invita Comisia să elaboreze în cel mai scurt timp o propunere care să vizeze eliminarea obligativității vizelor pentru Bosnia și Herțegovina și Albania de îndată ce aceste țări vor fi îndeplinit criteriile relevante. Noi, pe de altă parte, ne angajăm să abordăm această problemă printr-o procedură accelerată. Aș vrea să stabilim o dată clară pentru eliminarea obligativității vizelor pentru Bosnia și Herțegovina și Albania, deși sunt conștientă de faptul că procedurile necesare sunt foarte complexe. Sper însă că vara lui 2010 se va dovedi o dată realistă pentru eliminarea obligativității vizelor pentru aceste două țări.

Și ca să închei. Nu trebuie să uităm nici de Kosovo dacă nu dorim să devină o gaură neagră pe harta...

(Președinta a întrerupt-o pe vorbitoare)

Dați-mi voie să închei: Uniunea Europeană are responsabilitatea politică de a finaliza procesul de liberalizare a vizelor și mâine mă aștept la sprijinul larg al Parlamentului în această privință.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Dnă președintă, este regretabil că Președinția suedeză nu a putut fi reprezentată de un ministru în această seară, așa cum și-ar fi dorit.

Înțeleg că președinția Consiliului nu a fost invitată și i s-a comunicat ca nu este necesară prezența sa aici. Aș dori să-i amintesc acestui Parlament că Președinția suedeză a condus și sprijinit de la bun început procesul liberalizării vizelor pentru Balcanii de Vest.

Știu că raportarea, colega mea, Tanja Fajon, este de acord cu mine că ar trebui să găsim ocazia pentru a-i mulțumi președinției Consiliului, deoarece îi datorăm declarația comună a Parlamentului și a Consiliului, sprijinită de Comisie, declarație unică în istoria acestei instituții.

Poate nu aici și acum, dar aș vrea totuși o explicație a motivului din care președinția Consiliului nu a putut asista și aș vrea să se înregistreze faptul că ministrul nu a putut fi prezent aici pentru că nu a fost invitat.

Președinta. – Am fost informată că președinția Consiliului a fost invitată, dar că nu a putut fi prezentă aici din cauza unor probleme de programare. Voi analiza însă chestiunea.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dnă președintă, doresc să răspund la întrebarea adresată de dna Corazza Bildt și să spun că, într-adevăr, Președinția suedeză s-a implicat foarte activ în acest proces care ne permite, după cum a explicat foarte bine dna Fajon, să oferim câtorva cetățeni din statele membre în cauză, și mai ales tinerilor, posibilitatea de a se angaja și de a interacționa mai mult cu această Europă cu care sunt mai curând nefamiliarizați uneori.

Este adevărat că în contextul relațiilor noastre cu țările din Balcanii de Vest, această propunere reprezintă o etapă istorică în evoluția politicii europene privind vizele pentru șederi de scurtă durată. În plus, Comisia salută adoptarea acestei propuneri legislative atât de către Parlamentul European, cât și de Consiliu. Cu toții suntem conștienți de impactul politic major al acesteia și de natura sensibilă a chestiunii care îi afectează pe toți cetățenii țărilor în cauză.

Înțeleg poziția Parlamentului. În acest context, aș dori să confirm angajamentul ferm al Comisiei de a monitoriza îndeaproape îndeplinirea de către toate țările în cauză a tuturor criteriilor stabilite în foaia de drum. Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei a făcut deja obiectul unei evaluări pozitive; prin urmare, dialogul cu această țară a fost încheiat. În octombrie, Serbia și Muntenegru au găzduit misiunile conduse de Comisie în asociere cu experți din statele membre, misiuni care au confirmat că au fost îndeplinite corespunzător toate criteriile foii de drum respective.

Vom utiliza aceeași metodă pentru Albania și Bosnia și Herțegovina. În ciuda progreselor semnificative înregistrate în ultimele luni, Bosnia și Albania nu au reușit încă să realizeze reformele necesare cerute în foaia de drum pentru a justifica exonerarea de la obligativitatea vizelor. Dar, așa cum ați spus deja, dnă Fajon, pentru ei este foarte încurajator să audă că vecinii lor sunt deja exonați de obligativitatea vizelor și pot confirma că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a mă asigura că Albania și Bosnia și Herțegovina pot obține exonerarea cât mai repede posibil, așa cum vă doriți.

Invit Parlamentul care, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, va fi colegiator în domeniul vizelor, să sprijine metoda structurată care constă în dialoguri privind eliminarea vizelor, metodă folosită de Comisie, deoarece o altfel de abordare ar crea confuzii fără a schimba însă într-adevăr regimul vizelor. Ar crea false speranțe și ar risca să încetinească eforturile depuse de țările în cauză de a pune în aplicare reformele cerute în foile de drum.

În această etapă menținem Albania și Bosnia și Herțegovina în anexa I la regulament, reafirmând în același timp angajamentul Uniunii Europene de a ajuta aceste două țări să îndeplinească criteriile prevăzute în foile lor de drum și să obțină astfel exonerarea de la obligativitatea vizelor, în conformitate cu procedura în vigoare.

Dnă Fajon, în acest context, Comisia sprijină textul declarației politice comune care confirmă acest angajament ferm al Uniunii de a pune în aplicare cât mai repede posibil a doua fază a procesului de liberalizare a vizelor pentru cetățenii din Albania și Bosnia.

Dnă președintă, atât am avut de spus. Cred că aceasta este o chestiune foarte importantă, care le arată statelor din Balcani că Europa este atentă la așteptările și dorințele lor.

Sarah Ludford, *raportoare pentru aviz a Comisiei pentru afaceri externe*. – Dnă președintă, angajamentul susținut de raportul Fajon și sprijinit de declarația propusă de Consiliu și Parlament este vizionară. Înseamnă acordarea dreptului de a călători fără viză tuturor locuitorilor din Balcanii de Vest. Aceasta nu este doar o mișcare generoasă și altruistă. Este și o mișcare pragmatică și subtilă, pentru că va promova și avansa securitatea în cel mai larg sens al cuvântului. Persoanele libere și care sunt libere să călătorească tind să opteze pentru soluții pașnice și să cadă mai puțin victime naționalismului introvertit care reprezintă o amenințare la adresa securității.

Cine poate rămâne indiferent la imaginile de pe ecranele din afara acestei camere și la toate celebrările care au marcat în această săptămână 20 de ani de la căderea zidului Berlinului? Deși aceste obstacole nu pot fi comparate cu Zidul, ele reprezintă totuși o barieră în calea comunicării libere și a orizonturilor mai largi care promovează înțelegerea și toleranța. Insistența noastră asupra unei abordări cuprinzătoare ar trebui să includă un rezultat corect până la a 15-a aniversare a Acordului de la Dayton.

Aș dori să-i mulțumesc și să o felicit pe raportoare, dna Fajon, pentru eforturile depuse și pentru modul în care a inclus fiecare nuanță în toate meandrele deliberărilor ei din ultimele două luni.

Doresc, de asemenea, să-i mulțumesc Consiliului și în special Președinției sudeze pentru eforturile pe care le-au depus pentru a ne ajuta să obținem acordul privind declarația, care confirmă scopul cert al liberalizării vizelor pentru toți cetățenii Balcanilor de Vest cât mai curând posibil - și sperăm că acest lucru se va întâmpla

în decursul lui 2010, pentru că absența unor date țintă rezonabile stabilite în comun pentru eliminarea vizelor de călătorie fragmentează și creează instabilitate.

În raportul Fajon ne-am luat, de asemenea, angajamentul de a elabora o foaie de drum pentru facilitarea obținerii vizelor și liberalizarea acestora pentru Kosovo, similare celor stabilite pentru celelalte țări din Balcanii de Vest.

Doresc, de asemenea, să-mi exprim speranța că și guvernul Regatului Unit va urma în curând același drum - Regatul Unit nefiind inclus în prezenta decizie a zonei Schengen a UE, bineînțeles pentru că nu este membru. Mereu simt o oarecare schizofrenie când lucrez cu probleme legate de proiectele Schengen, pentru că sunt deputat european britanic, dar în mod evident va fi un lucru benefic atât pentru Uniunea Europeană, cât și pentru Balcanii de Vest, dacă Regatul Unit va urma exemplul cât mai repede posibil.

Doresc să închei prin a-i mulțumi raportoarei, dna Fajon.

Anna Maria Corazza Bildt, în numele Grupului PPE. – Dnă președintă, Grupul PPE se angajează să accelereze procesul de liberalizare a vizelor pentru toate țările din Balcanii de Vest până în iulie 2010. Salutăm și sprijinim propunerea de liberalizare a vizelor pentru Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Muntenegru și Serbia anul acesta, înainte de Crăciun.

Înțelegem pledoaria cetățenilor din Bosnia și Herțegovina și Albania - o generație tânără care a fost închisă și exclusă și se simte înmănișată. Lor le spunem: „Suntem de partea voastră; când veți fi pregătiți suntem și noi pregătiți”. Este regretabil că au rămas în urmă din cauza startului lent al autorităților din Albania și Bosnia și Herțegovina. Acestora le revine responsabilitatea pentru orice întârziere. Îi îndemnăm să îndeplinească obiectivele de referință cât mai curând posibil. Știm că se bucură de ajutorul Comisiei în acest proces.

Din nefericire, trebuie să spun că m-a întristat să constat că Grupul PPE a avut nevoie de trei luni de negocieri pentru a convinge stânga din acest Parlament să acționeze în conformitate cu tratatele. Chiar este atât de complicat? În cele din urmă a înțeles și stânga că Parlamentul European nu este deasupra legii.

Cu tot respectul pentru distincții mei colegi, trebuie să denunț o atitudine neconstructivă. Nu există scurtături. Nu există abracadabra. Nu suntem aici ca să înscrim puncte. Suntem aici pentru a obține rezultate pentru cetățenii din Balcanii. Ca să fiu clară, niciun statut provizoriu combinat nu accelerează procesul și nu pune presiune asupra Comisiei sau Consiliului. Și în niciun caz nu transmite un mesaj politic puternic.

Doresc să închei prin a spune că timp de un an și jumătate am trăit experiența asediului orașului Sarajevo și a bombardamentelor. Prietenilor mei de acolo le transmit că sunt angajată.

(Președinta a întrerupt-o pe vorbitoare)

Claude Moraes, în numele Grupului S&D. – Dnă președintă, până în 2008 și până la Președinția slovenă nu au fost înregistrate progrese suficiente în ceea ce comisarul a numit pe bună dreptate o mișcare istorică în direcția liberalizării vizelor pentru Balcanii de Vest.

După cum a spus foarte bine dna Ludford, există considerații de ordin practic foarte întemeiate care explică de ce acest lucru este important pentru noi și de ce nu este doar o măsură reactivă. Așadar, în numele Grupului Socialist și Democrat, doresc să-i mulțumesc raportoarei, dnei Fajon, pentru munca atentă și minuțioasă pe care a întreprins-o pentru a îndrepta Uniunea Europeană către acest obiectiv final care constă în eliminarea regimului vizelor pentru toate țările din Balcanii de Vest. Acest lucru a devenit posibil cu ajutorul raporturilor alternative, al Comisiei și al Consiliului, ceea ce merită toate laudele.

Dacă este clar că mulți consideră că liberalizarea vizelor aduce beneficii majore pentru ambele părți, la fel de adevărat este că întreaga instituție trebuie să-și pună problema foii de drum și a faptului să trebuie să ne asigurăm că toate țările respective realizează reforme fundamentale pentru a câștiga încredere în vederea unui regim de liberalizare a vizelor cu adevărat decent.

Sarcina raportoarei noastre a fost să realizeze un progres uriaș în procesul de liberalizare a vizelor și să obțină în același timp susținerea acestei instituții. A realizat acest lucru sub forma declarației pe care a negociat-o cu Consiliul. Declarația vizează liberalizarea vizelor pentru Macedonia, Serbia și Muntenegru, o accelerare a regimului de liberalizare pentru Albania și Bosnia și Herțegovina și un compromis sensibil asupra problemei Kosovo.

Din toate aceste motive, grupul meu sprijină raportul și speră că acesta se va bucura de susținerea largă a acestei instituții.

Ulrike Lunacek, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dnă președintă, în primul rând aș dori să mă alătur antevorbitorului meu, mulțumindu-le sincer ambelor raportoare, dnei Fajon și dnei Ludford, în numele Comisiei pentru afaceri externe și al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și, de asemenea, raporturilor alternativi. Am reușit să prezentăm o propunere care cere Comisiei și Consiliului să elaboreze un pachet complet pentru toate țările din Balcanii de Vest, fără a exclude pe nimeni. Sper - și mă adresez dlui Barrot în această privință - că puteți convinge Consiliul că obiectivul liberalizării vizelor trebuie să se aplice și în cazul Kosovo, astfel încât dialogul să înceapă acum, iar liberalizarea vizelor să fie realizată și pentru Bosnia și Albania nu mai târziu de jumătatea anului viitor. Aș prefera să se întâmple și mai devreme.

Aș dori să clarific un lucru. Aceasta ține, desigur, de implementare, dar am auzit că în Serbia nu se implementase încă totul. Aș vrea să știu ce părere aveți în această privință. Este important să se implementeze totul. Doresc să le mulțumesc tuturor celor implicați și sper că toți oamenii...

(Președinta a întrerupt-o pe vorbitoare)

Doris Pack (PPE). – (DE) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, în urmă cu douăzeci de ani, concetățenii mei din Germania de Est au obținut libertatea de a călători. Câțiva ani mai târziu, Slobodan Milošević a periclitat în mod arbitrar libertatea de a călători, pentru ca apoi să le ia această libertate serbilor și tuturor celorlalte țări din regiune. De câte ori, începând cu anul 2000, ne-am exprimat în această instituție prin declarații și dezbateri publice dorința de a vedea că țările din sud-estul Europei se bucură de libertatea de a călători fără viză. Știm că UE nu poate realiza acest lucru singură, deoarece este necesar acordul guvernelor naționale. Trebuie să învingem temerile populației noastre. Criminalii sunt peste tot - ei nu au nevoie de viză! Ei trec granițele fără vize. Prin urmare, nu trebuie să ne facem griji din această cauză.

Aici este vorba despre generația tânără care, nemaiavând nevoie de viză pentru a călători, se poate deplasa în sfârșit unde dorește. De aceea suntem fericiți că cetățenii din Macedonia, Muntenegru și Serbia vor putea călători liberi din nou. E minunat! Bucuria este însă umbrită de un strop de amărăciune, deoarece Albania, Bosnia și Herțegovina și Kosovo nu li s-au putut alătura, dar așteptăm ca în decembrie Comisia să recunoască progresul uriaș făcut de Albania și să observe că și Bosnia și Herțegovina a realizat o serie de ameliorări. Din nefericire, în Bosnia și Herțegovina există politicieni care se preocupă mai puțin de interesele cetățenilor lor, știind că ei au, bineînțeles, dreptul de a călători fără viză. Prin urmare, consider că trebuie să ne asigurăm că acest lucru va fi posibil până la vara viitoare. Sper că dl Barrot ne va ajuta în acest sens. Nu trebuie însă să uităm de Kosovo. Kosovo nu trebuie să fie ultima pată neagră. Suntem obligați să ajutăm Kosovo să îndeplinească obiectivele de referință. Această țară nu va reuși singură. Posibilitatea de a călători fără viză este un act profund uman. Mă bucur că am putut să contribuim cu toții la înfăptuirea acestuia. Vă mulțumesc pentru această posibilitate, dle Barrot.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Europa și Uniunea Europeană a pornit ca un proiect de pace și se bucură acum de cea mai lungă perioadă de pace din istorie. Prin urmare, din această perspectivă suntem conștienți că integrarea este un instrument foarte puternic. Acum trebuie să îl folosim pentru a aborda problema Balcanilor de Vest.

Balcanii de Vest au trecut nu demult printr-un război foarte traumatizant, care a provocat suferințe profunde unui imens număr de persoane. Pentru a depăși acest eveniment trebuie să înregistrăm progrese în procesul de integrare europeană. Călătoriile fără viză reprezintă un pas important în această direcție. Mai multe persoane au menționat posibilitatea pe care le-ar oferi-o tinerilor de a stabili contacte și a trăi experiențe directe, precum și posibilitatea ca forțele democratice să își consolideze puterea. Nu este vorba doar despre a transmite un mesaj de încredere și despre posibilitatea de călători fără viză. Din perspectiva securității și economiei, Europa poate profita, de asemenea, de apropierea Balcanilor de Vest de Uniunea Europeană. Cu toate acestea, este important să nu creăm noi diviziuni în regiune, ci să ne asigurăm că fiecare țară poate participa la proiectul de călătorie fără vize cât mai curând posibil.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Măine, Parlamentul European va vota asupra eliminării obligativității vizelor pe termen scurt pentru țările balcanice. Nu toate țările pentru care a fost trasată o foaie de drum sunt eligibile pentru exonerare la 1 ianuarie.

Din nefericire, în Bosnia și Herțegovina propunerea Comisiei a permis disparități între diferitele segmente ale populației: cei care pot beneficia de călătoria fără vize în Europa cu pașapoarte croate sau sârbe și cei - musulmanii bosniaci - care nu posedă un astfel de pașaport. Aceasta este o diferențiere jenantă având în vedere istoria recentă a țării.

Depinde de Parlamentul European să transmită mâine un semnal Albaniei și Bosniei și Herțegovinei. Criteriile nu sunt negociabile și aceste cerințe trebuie respectate pentru a putea fi exonerate de obligativitatea vizei. Cu toate acestea, odată ce criteriile de referință au fost îndeplinite, exonerarea trebuie acordată în cel mai scurt termen.

Am văzut că au fost depuse multe eforturi pentru a realiza obiectivele de referință și solicităm Comisei să sprijine Bosnia și Herțegovina și Albania pentru a îndeplini cât mai repede posibil toate cerințele.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Pentru toți cetățenii din Balcanii de Vest, eliminarea obligativității vizelor de călătorie în Uniunea Europeană nu are doar o dimensiune tehnică, ci și o încărcătură și semnificație politică excepțională. Astăzi comemorăm în Parlament 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului și a socialismului ajuns la apogeu. Însă de Crăciun și de Anul Nou, Skopje, Podgorica și Belgrad vor sărbători în sfârșit căderea unui zid al vizelor care i-a separat de noi, cei din Uniunea Europeană, timp de aproape 12 ani.

Timp de aproape 20 de ani, majorității populației din Fosta Iugoslavie i s-a refuzat posibilitatea de a călători liber în Europa, drept pe care îl avuseseră înainte, când erau încă cetățeni ai federației socialiste prăbușite. Începem să observăm consecințele urâte ale unei astfel de izolări, care a durat o generație întreagă și a venit vremea să îi punem capăt.

Însă macedonenilor, muntenegrenilor și sârbilor trebuie să li se alăture bosniacii, albanezii și kosovarii cât mai repede posibil în 2010. Doar astfel noile generații ale acelor țări vor putea vedea și experimenta lumea de afară, vor putea stabili contacte cu alți europeni, vor putea contribui la dezvoltarea valorilor europene acasă la ei și își vor putea pregăti țările pentru apartenența deplină la povestea noastră europeană comună - Uniunea Europeană.

În calitate de raportor al Parlamentului pentru Macedonia, în ultimele zile am primit un număr mare de telefoane de la cetățeni din diferite țări balcanice. Vreau să îi asigur, menționând tare și răspicat că dreptul de a călători fără vize în UE nu este un substitut al integrării lor în UE. Dreptul lor de a călători liber în UE este un pas către apartenența în toată regula la UE.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Doresc să salut acest raport și să felicit raportoarele și raportorii alternativi. Doresc, de asemenea, să spun că din punctul meu de vedere, la această a 20-a aniversare a căderii Zidului Berlinului, garantarea dreptului de a trece frontiera pentru țările din Balcanii de Vest face parte din seria evenimentelor care au început în urmă cu 20 de ani, reprezentând căderea unui alt zid.

De aceea trebuie salutată această propunere. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că acordarea dreptului de a călători fără viză nu este doar o chestiune tehnică, ci și una evident politică. De aici importanța ei. Sprijin, de asemenea, acceptarea Declarației comune deoarece demonstrează că instituțiile europene au înțeles această responsabilitate. Această responsabilitate înseamnă în același timp și acțiune. În primul rând, înseamnă că statele în cauză care nu au reușit să îndeplinească condițiile pentru eliminarea vizelor de călătorie trebuie să acționeze pentru a face acest lucru cât mai repede posibil, fără a mai vorbi de acțiunea din partea Comisiei Europene, fără al cărei ajutor acest proces ar stagna.

Axel Voss (PPE). – (DE) Dnă președintă, consider că ne aflăm pe drumul cel bun în ceea ce privește statele balcanice. Am realizat o apropiere prin eliminarea vizelor, ceea ce ne va ajuta să creăm stabilitate, deși reprezintă și o dovadă a aprecierii noastre a eforturilor pe care le-au făcut. Cu toate acestea, consider că este bine să menținem o serie clară de norme și cerințele necesare realizării acestora. În acest sens, doresc să-i mulțumesc mai ales dnei Corazza Bildt pentru eforturile pe care le-a depus.

După părerea mea, orice altceva ar reprezenta o decizie tipică luată la Bruxelles, prin care s-ar abandona un sistem clar și nu s-ar tratat cu sinceritate cetățenii din statele balcanice, la fel cum nu sunt tratați cu sinceritate cetățenii noștri. Semnalele politice nu trebuie introduse în notele de subsol sau anexe la o directivă sau un regulament european: ele trebuie formulate adecvat.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Dnă președintă, mă bucur că cetățenii din țările din Balcanii de Vest vor putea circula liber în Uniunea Europeană. Acest lucru va facilita contactele interpersonale, va amplifica oportunitățile de afaceri și va crea condiții pentru ca rezidenții din regiune să cunoască mai bine Uniunea Europeană.

Nu putem permite ca vecinii noștri din est să fie izolați. Nu le putem refuza posibilitățile pe care le oferim altor țări europene. Trebuie să stabilim și pentru ei criterii clare și un plan de acțiune pentru o liberalizare mai mare a vizelor. Trebuie să avem în vedere faptul că, pentru rezidenții din aceste țări, costul unei vize

reprezintă o sumă considerabilă și procedurile de obținere sunt lungi, ceea ce limitează posibilitățile de a dezvolta diferite forme de cooperare.

Trebuie, de asemenea, să ne amintim că în 2012, campionatul european de fotbal va avea loc în Polonia și Ucraina, prin urmare, posibilitatea de a circula liber va fi foarte importantă.

Cristian Dan Preda (PPE). - Vreau să subliniez și eu importanța libertății circulației ca drept fundamental și să reafirm faptul că numeroși cetățeni din țările Balcanilor de Vest se vor bucura de acest drept. Salut, evident, această deschidere.

Deplâng însă în același timp faptul că, în niciun fel, acest raport nu a conținut până la urmă o referință la o țară aflată în Parteneriatul Estic și care, cred, trebuia asociat cu Moldova, măcar simbolic. E vorba de o țară care a cunoscut numeroase progrese în ordinea politică, e vorba de Moldova. Cred că astăzi zidul cel mai puternic pe care îl cunoaștem în Europa se află la granița de est, între România și Moldova, și cred că acest fapt trebuie deplâns. <BRK>

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Dnă președintă, doresc să le mulțumesc tuturor vorbitorilor care au susținut în mare măsură procesul de eliminare a vizelor pentru primele trei state balcanice. Ați subliniat foarte clar că libertatea de circulație este de dorit. După cum a spus dl Moraes, ea este benefică pentru ambele părți - și pentru Europa și pentru statele balcanice.

Pe lângă mulțumirile pe care le adresez tuturor vorbitorilor și în special raportoarei, dnei Fajon, doresc doar să spun, dnă președintă, că, de când au fost deja luate unele decizii în ceea ce privește Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Muntenegru și Serbia, noi am continuat să oferim asistență permanentă Albaniei, pe care am vizitat-o personal, și Bosniei și Herțegovinei, tocmai pentru a le ajuta să înregistreze progrese - și vom continua să facem acest lucru.

Cred că adoptarea foarte rapidă a acestei rezoluții este un indicator bun al modului în care vom reuși să ne deplasăm repede către alte state și în special către Bosnia și Herțegovina și Albania fără a uita, bineînțeles, de Kosovo.

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte

Tanja Fajon, raportoare. – Dle președinte, le mulțumesc încă o dată tuturor persoanelor care și-au adus contribuția, demonstrând astfel că Uniunea Europeană susține cu tărie liberalizarea vizelor pentru toate țările din Balcanii de Vest.

Regret că ministrul suedez nu a fost prezent, deoarece am colaborat foarte bine cu dumnealui. Salut angajamentul Comisiei de a depune toate eforturile în vederea accelerării procesului pentru Bosnia-Herțegovina și Albania și sper că, odată cu îndeplinirea criteriilor, ambele țări vor introduce cât se poate de repede regimuri fără vize - poate chiar în vara următoare.

Doresc să menționez că am implicat pe toată lumea în acest proces și sunt complet la curent cu ceea ce este prevăzut în tratate. Însă aceasta este o instituție politică, iar noi ne dăm cu toții silința să practicăm o politică serioasă.

Salut, încă o dată, eliminarea de la 19 decembrie a vizelor pentru Macedonia, Serbia și Muntenegru și sper foarte mult ca Bosnia-Herțegovina și Albania să le poată urma cât mai curând acestora. Vorbim aici despre destinul tinerei generații. Avem responsabilitatea de a duce la capăt acest proces de liberalizare a vizelor și trebuie, de asemenea, să găsim o soluție pentru toți cei din Kosovo.

Vă mulțumesc foarte mult pentru cooperare.

Președintele. – Dezbateră este închisă.

Votul va avea loc mâine, la orele 11.00.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Kinga Gál (PPE), în scris. – (HU) Dle președinte, dnă comisar, permiteți-mi să încep prin a-i felicita pe dl raportor și pe dl raportor alternativ pentru elaborarea unui compromis acceptabil pe această temă. Subiectul referitor la facilitarea călătoriei fără viză este doar în parte un subiect tehnic. Este o chestiune politică foarte

precisă. Călătoria fără viză se bazează pe încredere reciprocă și pe angajamente reciproce. Din acest motiv susțin și acceptarea, alături de raport, a Declarației comune, deoarece aceasta indică faptul că instituțiile europene au înțeles această responsabilitate.

Responsabilitatea implică, desigur, acțiune. În primul rând, din partea statelor relevante care nu au reușit să îndeplinească condițiile călătoriei fără viză. Acestea trebuie să facă tot ceea ce le stă în putință pentru îndeplinirea cât mai rapidă a condițiilor. Este necesară, în același timp, și acțiunea Comisiei Europene, fără al cărei ajutor eficient acest proces doar s-ar lungi, ceea ce nu poate fi în interesul nostru. Bosnia și Herțegovina, Albania și Kosovo trebuie, de asemenea, să se implice.

În calitate de deputată maghiară a Parlamentului European, aș dori să menționez încă o dată că, datorită statutului de călătorie fără viză al Serbiei, maghiarii care locuiesc în Vojvodina, Serbia, au o legătură mai directă cu țara lor de origine, precum și cu Europa, desigur. Cetățenii care trăiesc de ambele părți ale acestor granițe, care vorbesc aceeași limbă și cultivă legături familiale și culturale strânse nu pot să-și găsească suficiente cuvinte pentru a exprima importanța posibilității de a trece granițele fără nicio barieră sau viză. Astăzi sărbătorim 20 de ani de la căderea Zidului Berlinului și de la tăierea sârmei ghimpate. Garantarea trecerii granițelor în cazul țărilor din Balcanii de Vest devine parte din seria de evenimente care au început în urmă cu 20 de ani, fiind comparabilă cu prăbușirea unui nou zid.

21. Asistență financiară pe termen mediu pentru balanțele de plăți ale statelor membre și condiționalitatea socială (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct se referă la dezbateri privind întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei de către Tatjana Ždanoka și Jean Lambert, în numele Grupului Verts/ALE, Alejandro Cercas, în numele Grupului S&D, și Marian Harkin și Elizabeth Lynne, în numele Grupului ALDE, referitoare la asistența financiară pe termen mediu pentru balanțele de plăți ale statelor membre și condiționalitatea socială (O-0102/2009 - B7-0215/2009).

Tatjana Ždanoka, autoare. – Dle președinte, provin din Letonia, o țară afectată puternic de criza financiară. În lipsa asistenței financiare externe, Letonia ar fi riscat să ajungă la faliment. Am beneficiat de o astfel de asistență din partea UE și a FMI. Cu toate acestea, guvernul leton a fost condiționat să reducă cheltuielile bugetare. A făcut acest lucru prin reducerea cu 10 % a pensiilor și cu 70 % a pensiilor pensionarilor care încă lucrează, prin reducerea cu 10 % a ajutoarelor pentru familii și a ajutoarelor de maternitate pentru părinții care lucrează, precum și prin reducerea plafoanelor impozitelor personale pe venit netabile.

După cum vedeți, abordarea a fost una egalitară. Reducerea a fost de 10 %, indiferent dacă o pensie era de 100 EUR sau de 1000 EUR. Comisia a salutat reducerile acestea făcute într-o manieră atât de scandalosă și a semnat un memorandum de înțelegere cu Letonia. Era de la bun început clar că astfel de reduceri neselective vor afecta straturile cele mai vulnerabile ale societății. Este sau nu Comisia conștientă de faptul că anul viitor este Anul european pentru combaterea sărăciei?

Situația Letoniei nu este unică în Uniune. Ungaria și România au beneficiat, de asemenea, de împrumuturi din partea Comunității. Și alte țări ar putea fi forțate într-o zi să solicite astfel de împrumuturi. Trebuie să evităm, prin urmare, crearea unui precedent în acceptarea măsurilor antisociale.

Dnă comisar, sigur că ați putea spune că dumneavoastră nu faceți decât să dați banii și că guvernele statelor membre sunt responsabile de politica socială, însă drepturile sociale sunt obligatorii din punct de vedere juridic pentru instituțiile Uniunii Europene. Aceasta înseamnă că toate acțiunile instituțiilor trebuie să aibă în vedere drepturile sociale. În caz contrar, vorbele care descriu nivelul înalt al protecției sociale ca pe o sarcină a UE nu vor provoca nimic mai mult decât un zâmbet ironic.

Elizabeth Lynne, autoare. – Dle președinte, aici nu este vorba despre a le spune cu exactitate statelor membre pe ce să-și cheltuiască sau nu banii. Fiecare țară are propriile sale priorități imediate pentru a ieși din dificultățile financiare cu care se confruntă.

Însă statele membre, atunci când beneficiază de ajutorul Uniunii Europene în cadrul acestei prevederi, ar trebui să fie încurajate să-l utilizeze într-o manieră care să respecte principiile Uniunii - cu alte cuvinte, într-o manieră care să nu ignore nevoia de protecție și de incluziune socială.

Această criză financiară a afectat puternic persoane din întreaga Uniune Europeană, existența acestui fond fiind, prin urmare, utilă. Milioane de persoane și-au pierdut locurile de muncă. Mulți dintre cei care și-au

pierdut locurile de muncă în respectivele state membre sunt cei mai vulnerabili și au cele mai mici șanse de a-și găsi repede un nou loc de muncă. De aceea este important ca rețelele de securitate socială din acele state membre să nu fie ignorate.

În întrebarea noastră cu solicitare de răspuns oral ne interesa în mod special dacă statele membre sunt obligate să includă o evaluare a impactului social în rapoartele pe care le trimit Comisiei. M-aș bucura dacă m-ați putea informa cu privire la acest lucru.

Este important să le transmitem statelor membre care beneficiază de fonduri europene prin intermediul asistenței financiare pe termen mediu mesajul potrivit. Personal, sunt de părere că este necesar să clarificăm faptul că, înainte de a aproba orice altă asistență, Comisia trebuie să ia în considerare felul în care au fost ajutați cei mai vulnerabili.

Sunt conștientă că, atunci când statele membre se confruntă cu dificultăți financiare, nu le este mereu ușor să continue să ia în considerare obligațiile sociale pe care le au - de aceea această întrebare cu solicitare de răspuns oral. Este foarte important să ne amintim că această criză financiară are și un chip uman, iar acest chip este destul de des reprezentat de către persoanele care sunt deja cele mai marginalizate în societate.

Alejandro Cercas, autor. – (ES) Dle președinte, dnă comisar, înainte de a adresa întrebarea, am citit cu atenție întrebările precedente și pozițiile luate de către Parlament cu privire la acele întrebări. Este un fapt și nu o părere că, la 24 aprilie, anul curent, Parlamentul a adoptat o rezoluție legislativă cu scopul de a modifica Regulamentul (CE) nr. 332/2002, care, în temeiul articolului 100 din Tratat, reglementează aceste instrumente financiare.

Dnă comisar, în rezoluția respectivă, Parlamentul a sprijinit această asistență pentru a gestiona problemele specifice din domeniul finanțelor publice ale statelor membre care au fost cel mai puternic afectate de criza financiară, și-a exprimat solidaritatea completă, în special față de statele care au aderat cel mai recent la UE, însă Parlamentul, dnă comisar, a spus în același timp foarte clar că această asistență trebuie să fie condiționată, prezentând patru criterii, care reprezintă obiectivele Comunității.

Acestea sunt: în primul rând, calitatea cheltuielilor publice - banii nu trebuie să fie iroșiți; în al doilea rând, respectarea sistemelor de securitate socială și respectarea creșterii durabile; în al treilea rând, neabandonarea politicii unei ocupări complete de calitate decentă a forței de muncă; iar, în al patrulea rând, combaterea schimbărilor climatice. Din punct de vedere logic, dacă aceste obiective sunt bune pentru noi, ele ar trebui urmărite și în aceste țări.

Au trecut câteva luni și am primit destul de multe rapoarte de la ONG-uri, sindicate și cetățeni, referitoare la una dintre cele patru țări care au beneficiat de sume foarte semnificative pentru asistența finanțelor publice: 6,5 miliarde, 3,1 miliarde, 2,2 miliarde și 5 miliarde de euro. Sunt cifre similare cu cele tocmai menționate de către colega mea: reduceri de 40 % în domeniul educației; reduceri de 10 % în programul de pensii; înjumătățirea subvențiilor pentru bolnavi etc.

Dnă comisar, în această situație, Parlamentul își dorește cel puțin ca tăcerea noastră să nu fie interpretată acolo - așa cum se întâmplă - ca și cum noi am fi cei care impun aceste măsuri; ar trebui, cel puțin, să nu fim complici în această interpretare, care percepe Europa ca fiind cea care atacă secțiunile cele mai sensibile ale populației. Și, dacă este posibil, dnă comisar, ar trebui să evităm o situație în care cei mai slabi să fie cei care plătesc pentru ajustare.

Joaquín Almunia, membru al Comisiei. – (ES) Dle președinte, doamnelor și domnilor, problemele din Letonia, Ungaria și România - cele trei țări ale Uniunii Europene care primesc la ora actuală împrumuturi prin facilitarea balanței de plăți - sunt probleme pe care nu le-a creat nici acest Parlament, nici Comisia Europeană și nici Uniunea Europeană. Sunt probleme create de criza economică, dar agravate de gestionarea greșită și de politicile deficitare ale liderilor politici ai acestor țări. Spun acest lucru pentru că există țări în aceeași regiune a Uniunii Europene ca și Letonia, în aceeași regiune a Uniunii Europene ca și Ungaria, în aceeași regiune a Uniunii Europene ca și România, care nu se confruntă cu aceleași probleme și care fac mai bine față crizei, cu ajutorul bugetelor europene, al Fondurilor structurale și de coeziune și al protecției oferite de statutul de membru al Uniunii Europene și de perspectiva de a adera la zona euro, însă fără necesitatea de a cere asistență prin intermediul facilității balanței de plăți.

De ce au trebuit aceste trei țări să ceară asistență? De ce a trebuit să le împrumutăm bani? Nu din cauza Comisiei sau a Parlamentului sau a Uniunii Europene în general: din cauza gestionării greșite din aceste țări.

Cum ajutam aceste țări? Împrumutându-le bani; iar nimeni nu împrumută fără condiții; nu avem autorizația acestui Parlament sau a Consiliului de a acorda împrumuturi fără a pune condiții. Acordăm împrumuturi cu anumite condiții și le impunem condiții dure țărilor în cauză, deoarece situația lor este extraordinar de dificilă, însă în același timp le spunem: „nu faceți reduceri pentru a putea cofinanța Fondurile structurale și Fondul de coeziune; nu adoptați măsuri regresive; nu faceți reduceri care să-i afecteze pe cei mai vulnerabili”. Câteodată avem succes, iar câteodată, din păcate, nu avem succes, deoarece situația nu se află în mâinile noastre, ci în mâinile lor.

Prin urmare, vă împărtășesc preocuparea și nu numai că o împărtășesc, dar o și predau, în numele dumneavoastră, guvernelor respective, odată cu banii oferiți de către Uniunea Europeană: 3,1 miliarde de euro împrumutați Letoniei și, de asemenea, sume foarte mari României și Ungariei.

Vă rog să rețineți, totuși: nimeni nu acordă împrumuturi necondiționat, iar eu nu sunt autorizat să fac acest lucru în numele dumneavoastră, în numele statelor membre. Nu putem, la bine sau la rău, să luăm decizii care țin de responsabilitatea guvernelor și a parlamentelor țărilor în cauză.

Ceea ce facem este să le readucem aminte guvernelor și parlamentelor acelor țări în primul rând de responsabilitatea pe care o au de a-și salva țara dintr-o criză cu care alte țări nu se confruntă într-o măsură atât de mare; iar în al doilea rând, de faptul că există măsuri care nu pot fi luate, iar noi nu suntem dispuși să împrumutăm bani pentru adoptarea unor măsuri care depășesc strictul necesar în ceea ce privește ajustarea finanțelor publice și dotarea țărilor respective cu mijloacele care să le permită să-și înfrunte viitorul fără a fi nevoite să ceară împrumuturi de la Uniunea Europeană.

Jean-Paul Gauzès, în numele Grupului PPE. – (FR) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, cred că observațiile dlui comisar oferă de abia acum un răspuns adevărat la întrebarea care a fost adresată.

Uniunea Europeană nu pune la dispoziție fonduri în mod necondiționat. Condițiile au fost menționate: calitatea cheltuielilor publice, obiectivele de dezvoltare durabilă, politica ocupării forței de muncă, schimbările climatice, dar, bineînțeles, și necesitatea de a compensa cât mai repede insuficiențele administrației anterioare, astfel încât țările pe care le ajutam să ajungă la nivelul dorit.

Consider însă că într-o criză cum este cea prin care trecem acum nu trebuie să exagerăm în materie de condiționalitate. Trebuie să avem încredere în guvernele statelor membre care primesc ajutor european pentru a aplica dispozițiile necesare și pentru a evita, așa cum a spus dna comisar, dispozițiile care ar putea fi retrograde sau regresive.

Cheltuielile sociale sunt, în mod evident, importante - ele trebuie păstrate - însă, chiar și așa, trebuie să avem încredere în statele membre că vor adopta măsurile necesare pentru restabilirea situației și că nu vor realiza controale extrem de minuțioase care ar fi oricum ineficiente.

Ocazia de a evalua modul în care statele membre au utilizat ajutorul european va apărea în momentul acordării unui nou ajutor, moment în care vom fi probabil capabili de a trage concluziile în funcție de măsurile nepotrivite, în special în domeniul social.

Pervenche Berès, în numele Grupului S&D. – (FR) Dle președinte, dnă comisar, vă veți aminti foarte bine că la 24 aprilie, atunci când - după cum a subliniat colegul meu, dl Cercas - am acceptat, validat și ratificat creșterea facilității balanței de plăți, am făcut-o cu două condiții: în primul rând, atașarea unor condiții la acest ajutor, mai ales în cazul celui social; iar, în al doilea rând, transparența, astfel încât Parlamentul să fie clar în privința condițiilor de încheiere a unor astfel de acorduri cu statele membre în cauză. Consider, așadar, că dezbateră pe care o avem în această seară este o dezbateră justă, utilă și democratică și care trebuie să aducă dovada unei acțiuni eficiente.

Ne aflăm într-o situație absolut critică din punctul de vedere al Uniunii Europene și vedem foarte clar că această criză afectează chiar fundamentele solidarității dintre statele membre și, în special, solidaritatea față de anumite state membre. Veștile pe care le primim din România nu fac decât să înrăutățească situația, punându-ne într-o postură foarte dificilă, din cauza incertitudinii politice provocate mai ales de consecințele crizei.

Nu aș vrea însă să comitem din nou greșelile din trecut, mai ales pe cele pe care le putem atribui FMI care, în urmă cu aproximativ zece ani, aplica formule care ajungeau până la urmă să înrăutățească lucrurile. În plus, îmi exprim dezacordul profund cu colegul meu, dl Gauzès, atunci când ne recomandă să nu exercităm controale prea minuțioase, ci să așteptăm următoarea solicitare pentru a examina calitatea utilizării ajutoarelor. Nu! Condițiile se pun în momentul acordării unui ajutor și sunt de părere că Europa a plătit un preț suficient

de mare din cauza neexaminării condițiilor de asistență din multe domenii, preț care să nu-i permită să închidă ochii de această dată.

Nu putem accepta ca astăzi, în cadrul Uniunii Europene, cei mai vulnerabili să fie cei care să plătească pentru politicile de ajustare. Nu cred că este cazul să acuzăm Comisia de gestionarea greșită a politicii letone. Nimeni din acest Parlament nu v-a indicat, dnă comisar, că aceasta ar fi calea pe care dorim s-o urmăm.

Cu toate acestea, nu putem permite ca angajamentul bugetar al Uniunii Europene și solidaritatea noastră față de Letonia să fie în detrimentul celor mai vulnerabili, deoarece nu credem că astfel vom reuși să restaurăm solidaritatea și echilibrul economiei letone.

Marian Harkin, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, procesul UE referitor la protecția și incluziunea socială este esențial pentru a garanta îndeplinirea obiectivului strategic al Uniunii Europene de creștere economică susținută, locuri de muncă mai multe și mai bune și o mai mare coeziune socială.

În condițiile unei crize economice, riscurile de sărăcie și excludere socială cresc pentru mulți cetățeni, mai ales pentru cei aflați la marginile societății, cei care își pierd locul de muncă și cei care depind de diversele rețele de protecție socială care operează în diferite state membre.

Prin această întrebare se dorește aflarea următorului lucru: va încerca sau nu Comisia să introducă procesul de protecție și incluziune socială în punerea la dispoziție a asistenței financiare pe termen mediu pentru balanțele de plăți ale statelor membre, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 332/2002 al Consiliului?-

Sunt întotdeauna sensibil la impunerea prea multor condiții și a unei birocrații excesive beneficiarilor de asistență, iar acest lucru este valabil începând de la statele membre și până la IMM-uri și persoane fizice. Cu toate acestea, atunci când acea impunere ar contribui la realizarea unui principiu de bază al UE, așa cum este incluziunea socială, ea este într-adevăr importantă. Nu putem să aspirăm la un proces de incluziune socială și să producem muni de documente care să releve felul în care trebuie să procedăm dacă nu asigurăm, în același timp, faptul că acest proces se va alinia inițiativelor noastre.

Dna comisar afirmă că acestor împrumuturi li s-au atașat condiții dure, însă nu mi-a fost foarte clar care erau aceste condiții și, într-adevăr, dacă ele includeau o condiționalitate socială.

Indiferent de circumstanțele în care sunt cheltuite fondurile UE, nu putem pur și simplu să ne spălăm pe mâini și să sperăm că va fi bine. Ni s-a cerut să avem încredere în statele membre. Această încredere este un lucru bun, însă ea trebuie mereu câștigată, iar atunci când există motive de îngrijorare, acestea trebuie abordate.

Patrick Le Hyaric, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, majoritatea economiștilor spun acum că această criză este cauzată mai ales de transferul averii create de forța de muncă în capital, în profituri. Mai mult decât atât, există, în general, un acord asupra faptului că, în țările care și-au păstrat sistemele de protecție socială și serviciile publice, populația a avut relativ puțin de suferit din cauza crizei.

Totuși, problema cu care ne confruntăm în această seară se referă la natura condițiilor atașate la acordarea asistenței europene sau a asistenței Fondului Monetar Internațional populațiilor. Această asistență nu mai poate fi condiționată de aplicarea planurilor de ajustare structurală care reduc cheltuielile sociale și de formare și care privatizează sectoarele publice, inclusiv serviciile sociale de interes general. Această abordare a devenit astăzi ineficientă, lucru care trebuie să fie recunoscut. Toate acestea nu vor face decât să înrăutățească criza, somajul și sărăcia.

De aceea, considerăm că trebuie să inversăm criteriile acestei condiționalități și să stabilim că fondurile publice europene sau cele ale FMI pot fi condiționate, pot fi combinate cu un nou sistem de credite și vor fi acordate în conformitate cu noile criterii care vizează și încurajează o nouă distribuire a averii pentru a crește salariile, pensiile și nivelurile minime ale protecției sociale, pentru a menține un nivel ridicat al acesteia, garanția unui loc de muncă pentru toți. În fond, progresul social este cel care merge mână în mână cu eficiența economică, nu invers.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Dle președinte, dnă comisar, Comisia Europeană a arătat o înțelegere clară și cooperatoare față de acele state membre care s-au confruntat cu dificultăți fiscale din cauza crizei. Sistemele sociale stabile și puternice nu pot fi menținute dacă statele membre nu au economii puternice. Colegii mei propun restricționarea condițiilor de alocare a asistenței financiare, însă eu nu consider că acesta ar fi de nedorit, în principiu. În schimb, ar trebui să luăm în mod serios în considerare posibilitatea de a

extinde condițiile în care se poate obține susținerea financiară, astfel încât aceasta să poată fi utilizată nu numai pentru consolidarea bugetelor de stat și a sistemelor financiare, dar și pentru dezvoltarea economiei.

Investiția în economie este necesară pentru garantarea pe termen lung a unui sistem stabil de protecție socială. Utilizarea și în acest fel a resurselor provenite din asistență financiară ar fi cea mai bună modalitate de a acorda cât mai repede ajutor statelor membre care se confruntă cu dificultăți financiare. Redresarea statelor din criză și stabilizarea acestora sunt strâns legate de politica Uniunii Europene în relație cu aceste state. Numai o acțiune armonizată și eficientă va produce rezultate la scară comunitară. Asistența financiară nu este și nu poate fi singurul mod prin care statele europene se pot susține reciproc. Trebuie găsite soluții complexe care să stimuleze dezvoltarea economică a tuturor statelor membre ale Uniunii Europene.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Țările despre care vorbim în acest caz sunt noile state membre ale Uniunii Europene care au fost nevoite, după schimbările de regim, să se ocupe de cei care au ieșit în pierdere în urma acestor schimbări, să devină mai competitive în urma restructurării economice într-o piață deschisă și să creeze și să construiască economii cu structuri echilibrate. Oamenii din aceste țări dispun, prin urmare, de cele mai mici rezerve. Acest lucru înseamnă că le este greu să plătească împrumuturile pentru locuință, din cauza coeficienților ridicați de îndatorare bazați pe moneda unică. Șomajul crește din cauza problemelor economice care se dezvoltă unilateral și, în plus, se reduc și cheltuielile sociale.

Putem observa că, în urma tensiunilor sociale, se dezvoltă instabilitatea, în special cea politică. Susținerea viziunilor extremiste crește în multe țări, populismul câștigând teren. Sunt de părere că trebuie să luăm în considerare toți acești factori atunci când evaluăm situația și gândim următoarele măsuri necesare legate de și bazate pe solidaritatea europeană.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Dle președinte, subiectul pe care îl dezbatem astăzi a fost deja de multe ori pe ordinea de zi a Parlamentului European. Se știe foarte bine că, atunci când acordă un ajutor, Comisia se ghidează după condițiile Fondului Monetar Internațional. Acest lucru s-a spus deja de câteva ori.

În acest context, Comisiei i s-au adresat în mod repetat întrebări de către Parlamentul European. În noiembrie 2008, Parlamentul European a solicitat Comisiei prezentarea unei analize a efectelor comportamentului băncilor care, în acea perioadă, și-au transferat activele din statele membre care aderaseră recent la UE. La 24 aprilie, anul curent, Parlamentul European a repetat această solicitare. A solicitat, de asemenea, să fie pus la curent cu declarațiile de intenție dintre Comisie și statele membre care beneficiază de asistență, declarații care prezintă în mod detaliat condițiile pentru asistență. Din câte știu, aceste solicitări nu au primit încă niciun răspuns.

Prima mea întrebare este, prin urmare, următoarea: este adevărat că aceste solicitări nu au primit până acum niciun răspuns? În caz afirmativ, a doua mea întrebare este: de ce nu au primit aceste solicitări niciun răspuns? Iar a treia mea întrebare este, în concluzie: când ne putem aștepta la un răspuns al acestor solicitări?

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). - Ca reprezentant al unei țări care a beneficiat de asistență financiară pentru balanța de plăți de la Comisia Europeană, România, aș dori să mulțumesc Comisiei Europene pentru rapiditatea cu care a acționat în direcția acordării asistenței financiare pentru balanța de plăți, fără de care problemele economice și sociale ale României ar fi fost mult mai dificile.

Sigur că sunt multe probleme sociale în aceste țări care au primit asistență financiară și putem discuta despre ce fel de condiționalitate socială ar putea fi vorba în aceste acorduri de asistență financiară. Și dacă punem problema în acest mod, trebuie să ținem seama că există sisteme de asigurări și de asistență socială în aceste țări care au contribuit la dezechilibrele pentru care a fost necesară asistența financiară la balanța de plăți. De aceea, dacă discutăm de condiționalități sociale, trebuie să discutăm despre reformele care trebuie făcute asupra acestor sectoare sociale, în primul rând sistemul de pensii, astfel încât să obținem o sustenabilitate financiară pe termen mediu și lung care să contribuie la rezolvarea de fond a problemelor din aceste țări.

Proinsias De Rossa (S&D). – Dle președinte, Organizația Internațională a Muncii (OIM) a afirmat de curând - în iunie, când a lansat pactul global pentru locuri de muncă - că lumea ar trebui să arate altfel după criză.

Mi-e teamă că acest lucru nu se întâmplă. După criză ar trebui să avem o economie mai durabilă cu locuri de muncă decente, servicii publice de calitate și globalizare echitabilă, îndreptându-ne către punerea în aplicare a Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului. Însă nu vom avea așa ceva. Ne așteaptă, în schimb, o retragere a băncilor și a bancherilor din Europa și din întreaga lume care încearcă pur și simplu să-și păstreze privilegiile.

În același timp în care Comisia sancționează pomparea miliardelor de euro în salvarea băncilor irlandeze, avem un guvern irlandez care plănuiește chiar în acest moment distrugerea dezvoltării locale și a programelor de dezvoltare comunitară susținute de Uniunea Europeană. Acesta și-a propus să ne distrugă sistemul de educație.

Astăzi, Fundația Europeană pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă a lansat raportul intitulat *Restructurarea în perioada de criză*. Dacă îmi permiteți, voi cita aici două rânduri: „În mod ideal, ar fi de preferat să se asigure faptul că măsurile de gestionare a problemelor imediate cauzate de recesiune vor fi aliniate la obiective pe termen lung”. Comisia ar trebui, bineînțeles, să insiste ca toate statele membre să încerce măcar să facă acest lucru.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) În vremuri de criză economică ale cărei efecte dureroase încă le simțim cu toții, multe țări s-au hotărât să abordeze o serie de instituții financiare pentru a solicita asistență financiară. Merită însă să ne întrebăm ce procent din aceste sume deloc nesemnificative a ajuns la persoanele cele mai afectate de criză sau la persoanele care duc cele mai mari lipsuri în această situație dificilă.

Mii de oameni din Europa își pierd, de la o zi la alta, sursele pentru întreținerea proprie și a familiei. Guvernele statelor membre iau în considerare în vreun fel factorul social atunci când solicită asistență financiară? Acest lucru este îndoielnic dacă ne uităm la condițiile din ce în ce mai proaste în care sunt nevoite să trăiască multe persoane și la creșterea șomajului în multe țări europene. De aceea, aș dori să fac un apel să nu rămânem indiferenți la nevoile oamenilor obișnuiți care suferă, ca de obicei, cel mai acut din cauza efectelor negative produse de erorile celor aflați la guvernare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Punerea în aplicare a principiului coeziunii economice și sociale devine deosebit de importantă în situații de criză. Aceasta necesită nu numai o creștere a bugetului comunitar, dar și o divizare echitabilă a riscului, precum și alte politici care să acorde prioritate protecției și incluziunii sociale, creării de locuri de muncă cu drepturi pentru toți și accesului la servicii publice universale și de calitate, astfel încât să fie garantate drepturile fundamentale ale tuturor cetățenilor.

Fondurile comunitare și toate măsurile economice și financiare propuse ar trebui, așadar, să fie însoțite de o evaluare a impactului lor social, pentru a evita exacerbară inegalității și a sărăciei. Sperăm, dnă comisar, că în urma acestei dezbateri vom vedea inițiative din partea Comisiei Europene în legătură cu acest obiectiv.

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, este interesant - deși oarecum deprimant - să ascultăm discuțiile și dezbaterile din această seară, mai ales atunci când Uniunea Europeană acționează cu bună credință, încercând să ajute țările aflate în dificultate.

Propria noastră țară, Irlanda, a beneficiat într-o anumită măsură de acest ajutor, iar fondurile de globalizare care urmează a fi acordate sunt un exemplu relevant în acest sens. În același timp ne putem însă întreba cum de este posibilă o gestionare deficitară, având în vedere că banii sunt puși la dispoziția acestor țări cu condiții descrise ca fiind dure. În mod normal, ne-am imagina că din aceste condiții dure face parte și garanția faptului că nu va exista o gestionare deficitară și, în caz contrar, garanția corectării acesteia.

Comisia poate garanta fie reducerea sau retragerea acestor fonduri, fie impunerea anumitor amenzi sau a altor penalizări? Pentru că este inacceptabil ca, atunci când se oferă ceva - așa cum a afirmat colegul meu, dl Harkin - pe bază de încredere, această încredere să nu fie respectată.

În al doilea - și ultimul - rând, nu vom ajunge niciodată în ipostaza despre care vorbea Proinsias De Rossa de a avea o situație mai bună ca urmare a crizei ca cea prezentă.

Joaquín Almunia, membru al Comisiei. – (ES) Dle președinte, în primul rând aș dori să spun că sunt într-un tot de acord cu condițiile aprobate de către Parlamentul European; Comisia procedează astfel: atunci când împrumută bani celor trei state membre care utilizează facilitatea balanței de plăți, ia bani împrumutați de la piață, îi împrumută cu exact aceleași condiții - care sunt mult mai favorabile pentru acele țări decât condițiile pe care le-ar putea obține dacă ar împrumuta direct de pe piață - și pune câteva condiții pentru a se asigura că își vor primi banii înapoi, luând în considerare cele patru condiții pe care le-ați menționat și pe care le-a adoptat acest Parlament. Suntem absolut de acord cu acestea.

Însă când se recurge la facilitatea balanței de plăți, nu se poate pune în aceeași ecuație - iar mie mi se pare, din câte am înțeles, că în câteva discursuri ați încercat să faceți acest lucru - utilizarea resurselor bugetare (fonduri structurale, Fonduri de coeziune, programe și ajutoare de alt tip) cu un împrumut menit să soluționeze o problemă financiară dintr-o țară.

Problema Letoniei - aceeași cu care s-au confruntat și Ungaria și România - este că trebuie să recurgă la această facilitate a balanței de plăți, deoarece nu poate apela la piețe pentru împrumuturile prin care să-și finanțeze necesitățile financiare. Aceasta este problema. Nu vorbim despre un program pentru o activitate concretă sau pentru programe concrete; vorbim despre anumite țări care se confruntă cu dificultăți financiare. Sigur că acestea sunt rezultate, parțial, ale crizei, însă, din cauza gestionării anterioare deficitare, sunt mult mai grave decât în alte țări în care condițiile sunt, din punct de vedere obiectiv, similare.

Vă rog să nu învinuiți Comisia, Parlamentul European sau Consiliul de Miniștri pentru proasta gestionare a anumitor guverne din statele membre. Aceasta nu este responsabilitatea noastră; responsabilitatea noastră este aceea de a încerca să contribuim la soluționarea unei probleme financiare. Această problemă este, în parte, o problemă a balanței de plăți, legată de îndatorirea sectorului privat, care trebuie să refinanțeze anumite sume sau să plătească anumite datorii și nu deține capacitatea de autofinanțare pentru realizarea acestor tranzacții, iar, uneori, este o nevoie a sectorului public.

În cazul nevoii sectorului public de a-și finanța datoria publică, există o mai mare capacitate de a impune condiții concrete și credeți-mă că le impunem. Alaltăieri, aici la Bruxelles, eu încă încercam să conving un reprezentant al guvernului leton că măsurile care urmează a fi incluse în bugetul pentru 2010 trebuie să fie mai progresive. Vă rog însă să nu-i cereți Comisiei să oblige o țară să adopte o reformă fiscală pe care țara respectivă nu dorește s-o adopte; în orice caz - și o știți la fel de bine ca și mine - nu avem această capacitate.

Care este atunci alternativa noastră, ca reprezentanți ai cetățenilor europeni? Să lăsăm țara să se prăbușească în insolvență? Să nu-și poată îndeplini angajamentele externe, fie că acestea sunt datorii publice sau private? Iar aceste probleme financiare să forțeze țara să-și devalorizeze moneda cu 25 sau 30 %, sărăcind astfel imediat familiile, companiile și sectorul public cu datorii în monedă străină? Sunt convins că nu doriți acest lucru și nici eu nu-l doresc. Acestea sunt condițiile în care lucrăm.

Sunt de acord cu toate analizele dumneavoastră: cele ale dlui De Rossa, ale dlui Cercas, ale dlui Berès, ale tuturor; bineînțeles că sunt de acord cu ele. Însă realitatea unei țări precum Letonia sau România este, în momentul de față, mai complicată decât atât. Puneți-vă, vă rog, în locul cuiva care trebuie să acționeze în numele dumneavoastră, al tuturor, pentru a decide dacă va acorda sau nu un împrumut unei țări care nu poate face împrumuturi de pe piață, așa cum pot majoritatea statelor membre sau a țărilor industrializate. Aceasta este situația. Iar această problemă încercăm s-o rezolvăm, îndeplinind în același timp cele patru condiții pe care ni le-ați impus și pe care le susțin.

Președintele. – Dezbateră este închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Criza financiară globală a avut un efect profund și global asupra circulației persoanelor în lume. În acest context, este nevoie de o integrare politică și socială mai puternică și de o Europă mai puternică și mai unită. Uniunea Europeană trebuie să garanteze protecția tuturor drepturilor fundamentale în spațiul său, deoarece nu poate să predice o politică pe care nu o practică. Sunt, așadar, în favoarea unui nou concept al solidarității în Uniunea Europeană, care poate să garanteze drepturile sociale minime pentru fiecare cetățean european. Este nevoie, de exemplu, de standarde minime în domeniul sănătății, al educației și al pensiilor și prestațiilor de stat, care ar trebui să fie garantate la nivel european. Consider că este vital să stabilim aceste standarde minime, având în vedere că promovează o mai mare omogenitate a condițiilor de muncă, având un efect regulator asupra circulației afacerilor și a forței de muncă. Este clar că, pe de o parte, susținerea financiară din partea UE nu poate fi condiționată de politici care țin de competența exclusivă a statelor membre și, pe de altă parte, că aceasta nu poate condiționa politicile respective. Acest lucru nu înseamnă însă că nu este nevoie de o mai bună coordonare politică și socială. Din contră, această integrare este esențială!

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *în scris.* – (RO) Criza financiară a obligat anumite state membre să solicite asistență din partea UE (Regulamentul nr. 332/2002(1) al Consiliului din 18 februarie 2002) și a comunității internaționale (Fondul Monetar Internațional). Această asistență trebuie angrenată atât de asigurarea condițiilor adecvate pentru garantarea protecției și incluziunii sociale, cât și de punerea în aplicare a unui cadru care să favorizeze dezvoltarea economică și crearea locurilor de muncă. În perioada martie 2008 - mai 2009, rata șomajului în UE27 a ajuns la 8,9 %, cu o creștere a numărului șomerilor de la 5,4 milioane la 21,5 milioane. Pierderea locurilor de muncă este principala grijă a cetățenilor europeni. Uniunea Europeană și statele sale membre trebuie să fie capabile să păstreze locurile de muncă existente și să creeze noi locuri de muncă. Acest lucru se poate realiza prin investiții eficiente în agricultură, educație și sănătate, precum și în infrastructura energetică și de transport. Fiecare cetățean european care își pierde locul de muncă reprezintă o familie

europăană cu un venit mai scăzut și, extrapolând, o scădere a nivelului de trai. Fiecare loc de muncă creat reprezintă o familie care oferă un trai decent și o educație de bună calitate tinerei generații. Succesul modelului european se măsoară prin nivelul de trai al celor 500 de milioane de cetățeni europeni.

22. Situația politică în Honduras în vederea alegerilor din 29 noiembrie 2009 (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct de pe ordinea de zi se referă la declarația Comisiei privind situația politică din Honduras, cu accent pe alegerile din 29 noiembrie 2009.

Catherine Ashton, membră a Comisiei. – Dle președinte, ne aflăm astăzi aici pentru a discuta evoluțiile recente importante legate de criza politică din Honduras.

Patru luni după înlăturarea președintelui Zelaya, criza politică din Honduras rămâne, din păcate, nerezolvată, în ciuda acordului semnat la 30 octombrie de către comisiile de reprezentare a președintelui și a guvernului *de facto*.

Punerea în aplicare a așa-numitului Acord de la San José, care ar trebui să asigure cadrul și condițiile necesare pentru restaurarea democrației și a ordinii constituționale în Honduras, nu a progresat după ce guvernul de uniune națională numit la 5 noiembrie a fost respins de către președintele Zelaya. În plus, Congresul nu s-a decis încă asupra reinstituirii sale, fapt care amenință recunoașterea legitimității alegerilor generale din 29 noiembrie - elementul cheie pentru ieșirea din criză.

Prin urmare, împreună cu președinția, am îndemnat toate partidele să pună urgent în aplicare toate dispozițiile acordului, ca precondiție pentru readucerea la normă a relației noastre, inclusiv a cooperării pentru dezvoltare.

Comisia Europeană în oficiu a susținut complet eforturile de mediere și facilitare făcute de președintele din Costa Rica, Oscar Arias, și de Organizația Statelor Americane, precum și măsurile puse în aplicare de către comunitatea internațională pentru a exercita presiune asupra partidelor în vederea găsirii unei soluții pașnice. Ambasadorul Președinției UE a fost chemat pentru consultări, iar toți ceilalți ambasadori ai UE au părăsit, de asemenea, țara. Cheltuielile de susținere bugetară, precum și cooperarea pentru dezvoltare - cu excepția cooperării cu societatea civilă și a celei de natură umanitară - au fost suspendate. În plus, misiunea de observație electorală prevăzută pentru alegerile generale din 29 noiembrie a fost anulată.

Luăm foarte în serios această criză, deoarece ea reprezintă, în termeni democrațici, un regres nu numai pentru Honduras și pentru restul Americii Centrale, dar și pentru întreaga Americă Latină.

Doresc să reiterez astăzi aici faptul că normalizarea situației politice din Honduras va fi susținută de către Comisie, iar în acest scop avem nevoie de aderarea partidelor la acest acord. Deși, din cauza timpului disponibil limitat, nu mai este posibilă trimiterea unei misiuni de observație electorală, Comisia a detașat pentru o perioadă de cinci săptămâni, în cadrul Delegației CE din 9 noiembrie, doi experți electorali cu mandatul de a raporta cu privire la aspectele procesului electoral și, de asemenea, de a aduce informații referitoare la eventuale acțiuni post-electorale. În cazul în care situația politică va permite o implicare mai activă în susținerea electorală, Comisia a luat în considerare și o asistență financiară a tribunalului electoral, prin intermediul unui contract cu PNUD (Programul Organizației Națiunilor Unite pentru Dezvoltare). Comisia este, de asemenea, dispusă să ofere susținere financiară către OSA, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru observațiile electorale.

Continuăm să monitorizăm situația și sprijinim toate eforturile depuse pentru a restabili democrația în Honduras.

Alojz Peterle, în numele Grupului PPE. – (SL) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, în calitate de membru al unei delegații speciale a Partidului Popular European, în urmă cu o lună, am avut ocazia de a mă familiariza foarte bine cu situația politică din Honduras. Delegația noastră l-a vizitat mai întâi pe dl Arias, președintele din Costa Rica și mediatorul recunoscut la nivel internațional al crizei, care ne-a prezentat Acordul de la San José.

În Honduras, i-am întâlnit pe președintele în exercițiu, dl Micheletti, pe președintele destituit Zelaya, pe ministrul afacerilor externe, judecătorii Curții Supreme, pe reprezentanții Tribunalului Electoral Suprem, pe președintele Congresului Național, pe procuror, precum și pe patru candidați prezidențiali și alte personalități importante. Ambele partide au întâmpinat cu bucurie misiunea noastră și și-au exprimat disponibilitatea de a se angaja într-un dialog reciproc.

Indiferent de diversele interpretări ale evenimentelor de la sfârșitul lunii iunie, anul curent, aș dori să subliniez faptul că nu a existat nicio creștere a violenței din momentul înlăturării președintelui Zelaya, înlăturare care a fost susținută printr-o hotărâre a Curții Supreme. În discuțiile noastre, am susținut importanța dialogului politic, în spiritul propunerii președintelui Arias. Dialogul intern a avut loc mai târziu, dar, din păcate, nu a dus încă la niciun rezultat final. Cu toate acestea, sunt încă de părere că trebuie să continuăm să insistăm asupra unui acord politic în această țară.

Din discuțiile pe care le-am purtat cu cei mai importanți actori politici, am aflat că alegerile din 29 noiembrie nu sunt o consecință a schimbării politice, ci, dimpotrivă, că acestea au fost convocate printr-o hotărâre autonomă a Tribunalului Electoral Suprem cu ceva timp înainte, când președintele Zelaya se afla încă la putere. După evenimentele din iunie, nu au existat noi candidați la președinție. De fapt, candidații prezidențiali au subliniat ei înșiși faptul că nu-i îngrijorează posibilitatea legată de punerea sub semnul îndoielii a alegerilor prezidențiale de către criza politică, deoarece pregătirile au început pe baza unor decizii democratice.

Honduras este una dintre țările Americii Centrale cu care Uniunea Europeană dorește să încheie un acord de asociere. Criza politică a întrerupt însă procesul de negociere. Având în vedere că dezvoltarea democratică continuă a Honduras-ului este în interesul Uniunii Europene, consider că este important ca Parlamentul European să-și detașeze observatorii pentru monitorizarea alegerilor prezidențiale.

Luis Yáñez-Barnuevo García, în numele Grupului S&D. – (ES) Dle președinte, în urma intervenției dnei comisar, nu aș mai fi avut nimic de adăugat în afară de „amin”, însă aveam deja pregătit un discurs în numele Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European.

Distrugerea ordinii constituționale din Honduras întrerupe în America Latină două decenii fără lovituri de stat și creează un precedent negativ pentru alte țări, mai ales pentru cele mai vulnerabile, așa cum este acum Paraguay-ul.

Parlamentul European nu poate și nu trebuie să rămână surd și mut în fața unei astfel de violări a statului de drept. Atât Consiliul, cât și Comisia au făcut declarații clare de condamnare a loviturii de stat și de susținere a medierii președintelui Arias în conformitate cu poziția adoptată în unanimitate de către OSA, cu sprijinul Națiunilor Unite.

Președintele autoproclamat *de facto*, dl Micheletti, nu a respectat acordurile recent încheiate, ridiculizând comunitatea internațională, iar una dintre mișcărilor sale a fost aceea de a preveni reinstituirea dlui Zelaya, președintele destituit.

În circumstanțele actuale, alegerea unui nou președinte în cadrul scrutinului programat pentru 29 noiembrie ar fi, din start, nelegitimă, iar rezultatele acestor alegeri nu pot fi și nu ar trebui să fie recunoscute de către comunitatea internațională.

Parlamentul European ar comite o eroare gravă dacă ar trimite o delegație de observare a alegerilor, deoarece aceasta ar fi interpretată drept un sprijin pentru *lovitura de stat*; OSA a exclus deja detașarea unei misiuni de observare a alegerilor.

Acest Parlament s-a descris ca fiind un garant al libertății, al democrației, al statului de drept și al respectării drepturilor omului. După cum a spus și Václav Havel în această dimineață, nu ne putem ghida după standarde duble. Aici, suntem cu toții democrați și, prin urmare, milităm pentru libertate. Dezbaterea noastră trebuie să fie, în consecință, fermă față de cei care atacă libertatea, fie că vorbim despre Cuba, China, Coreea de Nord sau, în cazul de față, despre Honduras. Nu trebuie să ne lăsăm orbiți de preferințele noastre ideologice. Nu există lideri de lovituri de stat sau dictatori de dreapta sau de stânga, există doar cei represivi și distrugători de libertate.

Ne este foarte teamă că lucrurile nu se vor schimba în Honduras și că aceste evenimente vor crea un precedent foarte periculos, iar doctrina loviturii de stat bune, punctuale și nu foarte sângeroase va triumfa.

Izaskun Bilbao Barandica, în numele Grupului ALDE. – (ES) Dle președinte, la 30 octombrie, partidele implicate în acest conflict au semnat un acord, Acordul de la San José, și au hotărât crearea, până la 5 noiembrie, a unui guvern de unitate și reconciliere națională, precum și repunerea în funcție de către Congres a dlui Zelaya până la încheierea actualei perioade de guvernare, și anume 27 ianuarie 2010.

Ce s-a întâmplat însă? Dl Micheletti a încercat să formeze un guvern de unitate fără participarea dlui Zelaya, iar Congresul a amânat votul pentru a nu-l reinstaura pe acesta. Dl Micheletti nu a respectat acordul, iar situația se agravează din ce în ce mai mult. Alegerile au fost convocate, dar, după cum vedem în toate mijloacele

de informare în masă, candidații se retrag, deoarece realizează că nu există condițiile democratice necesare pentru alegeri. Apar, de asemenea, și situații de violență: astăzi ni s-a comunicat că un primar din partidul de opoziție și un gardian au fost împușcați mortal.

Implicarea internațională este în continuare necesară, iar noi susținem acțiunile întreprinse de către Secretarul General al Organizației Statelor Americane, de către președintele Lula, de misiunea de mediere a Statelor Unite și de către mediator, dl Arias. Prin toate aceste acțiuni, solicităm respectarea acordurilor și repunerea în funcție a dlui Zelaya, astfel încât democrația, legitimitatea instituțională și coexistența pașnică dintre cetățenii din Honduras să poată fi restabilite.

Rugăm partidele să facă un exercițiu de generozitate prin revenirea la dialog, chiar dacă OSA a afirmat deja că acest lucru devine din ce în ce mai dificil. Dle președinte, Europa trebuie să contribuie la presiunea internațională exercitată asupra liderilor loviturii de stat, prin utilizarea tuturor măsurilor diplomatice și politice de care dispune în vederea promovării acordului.

Catherine Greze, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, venind în urma unei lovituri de stat militare și a destituirii președintelui legitim, Acordul de la San José ar fi putut să pară o veste bună. Această speranță a murit acum. Prin formarea propriului guvern de unitate națională, pucistul Roberto Micheletti a persistat în ilegalitate și autoritarism. Uniunea Europeană trebuie să condamne ferm această atitudine și să solicite repunerea urgentă în funcție a președintelui Zelaya.

În situația actuală, nu putem avea alegeri organizate de către o dictatură ilegală. Scrutinul din 29 noiembrie nu poate fi recunoscut. Chiar dacă Organizația Statelor Americane a făcut deja acest lucru, trebuie să refuzăm să trimitem observatori. Chiar dacă opoziția s-a retras, refuzăm să luăm în considerare rezultatul alegerilor devenite de fapt pseudoalegeri.

Suntem îngrijorați de numeroasele încălcări ale drepturilor omului care ni se raportează. Europa trebuie să adopte o poziție fermă pentru democrație. Respingem orice fel de acord cu un guvern ilegal. Acordurile SPG+ trebuie suspendate. În cazul în care conflictul va persista, va veni și vremea sancțiunilor. Avem responsabilitatea de a garanta faptul că milioanele de cetățeni ai Honduras-ului vor putea alege democrația și că America Latină nu se va cufunda din nou în era așa-numitelor *pronunciamientos*.

Edvard Kožušník, în numele Grupului ECR. – (CS) Dle președinte, dnă comisar, îl stimez foarte mult pe dl Yañeze, chiar până la a-l urma în carieră, însă nu pot fi de acord cu felul în care acesta a utilizat cuvintele lui Václav Havel, căruia toți cei prezenți în această instituție îi purtăm un respect deosebit. Am fost unul dintre acele milioane de oameni ieșiți în stradă când Václav Havel ne-a vorbit de la podium, iar noi îl ascultam de jos - aveam 18 ani în acea vreme - dorindu-ne un singur lucru, indiferent de viziunile noastre politice, și anume alegeri libere. Acesta a fost sloganul nostru din perioada respectivă și cred că a fost un slogan cu care vom fi cu toții de acord. Vorbim despre alegeri, pentru că alegerile reprezintă democrația. Situația din Honduras nu este, după părerea mea, o situație simplă și nu o vom putea rezolva, în niciun caz, doar dintr-o perspectivă europeană: trebuie s-o privim dintr-o perspectivă globală. Consider că alegerile ar trebui să reprezinte un punct de pornire și că observatorii UE ar trebui să fie prezenți, deoarece ele vor avea loc și trebuie să sperăm că se vor desfășura într-o manieră democratică.

Ilda Figueiredo, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Condamnăm lovitura de stat militară care a avut loc în Honduras la 28 iunie, precum și încălcarea permanentă a Acordului de la Tegucigalpa/San José, de la 30 octombrie, de către liderii loviturii de stat. Este inacceptabil ca cei care au realizat lovitura de stat să continue cu strategia lor de întârzieri și subterfugii sistematice pentru a amâna restituirea puterii în mâinile președintelui ales în mod constituțional, dl Zelaya.

Uniunea Europeană trebuie să solicite repunerea necondiționată și imediată în funcție a președintelui Zelaya. Fără acest lucru, continuarea procesului electoral este imposibilă, deoarece acesta devine inaplicabil și ilegal, având în vedere că nu există un minim de condiții care să le asigure cetățenilor exercitarea dreptului universal la vot direct, secret și lipsit de orice fel de constrângere sau amenințare. Uniunea Europeană și Parlamentul European trebuie să condamne și să respingă în mod clar pozițiile celor care au regizat această lovitură de stat. Trebuie, de asemenea, să solicite restaurarea imediată a democrației în Honduras și să nu aprobe detașarea observatorilor europeni sau rezultatele oricărui scrutin organizat în aceste circumstanțe.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Dle președinte, dnă comisar, alegerile pot reprezenta o cale de ieșire dintr-o criză sau dintr-un impas politic. Am avut în trecut astfel de exemple în Europa.

Alegerile din Polonia din 1989 constituie un exemplu. Acestea nu au fost alegeri democratice. Au fost alegeri care au reprezentat un compromis politic, însă nu au fost alegeri democratice. Au fost decisive, specifice și foarte importante. Pentru ca alegerile să aibă un rol atât de specific și de pozitiv, este necesară îndeplinirea anumitor condiții. O condiție de bază este respectarea consecventă a înțelegerilor politice care au permis în primul rând organizarea alegerilor. Cel mai întâlnit obstacol al respectării acestor înțelegeri îl reprezintă interpretarea chestiunilor asupra cărora s-a căzut de acord.

Pentru a evita situațiile în care diferențele de interpretare ar putea duce la conflict, este nevoie de ceva special, ceva aproape imperceptibil și greu de definit. Este nevoie de bunăvoința ambelor părți aflate în dispută, iar acest lucru este valabil și în cazul Honduras-ului. Fără bunăvoința ambelor părți, alegerile nu vor mai fi ținute deloc sau nu se vor ridica la nivelul așteptat. Fac, prin urmare, apel la bunăvoință, la luarea în considerare a viitorului și la responsabilitate. Aceasta este de o importanță majoră, având în vedere faptul că atât dl Zelaya, cât și dl Micheletti au comis în trecut erori politice și juridice. Alegerile oferă ocazia și speranța de a corecta aceste erori. Sunt convins că ne dorim acest lucru.

Alegerile pot fi decisive și benefice pentru un Honduras democratic. Uniunea Europeană susține acest proces și este mulțumită de el. Cu toții susținem acest proces, deoarece considerăm că democrația și democratizarea sunt valori pentru care merită să luptăm. Astăzi, Václav Havel a spus în acest Parlament că nu trebuie să ne retragem în fața răului, pentru că este în natura răului să profite de orice concesie. Situația actuală din Honduras este temporară și nu poate dura mult. Alegerile reprezintă o ocazie de schimbare.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Dle președinte, la 28 iunie, președintele Zelaya, președintele ales în mod legal al Honduras-ului, a fost destituit de către armată. Condamn această lovitură de stat militară în termenii cei mai fermi. Statul de drept democratic trebuie restaurat în Honduras, iar acest lucru trebuie să se facă în mod pașnic, prin intermediul dialogului.

În urmă cu aproape două săptămâni - din întâmplare, în aceeași perioadă în care Delegația noastră pentru relațiile cu țările din America Centrală făcea o vizită în regiune - se părea că, după luni intense de negocieri, în Honduras se ajunsese, prin dialog, la un acord istoric care ar fi reprezentat restaurarea democrației și a statului de drept, reîntoarcerea președintelui ales în mod legal, stabilirea unui guvern de unitate națională și, în cele din urmă, examinarea situației de către o „comisie pentru adevăr”. Acest acord le-ar aduce legitimitate următoarelor alegeri, în cazul în care va fi pus în aplicare, însă deocamdată acest lucru nu se va întâmpla.

Aș dori să insist asupra dorinței exprese ca părțile implicate din Honduras să revină la masa negocierilor pentru a pune în aplicare acordul încheiat; pentru a revoca lovitură de stat militară prin intermediul dialogului. Este datoria lor față de cetățenii din Honduras, care suferă cel mai mult de pe urma crizei politice. În cazul în care nu se va găsi o soluție democratică, se pare că alegerile nu vor fi, în general, recunoscute. Acest lucru ar avea consecințe extinse pentru procesul integrării central-americe și pentru negocierile cu privire la un acord de asociere, ceea ce înseamnă ani mulți de stagnare, cetățenii fiind cei care vor avea de suferit.

Doresc să le spun următoarele aceloră dintre colegii mei care sugerează deja recunoașterea viitoarelor alegeri: nu trebuie să le transmitem Honduras-ului, Americii Centrale și întregii lumi faptul că tolerăm *loviturile de stat*. În acest moment, toți cei implicați trebuie să-și redirecționeze toată energia către restaurarea democrației. Dacă deputații europeni declară de la început că vor susține alegerile, nici Manuel Zelaya și nici Roberto Micheletti nu vor avea niciun imbold să revină la masa negocierilor. Astfel, am deveni mai degrabă o parte a problemei decât a soluției și am intra în jocul forțelor nedemocratice și al discordiei.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Dle președinte, dnă comisar, doresc să felicit Comisia Europeană și Consiliul pentru obținerea, împreună cu comunitatea internațională, a unanimității cu privire la condamnarea fermă a *loviturii de stat* militare, și pentru condiționarea oricărei măsuri internaționale de repunerea necondiționată în funcție a președintelui Zelaya.

Regret profund faptul că acest Parlament nu a condamnat încă lovitură de stat militară. Aș dori să atrag atenția asupra responsabilității pe care o are cel mai mare grup politic al Europei, Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrați), care continuă, chiar și în dezbaterile de astăzi, să considere că liderii loviturii de stat și guvernul legitim reprezintă același lucru. Este inadmisibil faptul că Parlamentul European nu a condamnat încă *lovitura de stat*. Prin urmare, sunt de acord cu faptul că nu se pot trimite observatori și că rezultatele alegerilor din noiembrie nu pot fi recunoscute, acestea desfășurându-se în condiții de lipsă de libertate și cu un președinte legitim sechestrat în ambasada Braziliei.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Dle președinte, m-aș bucura dacă anumiți deputați de stânga ai acestui Parlament, care condamnă cu fermitate Honduras-ul, ar condamna cu aceeași hotărâre ceea ce se

întâmplă în Cuba sau ceea ce face dl Chávez în Venezuela și în America Latină, pentru că, din păcate, există încă persoane care tânjesc după și susțin zidul Berlinului, epurările lui Stalin și chiar și mumia lui Lenin mai mult decât alegerile democratice dintr-o țară cum ar fi, în acest caz, Honduras-ul. Acestea fiind spuse și având în vedere alegerile care urmează, ar trebui să se analizeze cu seriozitate ceea ce se întâmplă în această țară a Americii Centrale.

Dle președinte, alegerile prezidențiale au fost convocate în Honduras în urmă cu 16 luni. Magistrății Tribunalului Electoral - instituția responsabilă cu gestionarea electorală - au fost numiți înainte de 28 iunie, așadar în perioada mandatului dlui Zelaya. Cei șase candidați la prezidențiale au trecut prin procedura preliminară, iar majoritatea candidaților își doresc ca alegerile din Honduras să aibă loc.

Prin urmare, de ce nu vor unele persoane să recunoască procesul electoral, dacă acesta a fost rezultatul natural, fie că dl Zelaya a fost sau nu la putere în Honduras?

La 30 octombrie, negociatorii ambelor părți s-au angajat, într-adevăr, prin semnarea unui acord, să găsească o soluție la criză. Acordul conținea un set de puncte-cheie susținute de ambele părți. Negociatorii președintelui destituit Zelaya nu au stabilit însă cine ar trebui să conducă guvernul de unitate.

Prin urmare, este evident că Partidul Popular European este în favoarea organizării alegerilor, în condiții de transparență, democrație și libertate, iar noi le vom sprijini pe acestea cu observatori din grupul nostru. Să nu uităm că mediatorul, Óscar Arias, președintele din Costa Rica, a fost cel care a solicitat prezența acestora. Oferind răspuns la o întrebare din partea delegației pentru America Centrală, el a spus că este necesară trimiterea acestora, deoarece Fundația Óscar Arias va trimite, la rândul ei, observatori în Honduras. Vom proceda întocmai în acest fel, pentru că și mediatorul internațional, Óscar Arias, ne cere acest lucru.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Dle președinte, cred că alegerile din 29 noiembrie reprezintă o oportunitate pentru Honduras, iar Parlamentul European este obligat să trimită observatori. Nu pentru a le valida, așa cum susține stânga, deoarece acest lucru ar fi ilegal, dar pentru a vedea în ce fel se desfășoară.

În același timp, aș dori să spun că Honduras-ul se află la o distanță de o oră de zbor de Cuba, de Havana. Aici nu s-au organizat alegeri de cincizeci de ani. Cuba este condusă de un tiran comunist care își trimite toți oponenții la închisoare. Parlamentul European a solicitat de multe ori eliberarea acestora și chiar a decernat Premiul Sakharov „Doamnelor în alb”, cărora însă Fidel Castro nu le-a permis să viziteze Parlamentul European pentru a-și colecta premiul. Mi-ar plăcea să văd Comisia, Consiliul și aripa stângă a acestei instituții solicitând cu aceeași hotărâre drepturi și libertăți pentru cetățenii Cubei.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să-mi exprim profunda îngrijorare privind suspendarea Acordului de la San José. În cadrul întâlnirilor Adunării Parlamentare euro-latino-americane, care a avut loc în Panama la sfârșitul lunii octombrie, ne-am reiterat condamnarea loviturii de stat militare și susținerea eforturilor de mediere ale OSA.

Trebuie să ne reluăm urgent apelul pentru pace și dialog. Situația din Honduras este critică, nu numai din punct de vedere politic, dar și din punct de vedere social și economic. Nu trebuie să permitem ca rezolvarea problemelor precum sărăcia, criza economică și datoriile externe să fie din nou amânată din cauza procesului de soluționare a conflictului politic.

Acum este momentul ca Parlamentul European să-și demonstreze mai mult ca niciodată sprijinul necondiționat pentru democrație, pentru statul de drept și pentru respectarea drepturilor omului, repunându-l în funcție pe dl Zelaya, ca precondiție indispensabilă pentru legitimitatea procesului electoral.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Dle președinte, în ziua în care Václav Havel a vorbit în această instituție despre libertatea obținută prin luptă acum 20 de ani în Europa de Est, aș dori să îi întreb pe toți deputații din rândurile Grupului PPE care au pledat astăzi pentru trimiterea de către Uniunea Europeană a observatorilor electorali în Honduras, cum ar fi reacționat dacă Uniunea Europeană ar fi declarat în urmă cu peste 20 de ani că va trimite observatori electorali pentru a monitoriza un scrutin ilegal într-una dintre țările lor, pe care toată lumea o descria ca pe o țară în care nu există libertate, o țară aflată într-un climat de violență, o țară în care nu există securitate. Ce ați fi spus atunci, în urmă cu peste 20 de ani, dacă UE ar fi declarat: „Da, vom trimite observatori electorali în țara respectivă, pentru că actualul regim spune că acest lucru este în regulă”?

Ați fi spus cu toții că este ilegal ca Uniunea Europeană să trimită observatori electorali acolo. Din acest motiv vă rog, doamnelor și domnilor din PPE, să utilizați astăzi exact aceleași criterii pentru ceea ce se întâmplă actualmente în Honduras. Cu alte cuvinte, nu trimiteți observatori electorali pentru un scrutin ilegal.

Îi sunt recunoscătoare Comisiei pentru faptul că a adoptat exact această poziție.

Catherine Ashton, membră a Comisiei. – Dle președinte, voi fi relativ succintă - nu din cauză că nu aş recunoaște importanța acestui subiect, ci mai degrabă din cauza orei târzii.

Am ascultat cu mare interes pasiunea cu care au vorbit onorabili deputați și preocupările pentru relația pe care trebuie s-o avem pe termen scurt cu această țară extrem de săracă, țară care, sincer vorbind, trebuie să revină cât se poate de repede la normalitate.

Preocuparea pe care o au onorabili deputați de diferite convingeri de a se asigura că rolul pe care îl avem în Uniunea Europeană în următoarele alegeri și în următoarele săptămâni este cel potrivit. Îmi voi retrace această afirmație și voi delibera împreună cu colegii mei.

În mod deloc surprinzător, consider că este foarte important să continuăm monitorizarea atentă a situației din Honduras, pentru a putea fi la curent cu cele ce se întâmplă și pentru a lua măsurile necesare și a sprijini încercarea de a găsi cât mai repede cu putință o soluție pașnică la această criză.

După cum am spus, este vorba despre o țară săracă. Termenul de rezolvare a acestei crize a fost de mult depășit, iar eu salut din toată inima sprijinul pe care onorabilii deputați l-au arătat Comisiei în ceea ce privește activitățile pe care încercăm să le întreprindem pentru a ajunge la acel rezultat final și pentru a ne face datoria de a garanta că Honduras-ul va fi capabil să revină cât mai curând la stabilitate.

Președintele. – Dezbateră este închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), în scris. – O mare parte a dezbaterii cu privire la Honduras se concentrează - iar acest lucru este de înțeles - asupra crizei politice, însă efectele merg mult mai departe de sfera politică. Honduras este pe locul doi în topul celor mai sărace țări din America Latină, iar impacturile economice și sociale ale crizei politice afectează cele 70 % ale populației care trăiesc deja în sărăcie. Turismul aproape că s-a oprit, suspendarea ajutorului extern are un efect direct asupra investițiilor publice, iar spitalele supraîncărcate și subechipate se luptă să facă față nu numai problemelor obișnuite cauzate de condiții sanitare proaste, malnutriție și boală, dar și victimelor violențelor stradale din ce în ce mai dese, care includ bătăi și chiar asasinat comise de către forțele guvernului. Organizațiile de dezvoltare și de apărare a drepturilor omului nu-și pot desfășura activitățile atât de valoroase, deoarece personalul lor nu este protejat prin drepturi constituționale normale. În schimb, sunt martorii unei stări de asediu, ai detenției fără acuzații și ai altor încălcări ale libertăților individuale. Această criză se extinde mult peste impasul politic și peste luptele care se dau între personaje-cheie din politică. Este vorba despre oamenii obișnuiți, a căror luptă zilnică a devenit și mai dificilă în perioada ultimelor patru luni. Trebuie să facem toate eforturile posibile pentru a garanta atât un scrutin liber și corect, cât și reintroducerea imediată a drepturilor constituționale și a ajutoarelor externe menite să aline suferințele oamenilor de rând.

23. "made in" (marcă de origine) (dezbateră)

Președintele. – Următorul punct de pe ordinea de zi este declarația Comisiei cu privire la „made in” (marcajul originii).

Catherine Ashton, membră a Comisiei. – Dle președinte, mă bucur că am ocazia să mă adresez dumneavoastră în cadrul sesiunii plenare cu privire la propunerea de regulament privind marcajul originii. Este o propunere despre care onorabilii deputați își vor aminti că a fost puternic susținută de către Parlament încă de la adoptarea sa în Colegiu, în decembrie 2005. Îmi amintesc în mod special de rezoluția dumneavoastră din iulie 2006 și de declarația scrisă din septembrie 2007. Am avut privilegiul de a discuta luna trecută acest subiect la Strasbourg cu un grup de deputați europeni care au accentuat necesitatea de a adopta rapid acest regulament.

Cred că onorabilii deputați vor fi de acord că este deosebit de important nu numai ca politica comercială să consolideze oportunitățile pe care le pot oferi piețele deschise, dar și ca aceasta să se adreseze preocupărilor pe care le generează globalizarea nu numai consumatorilor, dar, poate chiar în mod special, și micilor întreprinderi.

Marcajul originii ar trebui așadar să fie perceput din acest punct de vedere. În declarația din 2007, ați subliniat dreptul consumatorilor europeni de a avea acces la informații clare și imediate referitoare la achiziționările

lor. Tocmai despre acest lucru este vorba în acest regulament. El permite informarea completă a consumatorilor UE cu privire la țara de origine a produselor pe care le achiziționează.

Comisia a propus indicarea obligatorie a țării de origine în cazul anumitor produse importate în Uniunea Europeană din țări terțe. Nu sunt acoperite toate produsele - ne-am concentrat asupra celor de interes real, bazându-ne pe o consultare cuprinzătoare pe care am avut-o cu consumatorii și cu industria.

Aș adăuga faptul că marcajul originii este complet alineat la reglementările și principiile OMC, fiind prezent aproape peste tot în lume. Produselor importate în Statele Unite, Canada, China și Japonia li se marchează țara de origine. De fapt, majoritatea produselor pe care le putem cumpăra la ora actuală în Uniunea Europeană poartă deja marcajul țării de origine, deoarece majoritatea legislațiilor prevăd în momentul de față acest lucru. Aceasta înseamnă, desigur, că pentru marea majoritate a companiilor, obligația de a eticheta produsele exportate în Uniunea Europeană nu va implica niciun cost suplimentar.

Din 2006, în Consiliu au loc discuții în vederea încheierii unui acord cu privire la propunerea Comisiei. O serie de state membre urmează încă a fi convinse. Acestea își fac griji că povara administrativă și costurile unei scheme de marcare a originii ar putea depăși beneficiile acestui sistem.

Am luat în considerare în mod serios aceste preocupări și am prezentat recent opțiuni concrete în acest sens. Nu este vorba despre o nouă propunere formală; este o încercare de a găsi o bază comună și de a ajunge la un compromis. La 23 octombrie, în cadrul Comitetului articolului 133, s-a discutat cu statele membre pe marginea unui document de opțiuni.

În primul rând, Comisia le-a cerut statelor membre să ia în considerare opțiunea de a restrânge acoperirea produsului, pentru a include numai bunurile care se adresează consumatorului final. Lista originală conținea anumite produse intermediare, cum ar fi pielea crudă sau anumite textile, care nu-l interesează în mod direct pe consumator. Comisia sugerează acum includerea în această schemă doar a produselor pe care consumatorii le pot găsi în magazine.

În al doilea rând, Comisia a sugerat ca schema să fie lansată pe baza unui proiect pilot. Orice continuare ar fi supusă unei evaluări a impactului avut de schema propusă. Acest lucru ar permite efectuarea unei evaluări a impactului asupra costului și a prețului - și, desigur, ar putea să ofere și anumite indicații în legătură cu felul în care am putea modifica acoperirea de către regulament a produselor.

Mă bucur să pot spune că statele membre au primit cu interes documentele noastre de prezentare a opțiunilor. Chiar dacă nu s-au clarificat toate îndoielile și câteva state membre și-au menținut opoziția față de această propunere, ele sunt dispuse să studieze mai amănunțit subiectul, iar procesul va continua pe perioada următoarelor săptămâni, atât la nivelul întrunirilor cu experți, cât și în cadrul Comitetului articolului 133. Sper din tot sufletul că acest lucru va deschide calea către o soluție de compromis.

După cum știu onorabili deputați, noul articol 207 din Tratatul de la Lisabona acordă Parlamentului o autoritate nouă și consolidată cu privire la măsurile legislative din domeniul politicii comerciale - iar regulamentul „made in” ar putea fi primul care va ajunge pe birourile onorabililor deputați.

Prin urmare, sunt foarte interesată de menținerea implicării dumneavoastră în următoarele discuții referitoare la acest subiect important și aștept cu nerăbdare dezbateră scurtă pe care o vom avea acum.

Cristiana Muscardini, în numele Grupului PPE. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, anumite probleme ne afectează și pe noi, nu numai pe interpreți și pe cei care doresc să urmărească dezbateră în speranța de a obține câteva răspunsuri concrete în legătură cu o problemă care există încă din 2005.

După cum a relevat în mod corect și dna comisar, principalii noștri competitori și parteneri economici au introdus de mulți ani marcajul originii pentru bunurile care intră pe teritoriile lor. Însă Uniunii Europene încă îi lipsește o definiție, în ciuda propunerii de regulament din 2005, care a fost puternic susținută de consumatori și de diferite categorii ale societății civile și în ciuda opiniei favorabile exprimate în repetate rânduri de către Parlament. Lipsa unui regulament privind desemnarea originii produselor subminează dreptul cetățenilor și al consumatorilor și împiedică funcționarea corectă a pieței care, pentru a fi liberă, trebuie să aibă reguli comune și partajate.

Comitetul articolului 133 a examinat în ultimele câteva zile idei pentru a reduce categoriile de bunuri menționate în regulament și pentru a sugera aplicarea pe o perioadă de probă. Îi adresăm dnei comisar următoarele întrebări: aceste propuneri de compromis sunt susținute măcar de câteva dintre statele membre? Vor fi sau nu subiectul unei analize ulterioare? Intenționați să sprijiniți în continuare, împreună cu Parlamentul,

propunerea de regulament din 2005, ca parte a procedurii de codecizie? Care sunt garanțiile și termenele pe care le oferă Comisia la încheierea acestei dezbateri dificile și întârziate? În cele din urmă, dnă comisar, mulțumindu-vă în orice caz pentru ceea ce ați realizat cu multă energie și determinare, ați putea să-mi confirmați ceea ce ați scris în răspunsul la întrebarea pe care v-am adresat-o la 5 noiembrie 2009, și anume că adoptarea propunerii din 2005 va fi în continuare susținută de către Comisie și că aceasta va continua să-și onoreze angajamentul?

Gianluca Susta, în numele Grupului S&D. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, nu intenționez acum - nici măcar în timpul pe care îl am la dispoziție - să revin asupra tuturor motivelor aflate în spatele solicitării repetate pe care noi, ca Parlament, o facem. Aș dori să subliniez - și chiar dumneavoastră, dnă comisar, ați făcut deja această observație - faptul că dna Muscardini și cu mine suntem singurii doi veterani din 2006 ai semnării rezoluției prin care Parlamentul susținea inițiativa din decembrie 2006 a comisarului din acea perioadă, dl Mandelson.

Am sperat ca inițiativa pe care ați luat-o în urmă cu câteva săptămâni de a face mici schimbări în vederea obținerii unui compromis să se fi bucurat de o susținere mai puternică, inclusiv în cadrul Comitetului articolului 133. Regretăm, printre altele, faptul că multe țări și-au reiterat opoziția sau îndoielile în cadrul acestui comitet, inclusiv Regatul Unit, prin reprezentantul său. Tot ceea ce dorim să facem astăzi este să vă reamintim că această solicitare nu are nimic de-a face cu protecționismul; noi nu dorim să apărăm industriile care nu mai fac față concurenței de pe piața internațională, ci consumatorii: dorim să atragem atenția asupra unor subiecte precum sănătatea, mediul și reciprocitatea reală de pe piața mondială, care astăzi lipsește. Mai mult, aceasta nu lipsește numai față de elementele cele mai vulnerabile din lume: lipsește, de asemenea, față de Japonia, de Statele Unite, Australia, Canada, Brazilia, India, față de principalii competitori ai Uniunii Europene, care, în aceste vremuri economice dificile, are datoria de a apăra interesele Comunității, aflată și ea în spatele acestei solicitări.

Din acest motiv, sperăm ca Parlamentul să ofere întregul său sprijin inițiativelor luate de Comisie și, în același timp, ca angajamentele luate în urmă cu câteva săptămâni să fie onorate în întregime, chiar dacă această procedură nu va putea fi încheiată până la Crăciun, ci în cadrul noii proceduri introduse prin Tratatul de la Lisabona.

Niccolò Rinaldi, în numele Grupului ALDE. – (IT) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, aprobând comentariile deputaților care au luat cuvântul înaintea mea și îmbrățișând și solicitările făcute de dna Muscardini, aș dori să vă reamintesc de o imagine dintr-o carte scrisă de Italo Calvino, intitulată *Cosmicomics*, în care Big Bang-ul este descris ca o masă indistinctă de materie în care nu se știe nimic despre nimeni și nimic despre originea nimănui. La un moment dat, o femeie spune că, dacă ar avea mai mult spațiu, ar putea să le pregătească celor prezenți niște paste și pizza. Acest lucru generează un entuziasm deosebit în masa de materie: are loc o explozie, iar spațiul dorit se materializează într-o lume compusă din diferențe, care este universul de astăzi.

Sunt de părere că, în piața noastră globală, mergem înapoi, revenind la o masă indistinctă de bunuri, a căror origine și, bineînțeles, ale căror caracteristici de producție le scapă consumatorilor. În calitate de liberal-democrați, suntem profund atașați de sistemul și de principiile comerțului liber, dar și de transparența și trasabilitatea produselor. După cum s-a spus deja, aici nu este vorba despre un aspect al comerțului internațional, cât despre protecția consumatorului. Ne exprimăm din nou susținerea propunerii din 2005, iar eu - repet - sprijin solicitările făcute de dna Muscardini.

Carl Schlyter, în numele Grupului Verts/ALE. – (SV) Dle președinte, îi mulțumesc dnei comisar pentru prezentarea, în sfârșit, a unei propuneri. Cred că de prea multe ori, Comisia Barroso nu a îndrăznit să provoace Consiliul atunci când acesta căuta să regreseze în loc să progreseze, dar de data aceasta, Comisia a făcut exact acest lucru. Vă mulțumesc. Adam Smith a observat că o economie de piață nu poate funcționa dacă nu există suficiente informații puse la dispoziția consumatorilor, astfel încât aceștia să fie capabili să ia o decizie atunci când cumpără un produs; de aceea, este absolut necesar să introducem acest marcaj al originii.

Nu ar trebui să existe nicio excepție pentru țările care au încheiat un acord de liber schimb sau altfel de acorduri cu UE; tuturor trebuie să li se aplice aceleași reguli. Avem voci care spun că marcajul este costisitor, însă multe produse sunt deja marcate, astfel încât se preconizează costuri suplimentare minime. Am văzut deja un exemplu în marcajul mult mai detaliat al cărnii de vită în Europa - nu este deloc costisitor. Totuși, cred că lista ar putea să fie extinsă. Se pare că aceasta se concentrează în principal asupra produselor care se copiază frecvent și pentru care toată lumea are un interes în industrie. În același timp lipsesc însă multe produse importante pentru consumatori și, din acest motiv, sunt de părere că lista trebuie extinsă.

Helmut Scholz, în numele Grupului GUE/NGL. – Dle președinte, grupul meu, Grupul GUE/NGL, consideră că marcajul originii „made in” al produselor care vin din afara UE reprezintă o necesitate urgentă pentru Uniunea Europeană. Într-o lume extrem de globalizată și lipsită de reglementare, este absolut necesar să le permitem consumatorilor să cunoască originea unui produs și să fie la curent cu ceea ce cumpără.

Consider că este un domeniu în care cetățenii și consumatorii înțeleg într-adevăr semnificația Europei și modul în care aceasta poate să contribuie la comerțul internațional și la lumea de afară. Sunt de acord cu colegii mei în ceea ce privește necesitatea de a adopta propunerea din 2005 referitoare la marcajul originii. Acesta este, în viziunea noastră, minimul pe care trebuie să-l asigurăm consumatorilor și cetățenilor europeni. Întreprinderile mici și mijlocii ale Europei ar putea să fie, de asemenea, avantajate prin acest sistem.

Solicităm Comisiei și Consiliului trimiterea urgentă a acestei propuneri în vederea examinării de către Parlamentul European. Aici este vorba, printre altele, de o abordare coerentă în ceea ce privește elaborarea politicilor și sunt de părere că, în acest domeniu, comerțul internațional poate contribui și la pacea internațională.

Lara Comi (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, facem parte, la nivel european, dintr-un sistem industrial în care buna reputație a produselor depinde în mare parte de integritatea sistemului de producție. Menținând cel puțin o parte din industria noastră de fabricare în Europa, putem într-adevăr să le oferim consumatorilor noștri produse controlate, de înaltă calitate. Este în interesul nostru al tuturor să continuăm în această manieră, oferindu-le consumatorilor ocazia de a fi complet la curent cu ceea ce producem și cu originea bunurilor produse. Pentru a realiza acest obiectiv, avem nevoie de ceva foarte simplu, dar esențial: transparență, un concept care reprezintă fundamentul regulilor marcajului originii, care deja au fost aprobate de către Parlament în 2006 și care, așa cum a menționat și dna comisar mai devreme, se folosesc deja în principalele piețe mondiale precum Statele Unite, Mexic și China.

În ciuda acestui fapt, marcajul originii „made in” încă nu a fost aprobat de câteva state membre ale UE. Suntem de părere că, dacă un produs este fabricat în China sau în altă țară din afara Europei, consumatorii europeni trebuie să cunoască, indiferent de calitatea produsului - care de multe ori este bună - locul fabricației acestuia, pentru a putea fi informați în momentul în care fac o alegere. Unele persoane ar putea interpreta nevoia de transparență drept protecționism excesiv și ar putea crede că toate acestea vor rezulta în costuri suplimentare pentru industrie: ei bine, nu este deloc cazul.

Absența marcajului originii în cazul produselor importate în Europa, spre deosebire de ceea ce se întâmplă în China, Statele Unite și Australia, afectează competitivitatea produselor europene într-o piață internațională globalizată. Din toate aceste motive, protejarea ideii unui produs fabricat cu tot ce are Europa mai bun de oferit este primul pas esențial spre recunoașterea la nivelul statelor membre individuale.

Kader Arif (S&D). – (FR) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, aceasta nu este prima noastră dezbateră cu privire la marcajul originii, însă, fiind convinși de faptul că repetiția are avantajele ei, îmi voi lua libertatea de a mă alătura colegilor mei accentuând necesitatea unei legislații europene în domeniul marcajului originii „made in”.

Într-adevăr, în ciuda opiniei exprimate de această instituție în 2005 și apoi în 2007, prin intermediul votului asupra rezoluției colegului nostru, dl Barón Crespo, lipsa unei majorități în Consiliu a împiedicat întotdeauna adoptarea acestui regulament.

Un text precum acesta ar reprezenta însă un progres decisiv, nu numai pentru consumatorii europeni, dar și pentru industriile noastre. Într-adevăr, prin indicarea țării de origine a anumitor produse importate din țări terțe, consumatorii ar fi complet informați cu privire la caracteristicile produsului pe care îl cumpără. În domenii atât de sensibile precum îmbrăcămintea, marochinăria sau mobila, crearea condițiilor menite să faciliteze luarea de către consumatori a unei decizii în cunoștință de cauză este o miză majoră a companiilor care au hotărât să mențină producția în Europa, păstrând cunoștințele și locurile de muncă europene.

De aceea, dnă comisar, salut propunerea pe care tocmai ați făcut-o, dar doresc să subliniez faptul că aceasta trebuie să rămână ambițioasă. Nu trebuie să căutăm susținerea din partea unei majorități a statelor membre în detrimentul obiectivului nostru final. De exemplu, ar fi inadmisibil ca marcajul originii să se aplice numai produselor finite, permițând astfel importarea separată a tuturor componentelor care să fie asamblate în Europa și descrise ca „made in Europe”.

În plus, aș dori să încurajez eforturile Comisiei de a obține beneficii maxime dintr-un astfel de acord. Așadar, fără a reveni la solicitarea repetată de îmbunătățire și simplificare a regulilor de origine, posibilitatea de a

crea un marcaj pan-euro-mediteranean ar reprezenta un progres important în ceea ce privește consolidarea sectoarelor construite în jurul Mediteranei și al comerțului sud-sud.

În final, aș dori să subliniez că, în cadrul punerii în aplicare a Tratatului de la Lisabona, competențele Comisiei pentru comerț internațional vor fi extinse în mod semnificativ. Comisia va putea așadar să se bazeze - vă asigur, dăna comisar - pe angajamentul complet al deputaților europeni de a monitoriza îndeaproape discuțiile purtate cu privire la acest regulament esențial pentru lucrătorii și consumatorii europeni.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, noțiunea de „made in” nu trebuie să fie o simplă chestiune de marcaj. Trebuie să devină rapid un concept puternic de respect față de cele mai avansate reguli legate de știință, de drepturile salariaților, de dezvoltarea durabilă și de protecția mediului, precum și expresia unei atitudini economice responsabile.

În timp ce globalizarea creează condițiile necesare pentru ca toată lumea să poată produce, căutarea frenetică numai a profitului se traduce prin încălcarea repetată a drepturilor lucrătorilor și ale populațiilor și prin distrugerea mediului acestora. Copierea, înaintea doar o problemă a mărcilor de lux, afectează acum o paletă largă de sectoare, începând de la sectorul farmaceutic până la cel al automobilelor sau cel aeronautic și având mereu la bază noțiunea de profit, în timp ce securitatea consumatorilor este grav subminată. În același timp dispar zeci de mii de locuri de muncă.

Prin introducerea unui concept de „made in Europe” le-am putea permite consumatorilor să ia o decizie în cunoștință de cauză, să acționeze pentru a câștiga noi drepturi. Da respectării drepturilor salariaților și pentru regulile de mediu, pentru aptitudinile noastre și pentru o gestionare responsabilă. Iar, în cele din urmă și cel mai important, da menținerii și protejării locurilor de muncă industriale din Europa.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Dle președinte, protecționistii recunosc rareori faptul că propunerile lor sunt protecționiste, preferând să-și ascundă intențiile în spatele altor argumente. Aș spune că marcajul obligatoriu al originii este un exemplu clar în acest sens. În iunie 2006, am fost prezent în acest Parlament și am înfirmat o serie de mituri privitoare la exact aceeași propunere, iar atunci propunerea a sfârșit acolo unde-i este locul - la coșul de gunoi.

Cu toate acestea, târguiala anterioară deciziei cu privire la acordul de liber schimb cu Korea ne-a dus la o nouă dezbatere pe tema acestei propuneri, ceea ce reprezintă o modalitate neadecvată de a aborda o astfel de propunere. Trei ani mai târziu, este clar că unele mituri încă există, iar ele trebuie desființate.

Să începem așadar cu primul, care se evocă iar și iar, și anume mitul conform căruia consumatorii doresc acest sistem, iar aici susținătorii afirmă că sunt sprijiniți de consultarea prin internet organizată de către Comisie în această privință. Însă aceștia nu menționează că 96,7 % dintre răspunsurile oferite în cadrul consultării proveneau dintr-o singură țară, și anume din Italia, unde industria și grupurile de interes organizate și speciale reprezintă forța principală în acest domeniu. Astăzi, oricine își dorește poate să marcheze originea produselor sale și, credeți-mă, orice companie competitivă care consideră că poate câștiga clienți în acest fel va face oricum acest lucru, așa că nu mai este nevoie de intervenția noastră.

Al doilea mit este acela că marcajul le furnizează consumatorilor informații relevante și asigură protecția consumatorului, fiind benefic pentru mediu, ca și cum aceasta ar fi o chestiune de geografie. Nu, aici este vorba despre un joc cu prejudecățile oamenilor, nu despre protejarea acestora. Al treilea mit este acela conform căruia marcajul crește competitivitatea europeană. Însă noile bariere tehnice puse comerțului nu protejează industria europeană. Nu are nimic de-a face cu competitivitatea - aceasta se consolidează numai prin piețe libere și printr-un mediu bun de afaceri.

Dacă le interzicem statelor membre să permită o astfel de legislație în UE din cauză că este protecționistă, atunci de ce aplicăm aceleași reguli față de restul lumii fără să recunoaștem că este vorba despre protecționism? Am respins ideea de a introduce un marcaj obligatoriu „made in UE”, așa că ar fi lipsit de logică să-l introducem acum în relație cu restul lumii.

Mairead McGuinness (PPE). – Dle președinte, în multe cazuri avem deja indicarea țării de origine pentru produse alimentare și alte produse, prin urmare nu este ceva nou. Problema cu anumite etichetări ale produselor alimentare este că nu sunt mereu precise și, prin urmare, indiferent de ceea ce vom face cu această propunere, trebuie să fim capabili să testăm veridicitatea etichetei, adică dacă ceea ce este indicat pe etichetă este corect, astfel încât consumatorii să primească informația pe care o caută.

O întrebare specifică: Am primit un telefon de la un furnizor care lucrează în Uniunea Europeană și care m-a întrebat dacă Parlamentul, Comisia și Consiliul se referă la o etichetă „produs în Uniunea Europeană” care

le-ar permite să promoveze faptul că produc în Uniunea Europeană. Ar putea dna comisar să clarifice acest punct în locul meu, vă rog?

Seán Kelly (PPE). – Dle președinte, acest subiect a creat multe probleme, mai ales în Irlanda, în sectorul agriculturii. Aproape de fiecare dată când îl aud vorbind pe liderul Uniunii fermierilor, Pdraig Walshe, acesta face referire la dificultatea de a avea o etichetare corespunzătoare și clară, așa cum spunea dna McGuinness.

Se pare că în Irlanda produsele se pot importa, după care se reprocesează, adăugând, de exemplu, condimente sau alte componente, ca după aceea să treacă drept produse de origine irlandeză. Aceasta este o mare păcăleală a consumatorilor și cred că oricine are dreptul de a cunoaște țara de origine, nu țara de procesare a fiecărui produs.

Să înțeleg că această practică este pe cale de a lua sfârșit și că vom putea dispune de o etichetare clară și precisă, astfel încât să știm exact din ce țară provine fiecare produs?

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Dle președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, claritate, claritate, claritate: aceasta este pretenția pe care o are astăzi piața, invocând norme care să garanteze transparența, pentru a-i proteja pe consumatori. Libertatea piețelor se definește, de asemenea, prin reguli clare care, atunci când sunt aplicate prin mecanisme transparente, pun consumatorii în poziția de a alege. De aceea suntem astăzi aici; acest lucru dorim să-l solicităm.

Canalele de televiziune de stat din Italia transmit frecvent documentare care arată cum, în anumite țări foarte îndepărtate - inclusiv din punct de vedere cultural - de Europa, tehnicile de producție se bazează pe utilizarea produselor foarte poluante, a tehnicilor poluante sau a solvenților toxici, iar forța de muncă, reprezentată inclusiv din copii, fiind exploatată și obligată să lucreze după orare absurde. Consumatorii trebuie să fie în poziția de a putea alege, având o idee clară cu privire la originea anumitor produse. Acesta este lucrul pe care îl cerem. Cred că a venit momentul să adoptăm, clar și imediat, norme care îi vor pune pe consumatori în postura de a alege, prin mecanisme absolut clare și transparente, și cred că trebuie să adoptăm aceste norme cu multă determinare și că trebuie să acționăm mai rapid decât am făcut-o până acum.

Catherine Ashton, membră a Comisiei. – Dle președinte, aș dori să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la dezbaterile importante cu privire la acest subiect.

Dacă-mi permiteți, voi începe cu punctele particulare ale dnei Muscardini - impresia că toate aceste discuții se amână și se lungesc de o vreme încoace. În timpul mandatului meu de comisar, am fost foarte activă în ceea ce privește discutarea cu statele membre a subiectelor care le preocupă cel mai mult și am încercat să reacționez atunci când era vorba despre un subiect important. Însă, așa cum au spus și alți membri, realitatea vieții politice este că trebuie să trec orice propunere prin Consiliu. Aceasta înseamnă - când este clar că nu există o majoritate solidă pentru o anumită idee - că trebuie să ne gândim din nou la o soluție care să facă diferența dintre nereușita și reușita de a trece o propunere pentru care există în mod evident un set foarte puternic de viziuni.

Mi s-a părut că, prin rafinarea descrierilor pe care le făceam pentru a veni în întâmpinarea preocupărilor statelor membre, aveam ocazia de a promova din nou acest lucru, având în vedere că ține în continuare de Comisie. Mai ales atunci când o Comisie ajunge la sfârșitul vieții sale și acum, bineînțeles - ar putea spune unii - a depășit sfârșitul vieții sale, este important să reflectăm asupra lucrurilor care au rămas încă neîncheiate.

Nu pot să ofer garanții referitoare la timp; mi-aș dori să fac acest lucru, însă depind în mod inevitabil de Consiliu în această privință. Cu toate acestea, îmi iau angajamentul de a merge mai departe cu acest subiect, pentru că există entuziasm. Voi trece la ceea ce cred și de ce cred că este atât de important.

Câțiva onorabili deputați au deschis subiectul referitor la consumatori și la oportunitatea de transparență și claritate care s-ar crea prin informarea acestora. Cred că și Adam Smith a fost citat în acest sens. Odată cu comerțul liber în lume, sunt importante și claritatea și transparența, astfel încât consumatorii să poată face alegerile corespunzătoare unui comerț liber. Aceste concepte merg mână în mână, iar eu sunt de acord cu acest lucru. Consider, prin urmare, că onorabilii deputați care au deschis acest subiect surprind chiar esența acestei măsuri.

Nu este vorba despre protecționism. Acest lucru se întâmplă peste tot în lume. În cazul celor mai multe țări din care am cumpăra genul de produse pe care le-am enumerat, știm deja de unde cumpărăm. Fiind și eu, la rândul meu, un consumator, mă interesează să știu unde a fost fabricat produsul. Sunt de părere că, pentru mulți consumatori, aceasta a fost o parte importantă a modului în care interacționează cu piața. Ocazia de a spune că vom garanta transparență este, după opinia mea, foarte importantă. Nu trebuie să ne fie teamă

de aceasta, pentru că, dacă ne este teamă, atunci înseamnă că ceva nu este în regulă. Scopul, atunci când vorbim despre deschidere, comerț liber și transparență, este să le facem față acestora în mod corespunzător.

Dl Schlyter m-a întrebat în mod special despre extinderea listei. Acest lucru va fi discutat în continuare: nu există deloc o listă finală. Am încercat pur și simplu să elaborăm ceea ce credem că este o listă realistă, însă suntem foarte dispuși să continuăm discuțiile pe această temă.

Cred că este corect să mă refer și la preocupările legate de întrebarea dacă suntem sau nu destul de ambițioși. Dl Arif a spus că nu trebuie să tratăm acest subiect cu superficialitate. Bineînțeles - dar eu nu încerc să fac acest lucru; încerc să fiu realistă. Dacă, până la urmă, voi avea o propunere pe care pur și simplu nu voi putea s-o trec de Consiliu, cred că este de datoria mea s-o analizez din nou și să mă întreb dacă putem face ceva, nu pentru a diminua importanța subiectului, ci pentru a veni în întâmpinarea preocupărilor legitime și a vedea dacă propunerea poate fi pusă în aplicare, poate într-un model pilot sau într-un model mai limitat, pentru a testa dacă ceea ce spun este adevărat și pentru a reuși, mai apoi, să extindem modelul, fiind într-adevăr în cunoștință de cauză cu ceea ce încercăm să facem.

Ne raportăm, în același timp, și la toate aspectele referitoare la Euromed. Acestea fac parte, după cum știți, din dezbaterile care tocmai au loc. Aș dori, de asemenea, să mă refer la ceea ce încercăm să facem în termeni de protecție a locurilor de muncă. Onorabili deputați știu cu siguranță că am pus un mare accent pe diferența dintre protecționism și susținerea industriei, a locurilor de muncă, a consumatorilor etc. Trebuie să ne fie clar că în comerț nu este vorba despre ignorarea tuturor acestor lucruri. Ele sunt interconectate.

Dle Fjellner, trebuie să iau în considerare punctul dumneavoastră de vedere, deoarece ați descris acțiunile mele ca fiind inadecvate. Nu sunt foarte sigură de cât de politicoasă este să descrii în Parlamentul European pe cineva ca pe o persoană care acționează inadecvat, însă permiteți-mi să vă asigur că nu încerc deloc să acționez în acest fel. Aici nu este vorba despre niciun fel de legătură cu nimic. Ceea ce am încercat să fac atunci când vorbeam cu statele membre despre toate aceste aspecte comerciale a fost să reiau, prin munca pe care o făceam - în special discutând cu micile companii din Europa, care sper foarte mult să beneficieze de oportunități reale, astfel încât peste 3 % dintre ele să devină active și în afara Uniunii Europene - aspecte care fie au fost fie neglijate și nu am mai reușit să le rezolvăm, fie se bucură de un sprijin puternic din partea anumitor țări.

Aceasta nu este singura problemă, dar m-am gândit că este o ocazie potrivită pentru a o menționa. Este vorba despre condiții egale de concurență. Este vorba despre claritate și transparență pentru consumatori. Este vorba despre a spune că trebuie să continuăm. Sper ca Parlamentul să se implice în această inițiativă și să contribuie la detalierea ei, astfel încât să obținem rezultate foarte bune.

În cele din urmă, am fost întrebată despre marcajul „produs în Uniunea Europeană”. Am consultat industria și consumatorii în această privință. Reacția nu a fost una favorabilă. A existat teama că acest sistem va fi costisitor. Nu era ceea ce se căuta, așa că nu am insistat.

Președintele. – Dezbateră este închisă.

Votul va avea loc în următoarea sesiune parțială.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. – (PT) Una dintre consecințele liberalizării comerțului mondial este reprezentată de pierderile mari ale locurilor de muncă și de o degradare a situației sociale într-o serie de regiuni și de țări, inclusiv în Portugalia, care sunt mai dependente de anumite sectoare de producție, cum ar fi, de exemplu, sectorul textilelor și cel al îmbrăcămintei. În contextul actual al crizei economice și sociale severe, această situație necesită o abordare diferită. Adoptarea unor norme de desemnare a originii ar putea contribui la creșterea valorificării producției în diferite state membre. Cu toate acestea, este nevoie de mult mai mult decât atât. Trebuie să protejăm sectoarele de producție prin intermediul unui pachet de măsuri mai ample și mai eficiente, printre care: punerea în aplicare a unor mecanisme de protecție și securitate față de exporturile agresive, dând prioritate producției locale; abandonarea modelului bazat pe salarii reduse, calificări reduse și nesiguranța locurilor de muncă; înființarea instrumentelor publice de control al producției și reglementare a piețelor, care să garanteze apărarea principiului suveranității și securității alimentare; combaterea eficientă a relocării companiilor. Apărarea dreptului fiecărei țări la o producție durabilă reprezintă o exigență a viitorului. Trebuie să facem acest lucru în numele unei noi raționalități economice, sociale, energetice și ecologice, pe care modelul neoliberal nu numai că nu o garantează, dar o face și imposibilă.

24. Decizii privind anumite documente: consultați procesul-verbal

25. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

26. Ridicarea ședinței

(Ședința s-a încheiat la ora 00.15)